CRIME SCENE PRESS

PANDEMICON

CRIME SCENE PRESS

PANDEMICON

Povestiri pentru sfârșitul lumii

PANDEMICON

Stelian Țurlea, George Arion, Michael Haulică, Eugen Cristea, Ovidiu Pecican, Amalia Lumei, Petre Crăciun, Caius Dobrescu, Adrian Onciu, Gabriel Brănescu, Alexandru Arion, Mircea Pricăjan, Oana Stoica-Mujea, George Arion Jr., Mihnea Arion

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Pandemicon: povestiri pentru sfârșitul lumii. – București: Crime Scene Press. 2020

ISBN 978-606-8959-51-1

821.135.1

Coperta colecției: ALEXANDRA BARDAN
Redactor: GEORGE ARION JR.
Tehnoredactor: LAURA TIBĂR
Bun de tipar: august 2020

Faptele și personajele povestirilor din aceasta colecție aparțin ficțiunii, fără corespondența în realitate.

Colecție coordonată de **Alexandru Arion**

PANDEMICON

povestiri pentru sfârșitul lumii

CRIME
SCENE
PRESS
2020

„Ceea ce învârtoșea puterea acestei molimi era că boala se întindea de la bolnavi la sănătoși întocmai cum se întinde focul când întâlnește în calea lui ceva uscat ori unsuros. Răul purcese mai avan nu numai fiindcă faptul de a sta de vorbă cu bolnavii ori de a te apropia de ei prilejuia și celor teferi aceeași boală ori moartea obștească, ci și fiindcă era de ajuns să atingi veșmintele sau lucrurile folosite de dânșii, ca prin atare atingere boleșnița să se lățească."

La prima impresie ați putea crede că rândurile de mai sus au fost așternute de un scriitor care, folosind un limbaj arhaic, a înfățișat ravagiile produse de Covid-19.

Ei bine, nu: pasajul de mai sus aparține lui Boccaccio care descrie scene cumplite din Florența bântuită de ciumă în 1348.

În celebra sa carte *Decameronul,* ilustrul florentin prezintă zece tineri și tinere care, de spaima ucigătoarei molime, se retrag la țară, într-un palat înconjurat de o livadă înmiresmată.

Pe durata a zece zile, într-o atmosferă paradisiacă, ei povestesc cu har istorii uimitoare, grave sau cu haz, uitând astfel nenorocirile abătute asupra orașului lor drag.

În 2020, cincisprezece autori români, izolați în locuințele lor, respectând îndemnul „Stai acasă!" au hotărât să înregistreze sau să imagineze întâmplări din timpul pandemiei care ne răvășește viețile de câteva luni.

Pandemicon. Povestiri pentru sfârșitul lumii este o colecție de narațiuni datorate unor condeieri din diverse generații, cu experiențe literare diferite și cu stiluri originale.

Ar fi putut să aștepte resemnați să vadă cum vor evolua lucrurile.

Au preferat să riposteze prin scris la ceea ce ne amenință existența.

Textele lor sunt o modalitate de eliberare de fricile care, în mod firesc, ne macină în această perioadă nefastă, cum n-a mai cunoscut omenirea de multă vreme.

În istorisirile lor veți întâlni neliniște, încrâncenare, flagelarea nepăsării cu care sunt tratați uneori oamenii, dar și o critică aspră a indolenței pe care o manifestă câteodată aceștia, ignorând coronavirusul, adoptând posturi aberante, inventând teorii ale conspirației halucinante.

Covidul a funcționat ca un revelator pentru comportamentul uman, de la noi și din alte părți ale globului.

Oricât ar părea de ciudat, în aceste pagini veți întâlni chiar și umor. Sau viziuni de domeniul fantasticului. Sau dezvăluiri cutremurătoare.

Și încrederea că, mai devreme sau mai târziu, totul se va termina. Și cu ajutorul cuvintelor putem depăși momentul de cumpănă cu care ne confruntăm. Au fost, întotdeauna, un reazem de nădejde.

În orice caz, suspansul e prezent în fiecare dintre aceste povestiri captivante (ordonate după criteriul vârstei autorilor), scrise special pentru volumul a cărui lectură dorim să vă fie cât mai agreabilă.

Crime Scene Press

Stelian Țurlea (n. 1946) a urmat studii de filologie și filosofie la București, a fost gazetar („Lumea”, „Zig-Zag”, „Meridian”), după care a lucrat în televiziune, ca șef al departamentului de știri al Antenei 1. Din 1996 a lucrat la ProTv ca director editorial, iar în perioada 2000-2016 a fost editor senior al „Ziarului de duminică”.

Autor a douăzeci și patru de romane, un volum de povestiri, unsprezece cărți de publicistică, nouă cărți pentru copii și două traduceri. A îngrijit șase albume.

Paranghelia sau crimă în direct

1.

Nae Strugurel era un munte de om, în floarea vârstei, adică mai avea vreo zece, cincisprezece ani până la pensie și-l dispera gândul că o să tragă mâța de coadă când n-or să-l mai țină puterile și-o să trăiască pe spinarea copiilor, nu din pensie. Era un om bun la toate, dar de la o vreme nu mai găsea nimic de făcut, și-n ziua în care l-au apucat dracii a zis că se cară. A plecat în Italia, a muncit el știe ce, trimitea bani frumoși acasă, pe urmă și-a chemat nevasta, după nevastă, copiii, care nu s-au înțeles cu ce făcea el pe-acolo și s-au dus mai departe în Anglia, și la urmă un văr care-i fusese nedezlipit de când erau de-o șchioapă. Dintre ai lui mai rămăsese în mahala doar o mătușă pe care o uitase Dumnezeu și care împărățea peste o casă joasă cu cinci odăi, în care locuise și Nae Strugurel cu copiii, o magazie de lemne, un beci îndesat cu butoaie pe vremuri pline și o curte enormă cu o fântână cu roată și lanț și acoperiș de șindrilă înnegrită și în mare parte roasă de vreme. În verile toride, mătușa și toți vecinii obișnuiau să scoată apă din fântână, rece ca gheața, spre deosebire de apa călâie și puțind a clor ce curgea de la robinet.

Apoi a venit nenorocirea, epidemia, pandemia, coronavirus – Covid-19.

Nae Strugurel se nimerise atunci la Bergamo sau prin împrejurimi. A fost printre primii care au mierlit-o. N-a avut noroc, a oftat mahalaua. Nevastă-sa a zis în dreapta și-n stânga că bărbatu-său lăsase cu limbă de moarte să-l îngroape în pământul pe care-l știe, adică în cimitirul mahalalei, unde mai odihneau aliniați unul lângă altul – sau unul peste altul – mama, tatăl, bunii și poate și alte rude pe care mahalaua le uitase demult.

Nu-i treabă ușoară să aduci un mort din străinătățuri, formalități de te doare capul. Și te și costă! Nae Strugurel strânsese ceva bani, nevastă-sa era gata să-i pună la bătaie, dar pe neașteptate a apărut vărul care a insistat să se ocupe el de toate. Și chiar s-a ocupat.

Mahalaua a aflat că italienii, peste care dăduse năpasta morților pe zi ce trecea mai mulți, îngrozindu-i, erau fericiți să scape repede de decedatul străin și au semnat instantaneu toate hârtiile inevitabile în asemenea cazuri. Mahalaua mai era convinsă, totuși, că vărul unsese zdravăn niște rotițe încântate să primească osânză să se mai rotească puțin în vreme de pandemie. A mai contat și faptul că și acolo, ca și la noi, autoritățile se grăbeau să-i bage în pământ sau să-i ardă cât mai repede pe cât mai mulți, să nu se mai răspândească virusul. Fapt e că vărul a obținut peste noapte aprobările să ducă în țară trupul lui Nae Strugurel, a plătit cât nu făcea pentru sicriul care a fost sigilat, și-a pus la bătaie propria furgonetă cu care ducea mărfuri dintr-un oraș în altul, a urcat sicriul și văduva în furgonetă și a plecat spre țară.

Mahalaua nu s-a gândit la ce-au mai făcut pe drum și pe unde au mers decât târziu de tot, când izbucnise nebunia care a umplut câteva zile la rând toate canalele de televiziune.

La vamă, lucrurile au decurs șnur. Vărul avea toate actele în regulă, ducea un sicriu cu un mort de coronavirus, nevasta mortului avea ochii roșii de plâns și nu se cădea s-o ia cineva la întrebări, iar în furgonetă începuse să cam miroasă a hoit, deși sărea în ochi că sicriul fusese bine sigilat. Nu era să-l desigileze vreun prost să pipăie hoitul și să se umple de coronavirus. Vameșii s-au ținut la distanță. Era bine să-i dea bice și să-l ducă mai repede la cimitir. Pe când erau ei în vamă s-a decretat starea de urgență.

Furgoneta a ajuns noaptea în oraș, dimineața vărul s-a dus la autorități și la cimitir, iar până la prânz se și săpase groapa. Singurul incident s-a petrecut cu groparii, care s-au plâns că e al dracului de greu sicriul. Foarte nemulțumit de câinoșenia oamenilor care nu se lăsau mișcați de necazul familiei, vărul a trebuit să le explice că mortul fusese un munte de om, avea peste-o sută de kile, le-a mai dat câte-o sută de lei de cap, le-a cerut să mai cheme două ajutoare, omenite și astea cum se cuvine, dar gorobeții tot nu s-au liniștit.

— Puteai și matale să-l îmbălsămezi, ce dracu'! Nu simți ce pute pe căldura asta?

— Stai liniștit, că l-au îmbălsămat italienii.

— Să vină la noi să-i învățăm meserie!

Puțin după prânz l-au îngropat pe Nae Strugurel, așa cum prevedeau dispozițiile ordonanței militare în timpul stării de urgență, adică cu minimum de ceremonii și în prezența a maximum opt persoane. La groapa lui Nae Strugurel nu s-au strâns decât patru: nevasta, vărul, mătușa și preotul. În condiții normale, ar fi fost de față, măcar pentru pomană, pe puțin jumătate din mahala.

2.

În aceeași zi s-au întors în mahala și două familii numeroase care formau un clan și-au umplut strada lui Nae Strugurel cu mașini. Ajunseseră la vamă odată cu defunctul, dar cum erau mulți, îndesați în opt mașini, formalitățile i-au ținut pe loc, au plecat târziu, au mai adăstat să mănânce zdravăn la un han dintre munți unde era pustiu și nimeni nu părea să aibă habar ce se petrece în lume. Oricum avuseseră noroc cu carul, la nicio zi după sosirea lor, oricine venea din Italia, din Spania, din Germania sau din Franța era băgat în carantină sau în izolare vreme de două săptămâni, pentru că venea dintr-o zonă înroșită de Covid-19. Ei scăpaseră. Iar izolarea obligatorie în case de care le-a spus ultimul polițist întâlnit pe drum, înainte să intre în mahala, era pentru toată lumea, deci nu li se adresa lor. Ba chiar erau convinși că nu li se adresa lor deloc.

Cele opt mașini, Mercedes și Bentley, probabil cumpărate la mâna a doua, mahalaua nu s-a gândit că fuseseră furate, dar orișicât costaseră o groază de bani, au oprit una în spatele alteia, iar ocupanții s-au risipit în patru case vecine, apropiate și de a lui Nae Strugurel. Se înghesuiseră mai bine de patruzeci de inși, bărbați, femei și o mână de puradei. Din portbagaje au fost scoase o grămadă de sacoșe pestrițe cu fel și fel de lucruri, că mahalaua se întreba la ce aveau să le folosească. Dar, cum nu era treaba ei, n-a pus nicio întrebare.

De-a doua zi, umpluseră strada. Întâi copiii. Nu puteai să te rățoiești la niște copii să rămână în curțile lor, săreau să-i apere părinții și nu mai scăpai de gura lor – și oricum nu te băga vreunul în seamă. Băteau mingea ca pe marile stadioane, urlând ca descreierații, cum făcuseră și

părinții lor cu decenii în urmă, doar că pe atunci strada nu era asfaltată.

3.

Mahalaua noastră nu diferă prin nimic de altele. E într-o margine a orașului, are un nume amuzant, ai zice de bășcălie, dar istoricii spun că ar veni de la un strămoș care, după ce s-a stabilit pe locurile astea, a făcut vreo sută de copii cu cele cinci sau șase neveste. Nimeni nu crede asemenea lăudăroșenii, deși pe vremuri erau și oameni atât de vânjoși c-ar trebui să-i credem în stare, dar la o băută sau când e vorba să-nchidă gura unor neaveniți abia pripășiți și lăudăroși cu nimicul lor, mahalaua repetă cu mândrie toate poveștile vechi și eroice.

Cu vreo cincizeci de ani în urmă, mahalaua, care se alipise demult orașului, era mai întinsă decât astăzi, până a venit într-o zi un nebun cu mașina și o grămadă de țuțeri primprejur, dădea din mână în dreapta și-n stânga, nimeni n-auzea ce spune, dar țuțerii înțeleseseră să radă casele. N-a durat două, trei luni, au năvălit buldozerele, au ras stradă după stradă și casă după casă, construind în loc blocuri de patru, cinci etaje, toate aidoma, ca niște cutii de chibrituri așezate pe dungă, te cruceai cât semănau între ele. Norocul a fost că nebunul s-a dus de-a berbeleacul, unii spuneau că a fugit c-un elicopter, sigur și asta o poveste, oricum omul n-a mai apărut, buldozerele au dispărut și jumătate din mahala a rămas neatinsă.

Adică așa cum o știau oamenii: cu case joase și curți largi cu pomi pe cele câteva străzi paralele sau întortocheate, după cum îi dusese mintea să le croiască pe cei de pe vremuri, vreo două, trei dughene cărora le zicem cu mărinimie băcănii și, firește, o crâșmă mai tot timpul deschisă. Mai e o piațetă într-o margine, unde se ridică și biserica, și în spatele ei cimitirul lung, sfârșind într-un câmp pe care nimeni nu-l mai ară de ani buni. Pentru cumpărături mai de soi, oamenii se opresc la parterul unuia dintre blocurile ridicate pe partea rasă a mahalalei, unde s-a deschis un magazin cu de toate. Spre orașul propriu-zis poți lua un autobuz din piațetă. Dar e de preferat s-o iei la pas, altfel aștepți până ieși la pensie.

Toți care locuiesc „la blocuri” zic că le e mai bine și nici măcar nu mai vor să se spună că ar face parte sau că ar fi făcut parte vreodată din mahala. Ei sunt un cartier distinct. Dar mahalalei nici că-i pasă!

O mahala săracă și liniștită, mai ales în ultimii ani, când clanul de pe strada lui Nae Strugurel plecase în Italia, chipurile să vadă lumea.

4.

Liniștea s-a spart, spuneam, a doua zi după înmormântarea lui Nae Strugurel. Întâi copiii. Erau vreo zece, șase care veniseră cu mașinile cu părinții, patru care rămăseseră acasă cu bunicii, oameni cu frică de Dumnezeu care își ținuseră nepoții mereu pe lângă ei, dovadă că până atunci nu li se auzise gura.

Apoi au fost adulții, pe care îi mânca pielea să stea în curțile lor și care strigau că s-au săturat să tot audă la televizor: „Stai acasă!”, „Stai acasă!”, de parcă n-ar fi fost mai simplu să-nchidă televizoarele care se auzeau de la colțul străzii. Mașinile aliniate odată lângă trotuare au început să se împuțineze. Dispăreau câte una, câte două, uneori și mai multe, și era firesc să te-ntrebi unde naiba se tot duceau, că era stare de urgență, aveau și ei interdicții ca toți ceilalți. Măcar or fi avut declarații pe proprie răspundere că se duceau în locul cutare, în care era musai, la un medic, să facă o perfuzie, la vreun străbunic incapabil să se mai hrănească singur sau în cine știe câte locuri dintr-astea?

Ce te freacă grija pe matale?

La un asemenea răspuns e de înțeles că mahalaua s-a-nfuriat și careva a chemat poliția. Oameni cu capul pe umeri sau cu ordine bine însușite, nu cum se constatase până atunci, echipa de polițiști a amendat doi șoferi dintre cei proaspăt întorși. Amenzile erau frumușele, se mărise cuantumul, cam două mii de lei de cap. Primii amendați au înjurat ca la ușa cortului, strigând că sunt jefuiți și n-au cum să plătească. Cu asemenea mașini în fața casei? Or să dea statul în judecată! au mai zis ei. Li s-a spus că un scandal înseamnă o amendă și mai mare și le-au închis gura.

În ajutorul celei de-a doua perechi de amendați au sărit două neveste afurisite sau alte rude de sex feminin cu voci ascuțite care au țâșnit din curți zbierând de parcă fusese opărite cu apă fiartă, gata să sară la beregata polițiștilor, dar nu departe de ele se ivise un grup de jandarmi și muierile s-au liniștit.

În ziua următoare, mahalaua a înțeles că e onomastica unuia dintre cei de curând întorși de peste hotare. O onomastică se cuvenea să fie onorată printr-o mare petrecere, cu damigene de vin și grămezi de friptane, nu conta că lumea era în postul Paștelui. Muzica a răsunat dintr-una dintre curți încă din zori. Pe la 10 sau 11, când s-a trezit împricinatul, ritmurile au devenit mai alerte. La prânz i-au cântat prima oară „mulți ani trăiască!” la niște megafoane care se auzeau până la biserică. Aveau s-o facă cu obstinație la fiecare ceas. Apoi au scos în stradă două grătare ca niște țambale enorme de nunți și mai multe mese de crâșmă.

Mahalaua se întreba de ce nu și le țin în curți, destul de mari și ele. Dar a înțeles repede că acele curți nu erau atât de încăpătoare pentru toți musafirii poftiți de prin alte părți ale orașului, adică la cei cincizeci de inși veniți cu cele opt mașini și alți câțiva care îi așteptaseră la casele lor, se alăturau oaspeți, de seamă sau nu, de prin alte cartiere.

Nu se putea să n-apară poliția la o asemenea adunare, parcă eram pe stadion. Au venit cu două mașini, au mai chemat întăriri și au împărțit amenzi cu duiumul. Cine a fost mai isteț a dispărut pe drumul spre oraș doar la vederea uniformelor sau s-a retras în curți, de unde aveau tot dreptul să privească la cei rămași în stradă în ghearele leilor.

După o pauză de respirație, paranghelia s-a mutat într-o curte, cu zbierete și muzică la magafoane, dar n-a durat mult și s-a-ntors poliția cu alte amenzi. Sărbătoritul și cei apropiați lui au început să-njure de mama focului, să strige că mai bine nu se-ntorceau în rahatul de țară în care n-ai niciun drept și c-or să se care înapoi, fie el covidul cât de răspândit.

Se lăsase liniștea în sfârșit, dar era deja seară. Mahalaua a fost convinsă că tămbălăul se mutase între pereții caselor, dar acolo erau liberi să facă ce voiau.

5.

Mult mai târziu s-a aflat că-n noaptea aceea s-au petrecut o groază de lucruri. Doi dintre cei veniți din Italia, un fel de capi de familie, erau verișori. Au plecat undeva, ei știau unde, și s-au întors dușmani de moarte. Abia i-au separat nevestele.

Unul era Scanderbeu – Idolu' femeilor. Îl chema, de fapt, Vasile Pleașcă, dar i se păruse prea banal, și-a zis în fel și chip, până s-a oprit la numele ăsta cu care îl strigase un puști la capătul unei partide de skandenberg. Numele îl prinsese atât de bine că mahalaua de-abia își mai amintea cum îl chemase, iar el nici atât, mândru că era slăvit. Fusese floare la ureche să prindă un asemenea nume. Nimeni nu se gândea la faimosul șef de oști de prin Balcanii de pe vremuri, toți aveau în cap doar două lucruri: coniacul albanez cu numele ăsta de pe vremea comunismului și mai ales luptele dintre flăcăi. Toți știau că skandenberg însemna să-ți pui brațul pe o masă și să-ncerci să-i dai altuia așezat la fel ca tine brațul peste cap. În copilăria mahalalei se făceau zilnic campionate de skadenberg între puști, așa că numele „Idolu' femeilor" nu putea fi decât mortal. Firește, bărbatul era un fante plin de mușchi, înalt, trăgea de câte ori putea la fiare, bătea pe oricine de câte ori i se ivea ocazia, se însurase și făcuse vreo trei copii, dar se culcase cu atâtea femei moarte după el că le uitase numele și chipurile, însă nevasta nu zicea nici pâs, după ce îndrăznise o dată să-l întrebe de unde mama mă-sii venea la ora aia târzie din noapte și primise o asemenea bătaie, că zăcuse două săptămâni. Nici măcar nu le răspunsese celor care o îndemnaseră să-l părăsească și să plece cu copiii în lume.

Verișorul era opusul: mai degrabă mic de statură, aparent voinic, de fapt mai mult gras, cu o mustăcioară caraghioasă pe fața lui rotundă, ca a lui Chaplin, sau Hitler, sau Groucho Marx, dar pe ăsta mahalaua nu-l știa așa că oprise comparația la primii doi. I se zicea Mititelu, nimeni nu se mai obosea să-i țină minte numele adevărat.

A doua zi după ce nevestele abia i-au ținut să nu-și scoată ochii la capătul excursiei lor nocturne, n-a mai reușit nimeni să-i împace. S-au înjurat toată ziua de peste gard, din ce în ce mai înverșunați. Spre seară, n-au mai răbdat și-au ieșit la bătaie în stradă. Fiecare cu tabăra lui, cu neamuri și sprijinitori, cu bâte, lopeți, topoare. Cuțitele erau floare la ureche. Întâi și-au spart mașinile unul altuia, mai mare tristețea, parbrize găurite, roți înțepate,

carcase turtite. Apoi s-au fugărit. Când spre un capăt al străzii, când spre celălalt. S-au lovit care cum putea. Unii, mai lenți sau mai nepricepuți, au căzut. Au fost spinări rupte, capete sparte, brațe fracturate. A curs sânge. Se auzeau zbierete, țipete, urlete. Era un du-te-vino amețitor, nu știai cine-l împinge pe celălalt mai mult; dacă n-o mai făcea unul, obosit, trecea celălalt la conducere. Era oricum de preferat să nu te apropii să afli amănunte, te-alegeai cu cocoașa ruptă.

Firește că au răsunat după nu multă vreme sirenele, au apărut mașini de poliție, concomitent una cu luptători mascați, în urma lor o salvare. Mahalalei îi era limpede că cineva chemase ajutor, poate chiar dintre bătăuși. Mai ales că odată cu mascații au sosit și vreo trei care de reportaj cu antene parabolice pe capote, televiziunile au început să transmită în direct și nu s-au mai oprit din comentarii trei zile.

Tocmai când apărea poliția, Scanderbeu se trezise să-l spintece pe Mititelu, care se prăbuși pe caldarâm, urlând că l-a terminat văru-său. Crimă în direct. Paramedicii l-au ridicat și au zburat cu el spre spital, câtorva dintre cei cu bâtele încă în mâini li s-au pus cătușe și-au fost urcați în dubă, iar pe Scanderbeu îl țineau trei polițiști înainte să-l înghesuie legat fedeleș într-o mașină cu girofar. Se zbătea și zbiera în fața unui cameraman care avusese curajul să se apropie:

— Să moară copiii mei! Să moară toți românii! Am strâns o viață și să mă fure el!

Nimeni nu-nțelegea nimic, dar toți erau convinși că poliția va face lumină și-n zori se vor limpezi toate. Dovezi atât de clare despre ce se petrecuse pe strada până mai ieri liniștită a mahalalei nu mai avusese poliția de amar de vreme. Doar să vrea să ducă lucrurile mai departe.

6.

Mititelu a fost operat, a supraviețuit, dar era în stare gravă, nevastă-sa se văicărea de-o auzea toată strada c-o să moară și n-o să aibă cu ce să-și crească odraslele. Spunea cui voia s-o asculte că poliția n-ar trebui să-l mai ancheteze, cum anunțase, doar era o victimă, că dacă se face bine și-l anchetează, o să-l vâre sigur la pârnaie, iar

ea n-o să aibă nici în cazu' ăla cu ce să-și crească odraslele.

Scanderbeu – Idolu' femeilor, închis deocamdată pentru treizeci de zile, era atât de sigur că după prima lună o să-l bage zdravăn la pârnaie, că n-a mai scos o vorbă, aparent resemnat, nici în fața anchetatorilor, nici a ciripitorilor care fuseseră vârâți în celulă să-l tragă de limbă. Dar își angajase un avocat știut ca fiind foarte al dracu'.

Nici nu trecuse bine prima noapte și a căzut bomba. S-a aflat, mahalaua nu mai știa cum, dar nici n-o interesa cum se aflase, că mormântul lui Nae Strugurel fusese răscolit, vandalizat. La cimitir nu mai fusese nimeni din mahala, era interzis pe stare de urgență să duci flori la morminte, nici măcar văduva lui Strugurel n-avusese voie să meargă, nici nu mai fusese nimeni îngropat, dar cineva oricum făcuse grozăvia aia. Mahalaua gândea că ori fuseseră groparii care umblau de colo-colo strângând frunze moarte într-o roabă ca să-și justifice prăpăditele de lefuri, ori popa dăduse o raită prin cimitirul pe care-l păstorea, el știa de ce, careva dintre ei descoperise că pământul reavăn fusese dat la o parte până la coșciug, capacul ridicat și înăuntru nimeni, Nae Strugurel dispăruse. Doar o bucată de carne împuțită, cam cât o jumătate de vițel, răspândea o duhoare care te îndepărta de mormânt. Nimeni nu-i bănuia pe popă sau pe gropari că ar fi făcut-o ei, n-ar fi avut noimă.

Polițiștii cu măști la gură au rămas însă în preajmă cu stoicism, au făcut poze, poate au luat și amprente, după care au început să pună întrebări.

În timp ce mahalaua s-a cutremurat, comentând că e un blestem, că e pedeapsa divină pentru toate răutățile, că o să se molipsească toată lumea de molima răspândită la deschiderea coșciugului, că e mai bine să se-ncuie toți în case și să nu-i mai lase pe copii nici măcar la ferestre, că mai bine se închideau granițele să nu se mai întoarcă în țară toți plecații, că răutăți au făcut neamurile nu știu care și înainte să se care în Italia, dar uite că și după ce s-au întors – atâtea vorbe trăsnite că era imposibil să nu te cutremuri de la un moment încolo. Mai ales că mai toate erau rostite și la televizor, de figuri cu mutre înfricoșate.

Firește, au fost luați la întrebări mai toți din mahala. Popa mai întâi, să dea explicații, dar s-au lămurit repede că nu putea fi el, mai ales că, de când cu covidul, umbla

mai mult cu vinul în nas. Și, la urma urmei, ce să facă el cu trupul lui Nae Strugurel? Apoi groparii – îngroziți și tremurând cu toții, chiar și cei care fuseseră chemați să dea o mână de ajutor la înmormântare și care nici măcar nu erau gropari.

Apoi văduva lui Strugurel, care numai că nu se dădea cu capul de toți pereții strigând doar că ea vrea să-și vadă bărbatul.

Pe văr nu l-au găsit, urcase în furgonetă și plecase, cum spusese din prima zi, îndată după înmormântarea lui Nae Strugurel. Unde plecase? Nu e stare de urgență? E de capul lui? O fi avut vreo treabă care nu putea fi amânată. Poliția a dat în consemn numărul italienesc al furgonetei, aștepta să i se comunice unde se afla, dar mucaliții ziceau că se întorsese deja în zona roșie. Păi de ce? Iarăși ridicare din umeri.

Firește că era întrebat oricine apărea pe stradă sau la porți, vecini, rude, prieteni. Nimeni nu știa nimic și cei mai mulți se închinau grăbiți. Pe Mititelu nu-l puteau întreba, era în comă. Pe Scanderbeu – Idolu' femeilor l-au întrebat printre ultimii, a ridicat din umeri, dar l-au mai întrebat de câteva ori și-n cele din urmă a început să vorbească.

În noaptea cu pricina, când se certase cu Mititelu, înaintea bătăii de stradă, fuseseră împreună la cimitir. De ce? Uite-așa! Băuseră la greu și li se făcuse dor să-i spună ceva lui Nae Strugurel. Polițiștii au zâmbit, dar nu l-au întrerupt. El le-a mai spus că acolo au găsit mormântul răscolit. S-au înspăimântat, au luat-o la fugă, s-au întors, au privit mai atent în groapă, mai să verse tot vinul din ei din cauza duhorii. Avea fiecare câte o lanternă și lumina acestora mătura groapa în care zăcea coșciugul cu capacul ridicat, au văzut de unde venea duhoarea și-au început să facă supoziții. Mititelu i-ar fi zis ceva nepotrivit lui Scanderbeu sau Scanderbeu – Idolu' femeilor ar fi zis ceva, nu mai ținea minte, oricum ceva i-a nemulțumit pe amândoi, s-au luat la înjurături, au continuat să se-njure o zi întreagă. Ceva sigur îi nemulțumise cumplit, dar Scanderbeu – Idolu' femeilor nu-și mai amintea. Polițiștii au insistat. A insistat și avocatul iscusit, care sosise între timp, dar n-au mai scos de la el nimic. Nici măcar când i-au spus că o să zacă toată viața în pușcărie, întâi pentru că-l spintecase pe Mititelu și să se roage să scape cu viață, ca să nu

putrezească și el la pârnaie, și în al doilea rând pentru că existau suspiciuni rezonabile că ei dezgropaseră cadavrul și nu voiau acuma să spună ce făcuseră cu el, dar în starea de urgență în care ne aflăm poate fi lesne acuzat de răspândirea bolilor și zădărnicirea măsurilor luate împotriva răspândirii virusului. Numai asta însemna vreo cinșpe ani de pârnaie, la care se vor fi adăugat cel puțin pe-atâția, în funcție de ce se va întâmpla cu Mititelu.

Dar a fost imposibil să mai scoată o vorbă de la Scanderbeu – Idolu' femeilor, care era, pe zi ce trecea, mai cătrănit.

7.

Ca în toate poveștile de genul ăstora, poliția a anunțat că face cercetări, apoi n-a mai spus nimic. Alte întâmplări, bune și rele, au năvălit peste mahala. Starea de urgență a fost prelungită. Îndemnul „Stați acasă!", „Stați acasă!" a continuat să se audă. Curioșii n-au avut curajul să se ducă la cimitir să vadă cu ochii lor groapa lui Nae Strugurel vandalizată și nici nu știu dacă sau de cine a fost acoperită. Mititelu a rămas în comă, dar a fost mutat la un alt spital, pentru că secția în care fusese dus urma să fie pregătită pentru pacienții cu coronavirus. Scanderbeu – Idolu' femeilor e în continuare la beci, probabil în anchetă, dar poliția nu mai spune nimic. Așa că mahalaua și-a făcut propria versiune a celor petrecute. Cu toții s-au îngrozit de ea, au acceptat-o, dar încă nu știu dacă o va accepta și poliția.

Scanderbeu – Idolu' femeilor și Mititelu erau interesați de coșciugul lui Nae Strugurel pentru că-și strânseseră în el comorile adunate de prin Italia. Nae Strugurel chiar murise, să-i fie țărâna ușoară și Dumnezeu să-l odihnească! Trupul închis în sicriul sigilat plecase cu furgoneta vărului spre țară. Drum lung. Au făcut o oprire, undeva prin Austria sau Ungaria sau între. Abia îi prinseseră din urmă cele opt mașini ale lui Scanderbeu – Idolu' femeilor și Mititelu. Veneau și ei în țară, nu speriați de Covid-19, ci pentru că se-nchisese totul și nu mai aveau pe unde umbla, în corturi le-ar fi fost imposibil.

Mare bucurie, chiar în vreme de tristețe. Au plâns puțin, dar s-au și veselit că sunt împreună, că doar împreună răzbat prin toate, inclusiv pot lupta cu coronavirusul. Locul unde opriseră era departe de autostradă, lângă o pădure sau o mlaștină, niciunul n-ar fi putut spune, un loc cu un nume imposibil de pronunțat, așa că niciunul nu s-a străduit să-l rețină.

Mahalaua a conceput scenariul. După ce văduva a adormit, clanul a desigilat sicriul, a scos trupul lui Nae Strugurel, învelit într-un sac cauciucat, l-au dus ei știu unde, poate l-au îngropat mai degrabă, pământul umed după ploaie era ușor de săpat. În loc, și-au pus comorile strânse în ani prin Italia, lănțuguri, inele, coronițe, bijuterii la greu, kilograme că d-abia le duceau, și ce mai știuseră ei să adune să le fie de folos, au trântit deasupra o halcă de vițel care începuse să se-mpută, spre descurajare, să nu mai aibă chiar nimeni dorința să desigileze a doua oară coșciugul, și și-au frecat mâinile. Erau convinși că nimeni n-o să profaneze ce profanaseră ei deja.

Ajunși în mahala, s-au interesat cum decurseseră lucrurile și au aflat că Nae Strugurel fusese îngropat cum se cuvine. Au început paranghelia. Au lăsat să treacă o zi sau două și-ntr-o noapte Scanderbeu – Idolu' femeilor și Mititelu n-au mai răbdat și s-au dus să dezgroape coșciugul. Mare le-a fost mirarea când au văzut că o făcuseră alții înaintea lor. I-a cuprins spaima, groaza, disperarea. Putea să fi fost unul, dar mai degrabă fuseseră mai mulți. Nu-i ușor să sapi o groapă, chiar dacă pământul e reavăn, o aflaseră ei înșiși câteva nopți mai devreme.

Dar, treptat, au început să se-ndoiască de ce vedeau, de ce făcuse fiecare în zilele dinainte, unul dintre ei dispăruse nu se știe unde, celălalt plecase chipurile cu treburi și se întorsese după multe ore, frânt de oboseală, iar nopțile niciunul n-avea habar ce făcuse celălalt. S-au gândit și la vărul lui Nae Strugurel, dar acela era un pirpiriu pe care nu l-ar fi crezut capabil să le facă o asemenea porcărie, au îndepărtat gândul, păstrându-l totuși, într-un colț al minții, după care s-au luat din nou la ceartă, s-au păruit, au căzut pe jos, s-au umplut de pământ, s-au burdușit de pumni, s-au întors acasă și nu i-a mai împăcat nimeni.

Putea spune cineva că nu se întâmplase ca în scenariul mahalalei?

George Arion (n. 1946) este un jurnalist binecunoscut pentru interviurile sale și, totodată, un scriitor care a abordat mai multe genuri literare – poezie, proză, dramaturgie, eseu. Autor de scenarii de lungmetraj și de seriale tv, al unui libret de operă. A fost încununat de trei ori cu Premiul Uniunii Scriitorilor. Romanele sale au cunoscut un mare succes la public, unele dintre ele fiind traduse în engleză, franceză, macedoneană și rusă.

Mansarda

Înnebunesc!

De aproape două luni trăiesc ca un arestat la domiciliu, de teama noului coronavirus, respectând cu strictețe regulile impuse de autorități.

„STAI ACASĂ!” e sloganul acestui început de an 2020. Cine nu-l respectă plătește amenzi piperate.

Nu ies decât între orele 11 și 13, când celor care au depășit vârsta de 65 de ani le este permis să-și facă aprovizionarea cu alimente din magazinele din apropierea locuinței.

Desigur, de fiecare dată am asupra mea o declarație pe proprie răspundere în care specific de ce îmi părăsesc domiciliul.

Am și o mască pe figură, port mănuși care să mă ferească de perfidul virus când ating suprafețe pe care le-au atins și alții.

Când ajung la casă pentru a achita cumpărăturile, păstrez distanța de doi metri față de cel din fața mea, și am grijă ca și cel din spatele meu să se afle la aceeași distanță.

E încă bine, rafturile sunt garnisite cu de toate, ca în vremuri normale. Nu vreau să-mi închipui ce haos s-ar crea dacă nu s-ar mai găsi de-ale gurii.

M-am săturat însă de știrile contradictorii prezentate pe micul ecran, de disputele dintre politicieni interesați mai mult să-și sporească popularitatea decât să găsească soluții la criza în care ne zbatem, de filmele care se reiau mereu și mereu, pentru că televiziunile nu mai au bani să achiziționeze altele noi.

Mă plictisesc de moarte.

Nu are voie nimeni să mă viziteze și nici eu n-am chef să mă întâlnesc cu vreun posibil individ contaminat. Am sistat până și ședințele la terapeut. Din pricina asta, stocul de medicamente pe care mi le recomandă s-a epuizat.

Sunt singur.

Mă doare capul și am început să am, tot mai des, vedenii. Umbre se furișează prin unghere, aud șoaptele

unor voci necunoscute.

Atacurile de panică sunt și ele tot mai frecvente.

Izolarea la care sunt constrâns să mă supun naște monștri.

M-am transformat într-o ființă care nu mai recunoaște ambianța în care trăiește.

De curând mi-am găsit însă o ocupație care să mai alunge monotonia zilelor petrecute în recluziune.

Am început să urmăresc o femeie.

O, departe de mine orice gând necurat! E doar un studiu de comportament al altei ființe umane.

Locuiește într-o mansardă, în blocul de vizavi de cel în care stau eu. Fereastra îi e mereu deschisă, chiar și noaptea când suflă un vânt rece. O urmăresc cu perseverență, astfel încât știu la ce ore pleacă de acasă sau la ce ore se întoarce, când se culcă sau se trezește dimineața. Dar nu i-am văzut niciodată chipul. De fapt, de la postul meu de observație, unde stau privind forfota străzii sau fac considerații în legătură cu viața porumbeilor de pe acoperișuri, nu pot să-i zăresc decât picioarele, puțin deasupra genunchilor. Prin geamul îngust al mansardei mai pot zări o porțiune dintr-un pat, un fotoliu unde se odihnește câteodată picior peste picior, o măsuță, un covor.

Necunoscuta duce o viață retrasă. N-am văzut niciodată pe altcineva în mansarda asta.

Oare cum îndură povara stării de urgență?

Din când în când, pe fereastra ei se revarsă acorduri de Bach, Beethoven, Brahms… Ascultă la o combină muzicală numai piese clasice, lăsând volumul la maximum.

De ce să nu recunosc, persoana mă intrigă. Așa că, de la o vreme, când o văd că își pune pantofii de stradă – în casă poartă niște papuci pe care îi bănuiesc foarte comozi – m-aplec mult peste pervaz ca s-o depistez ieșind din bloc. Dar ori nu iese nimeni, ori, dacă iese vreo femeie, nu are picioare asemănătoare cu ale aceleia pe care îmi place să le contemplu. Niște picioare splendide, de neconfundat, cu glezne subțiri și mușchi care parcă nu fac niciun efort când le pun în mișcare și foarfecă aerul.

Îmi zic atunci că poate s-a răzgândit și nu mai pleacă. Mă uit spre camera de vizavi. Acolo nu e nimeni. Pândesc din nou intrarea în bloc. Nu e nicio femeie care

să-mi atragă atenția. Și totuși, spre seară, văd lumina aprinsă la geamul ei, dar habar n-am când a urcat.

Durerea de cap devine și mai înnebunitoare. Sângele îmi pulsează în tâmple. Deseori privirea mi-e încețoșată. Am amețeli și într-o dimineață era să cad în baie. Mi-am recăpătat echilibrul la timp, dar tot m-am ales cu o vânătaie.

Nu mai pot să suport!

În sfârșit, ieșim din starea de urgență. Acum pot să mă duc la ea acasă ca s-o cunosc. O să-i sun la ușă sub un pretext oarecare.

Aş fi jurat că liftul o să fie stricat în ziua asta, dar până la etajul cinci nu e ca până la cer. Totuși, urcatul scării mi-a dat o stare de vertij. Câteva clipe îmi trag răsuflarea, sprijinindu-mă de un perete.

Acum mă aflu în fața ușii ei. Ezit. Vreau să sun, dar ușa e întredeschisă. O împing și intru într-un mic antreu. Un val de fierbințeală mă cuprinde. Încerc să-mi stăpânesc angoasele care mă asaltează.

Cercetez decorul.

Pe un cuier, așezate în ordine, mai multe veșminte. Fac câțiva pași pe un covor minuscul și ajung în dreptul altei uși. Și asta e întredeschisă. O împing cu hotărâre. Inima îmi bubuie în piept. Nervii îmi sunt întinși la maximum.

Sunt în pragul leșinului.

Închid o clipă ochii, ca să mă liniștesc.

Când îi deschid încremenesc, zărind în încăpere cum se foiesc de colo-colo două picioare minunate, înalte, cu glezne fine, în prelungirea cărora nu se află niciun trup.

Michael Haulică (n.1955) este absolvent de Informatică, iar din 2004 coordonează reviste și colecții de science-fiction. În prezent este redactor-șef al revistei *Argos* și coordonator al colecției Icar (Editura Vremea).

A debutat cu poezie în revista *Flacăra,* în 1974, a publicat poezie, proză, articole, antologii. A fost tradus în engleză, maghiară, croată, daneză, bulgară, franceză, cehă, japoneză, portugheză. Este membru al Uniunii Scriitorilor.

Ea vine o dată, ea pleacă pe rând

Luni

Adevărul e că pandemia asta ne-a luat ca din oală și ne-a pus într-o cratiță, sub capac, la foc mic.

Când își dădu seama exact ce însemna, cum suna ceea ce tocmai îi trecuse prin minte, Marcela Ispas, operatoare la Serviciul 112, simți cum i se oprește respirația. Cum începe să audă, să vadă, să fie conștientă de locul și timpul în care se află. Un loc în care, cândva, n-aveai timp nici să mori, cum zicea tatăl ei (care, fie vorba între noi, până la urmă a găsit timp pentru treaba asta), un loc întors pe dos de când cu pandemia, cu ordonanțele, cu viața trăită pe Facebook sau în fața televizoarelor care transmiteau pe toate canalele, de dimineață până seara, numărătoarea morților în timp real. Nu știa dacă folosea corect expresia, dar tare-i mai plăcea cum sună.

Se uită roată în jurul ei, de parcă ar fi vrut să vadă dacă nu cumva spusese cu glas tare ce gândise. Niciun semn. În sala operatoarelor era o atmosferă de lâncezeală cumplită, cine să sune, ce să reclame? Bătrânii ieșeau numai două ore la prânz, tinerii mergeau musai în locurile menționate în declarații, cine să fure, cine să facă toate chestiile care le țineau ocupate ture întregi altădată? Din când în când mai suna câte-un amețit care voia să știe dacă poate merge cu mașina să-și ducă nevasta la cumpărături sau cineva care nici măcar nu se prezenta și începea să urle până-și termina de vărsat oful: Dar veniți odată și băgați-mi cianură pe gât, că asta v-a mai rămas, nu mai pot, bă, nu mai pot sta în casă, îmi doresc să fiu câine, că și ăia duc o viață mai liberă în țara asta de căcat!

Când preluă apelul, Marcela Ispas simți din prima, după răsuflarea pe care o auzea în receptor, că nu era un telefon de pandemie, nu era vreunul dintre nevorbiții ăia, ci era un telefon adevărat, cu o reclamație adevărată. Nu știa de ce, nu știa ce o făcea să simtă asta, dar simțea, asta

era, simțea, că meseria asta nu e așa cum cred mulți, că n-ai nevoie de nimic ca s-o faci, de nicio calitate, de nicio îndemânare, de niciun talent, nu. Așa că, atunci când, în sfârșit, apelanta rosti primele vorbe – „Alo! Poliția?” – ea se și grăbi să răspundă, cu toate simțurile în alertă.

— Da, poliția. Marcela Ispas mă cheamă. Cine sunteți?

— Sunt doamna Mitache. Aurelia Mitache.

— Bună seara, doamnă Mitache. Cu ce vă pot ajuta?

— Păi… Vreau să anunț o dispariție.

— Dispariție?

— Da, vecina mea, Ioana Mărginean. Domnișoara Ioana, eu așa îi zic, că stă singură, plătește întreținerea doar pentru o persoană. Și, dacă vreți să știți, n-a avut niciodată restanțe.

— Și credeți că a dispărut? Despre ea e vorba?

— Da.

— Și de ce credeți că a dispărut?

— Păi… Așa cred eu.

— Adică? Ce vă face să credeți asta?

— N-am mai văzut-o de câteva zile.

— Vă vedeați des?

— Nu, deloc, nu suntem prietene sau așa ceva. Doar că nu mai știu nimic de ea.

— Și înainte, când știați – cum știați, dacă nu sunteți prietene? Aveați o relație mai apropiată, așa, ca-ntre vecine?

— Nu, doamnă… Doamnă sau domnișoară?

— Doamnă. Nu mai sunt măritată dar, odată doamnă…

— Doamnă, știam că e acolo, în apartament. Eu stau în apartamentul de vizavi, am ușa ei în ochi tot timpul.

— Tot timpul?

— Ei, nu vă gândiți la cine știe ce, că n-o spionam…

— N-am vrut să spun asta.

— Nici eu nu cred că ați vrut să ziceți, dar… Pot să zic?

— Da, vă rog.

— Știam că e acasă, în casă, pentru că o auzeam mergând, auzeam ușile deschizându-se, închizându-se, auzeam apa la baie, auzeam televizorul… Știți, are… avea… obiceiul să dea televizorul tare. Dar tare. Când era pe știri, nici nu era nevoie să mai deschid televizorul

meu. Vorba vine, că ea se uita la alte posturi, auzeam crâmpeie de știri când trecea de la un canal la altul.

„Hm. Tare, vecina asta!” își spuse operatoarea și și-o imagină cum astupă cu mâna receptorul telefonului când îi spuse în șoaptă:

— Ea se uita la posturile alea mincinoase, plătite de ăștia…

„Oh, nu, numai asta nu-mi trebuie acum!” gândi Marcela Ispas și se scutură odată de-ai fi zis că-și scuipă în sân, după care se hotărî să-i taie macaroana. Își luă o mină oficială, bățoasă, gen scârbă bugetară, și spuse cât de neutru putea:

— Așa, și? Auzeați ce se întâmplă în apartamentul vecin…

— Auzeam ce era de auzit, nu că făceam eu ceva pentru asta. Eu sunt o persoană discretă, doamnă, nu mă bag în viața oamenilor, nici măcar atunci când se aude prin pereți… Doamnă! Știți cumva dacă ăștia dau filme porno la televizor? Că așa se auzea uneori.

— Se auzea așa de bine?

— Avem un perete comun, doamnă. Fix dormitorul… Vă dați seama cum e pentru o femeie serioasă ca mine, văduvă…

— Așa. Și se auzeau zgomote de la vecina dumneavoastră. Ce fel de zgomote?

— Păi nu v-am spus? De-alea de filme porno.

— Dumneavoastră vă uitați la filme porno?

— Nu, Doamne iartă-mă, cum să fac așa ceva? îi răspunse de-a dreptul indignată Aurelia Mitache.

— Și-atunci de unde știți că…

Marcela Ispas se opri, nu ajungea nicăieri pe drumul ăsta, convorbirea trebuia să revină în matca ei, așa că întrebă:

— Și acum nu se mai aud? Zgomotele…

— Nu, nu se mai aud.

— De când?

— De… Habar n-am. De vreo trei zile.

— Vreo trei…?

— De trei zile.

— De-asta ziceți că a dispărut? Probabil?

— Da, de-asta. Probabil. Zic bine?

— Nu știu ce să zic. Poate i-a expirat abonamentul la canalul porno. Poate o doare capul și nu mai trântește ușile. Sau poate n-o mai vizitează nimeni…

— Exact! Că nici curierii nu i-am mai văzut.

— Doamnă Mitache, haideți să rezumăm și să nu ținem linia ocupată.

— Iar mă luați cu de-astea? Încă nu v-ați reformat?

— Pardon?

Nu era OK, nu era normal să-i spună așa ceva, dar Marcela Ispas avea și ea limitele ei, chiar și într-o zi de pandemie, când primea foarte puține apeluri. Aurelia Mitache, în schimb, părea fericită să aibă ocazia de a-și spune părerea despre Poliție în general și despre Serviciul 112 în special.

— Nici acum, după cazul de la Caracal, cu fetele alea… Cum adică țin linia ocupată? Poate o fi, Doamne ferește, ținută pe undeva prin vreun beci, prin vreun butoi…

— Nu, nu asta voiam să spun, sigur că nu asta, îmi pare rău dacă ați înțeles altceva. Voiam doar să rezumăm discuția ca să știu ce transmit mai departe, și ar fi bine s-o fac cât mai repede, tocmai pentru că s-ar putea să fie… într-o situație…

— Mai departe? Unde mai departe? Auzi, cucoană? Nu ești de la Poliție?

— Ba da, v-am spus, sunt Marcela…

— Da, am reținut, Marcela Ispas. Unde să zici mai departe?

— Păi, la departamentul nostru care se ocupă cu disparițiii.

Aiurea! Nu există așa ceva. Dar Marcela Ispas era bună la improvizații, chiar îi mergea mintea și o apreciau toți pentru asta, era spontană, mereu pe fază. Ei, n-o apreciau chiar toți, așa cum și-ar fi dorit ea, deși recunoștea că, atunci când un bărbat vrea să i se strecoare în chiloți, tot un fel de apreciere e.

— Da? Aveți așa un departament?

— Da, sigur că avem oameni specializați, care știu să caute, știu să întrebe…

— Ei, atunci… Bine, Aurelia Mitache mă numesc, stau la apartamentul 90. Scara C, Nada Florilor, blocul 6.

— …blocul 6…

— În Colentina, doamnă. Aproape de Doamna Ghica. Sau de Teiul Doamnei, depinde pe unde veniți. Un pic printre blocuri… Chiar așa, pe unde veniți?

— Nu știu, eu nu vin nicăieri, vor veni colegii mei de la departamentul specializat…

— Nu veniți dumneavoastră? Și la ce m-ați mai ținut atâta de vorbă în loc să-mi dați la telefon pe cineva care chiar are treabă cu ce-am zis eu? Parcă văd că vine unul la ușa mea și o luăm de la capăt. Cucoană, dacă-s una de-aia care uită ce-a zis acu' cinci minute? Ha? Ce-o să mai afle specialiștii dumitale?

— Mulțumim pentru telefon, doamnă Mitache, o să vă caute colegii mei. Și le dau transcrierea convorbirii noastre. N-aveți nicio grijă în caz că uitați.

— Ce să uit?

— Păi, ce tocmai am vorbit…

Pe bune? Așa? Marcela Ispas își dădea ochii peste cap invocând tot felul de forțe care s-o păzească, deși ar fi fost mai bine s-o fi păzit până acum, dar…

— Hai c-am glumit, dragă, ce, nu știi de glumă? Sau poliția nu glumește cu cetățenii?

— Ba glumește. Mai ales cu ăia pe care-i amendează pentru convorbirile mai lungi de 3 minute. Țin să vă precizez că noi am vorbit acum 6 minute și 25 de secunde.

— Și? Mă amendați? Hai că-i bună! Dacă ies pe stradă mă amendați, dacă stau în casă mă amendați… Republica Amendă România.

— Hai că am glumit, doamnă. Vedeți? Mai glumim și noi… O să fiți căutată de colegii mei pentru amănunte și declarația oficială.

— Bine, îi aștept. Sper să nu fie prea târziu.

Toată treaba asta ajunse în mai puțin de o oră pe biroul lui Haralambie Ignat, inspector principal, șeful Biroului de Investigații Criminale de la Secția 33, iar de-acolo la agenții Marcel Puia și Paul Mardare, care se uitară la ceasul atârnat pe perete, apoi unul la altul, după care Puia sună la „sportivi" lăsând vorbă să caute numărul de telefon al Ioanei Mărginean de pe strada Nada Florilor, blocul 6, apartamentul 88, și s-o anunțe cineva pe Aurelia Mitache, aceeași adresă, doar că apartamentul 89, că va fi căutată la telefon puțin după ora 22:00. Apoi cei doi agenți se întoarseră fiecare la exemplarul lui din *Rebusul* pe aprilie.

Pe „sportivi" nu știa nimeni cum îi cheamă, veneau și plecau, stăteau câteva luni, dar făceau toată alergătura din secție – hai, nu chiar alergătură, că nu prea ieșeau pe teren, stăteau toată ziua la birou și dădeau telefoanele

care nu presupuneau agenți sau inspectori, căutau pe net – de-astea. Adică alergătură. Activități sportive, cum ar veni.

La ora 20:15, sportivii traseră la sorți. La ora 20:30, cel care pierdu o sună pe Aurelia Mitache.

— Bună seara. Doamna Mitache?

— Da, bună seara…

— Sunt agentul Marian Corlescu, de la Secția 33. Vreau să vă anunț că s-ar putea ca după ora 22:00 să fiți căutată de un agent de la noi în legătură cu vecina dumneavoastră. Atât voiam să știți, să nu vă culcați. Nu va fi mai târziu de 22:15 și nu va dura mult. Sărut mâna. O să vă caute la telefon, așa că nu vă faceți griji cu masca și alte alea. Sănătate, aveți grijă!

La ora 22:05, când nimeni n-ar mai fi trebuit să fie pe stradă, agentul șef Puia o sună pe Ioana Mărginean la numărul care-i fu pus la dispoziție de sportivi. Vestea rea e că nu răspunse nimeni la telefon, varianta dispariției fiind tot mai plauzibilă în condițiile în care femeia n-ar fi putut nici să plece din București în perioada asta. Doar dacă nu cumva înnoptase pe undeva… Dar unde? Și la cine? Nu putea sta departe de casă, că la plecare ar fi avut nevoie de o declarație care s-o plaseze pe lângă casă. Sau totul trebuia abordat prin prisma „la cine?” Vecina. Doar vecina care sunase la 112 ar fi putut lămuri ceva și oricum avea în plan să-i pună câteva întrebări, de-aia le și transmisese sportivilor s-o avertizeze că va fi căutată seara.

Așa că, la ora 22:10, Puia o sună pe Aurelia Mitache. De ce numai Puia? De ce toate astea le făcea doar Puia? El era primul care ar fi avut răspunsul pe loc pentru oricine ar fi pus întrebarea asta cu „de ce Puia?”: Pentru că lunea era ziua Puia, de-aia!

— Bună seara, doamnă Mitache. Agent șef Marcel Puia, Biroul de Investigații Criminale, Secția de Poliție 33.

— Bună seara, bună seara. Credeam că veniți dimineață, cu toate că m-a anunțat colegul dumneavoastră…

— Știu că e foarte târziu, sper că nu v-am deranjat totuși. Vă sun în legătură cu…

— Vecina mea. Ați găsit-o?

— Nu, din păcate încă n-am dat de ea. Am sunat-o mai devreme și n-a răspuns. Am o rugăminte la

dumneavoastră, doamnă Mitache. Ați putea fi atât de amabilă să bateți la ușa vecinei? Poate nu răspunde la telefon la ora asta… E trecut de zece, ar trebui să fie acasă. Dacă n-o fi plecat în vreo vizită și-o fi rămas acolo, să nu ia amendă dacă iese pe stradă la ora asta.

Aurelia Mitache, cu telefonul încă la ureche, ieși din apartament și se apropie de ușa vecinei ei, Ioana Mărginean. Bătu la ușă, discret, ca și când n-ar fi vrut s-o deranjeze în caz că era acasă și dormea. Sau se uita la filme porno. Nimic. Mai bătu o dată. Apoi apăsă butonul soneriei. Nimic, nici de data asta. Îndepărtă telefonul de ureche, ridică din umeri spre ecran ca și când ar fi stabilit și legătura video cu Puia, numai că n-o stabiliseră, n-avea ea telefon din ăla șmecher…

— Se pare că nu-i acasă, domnu' polițist.

— Se pare că ați avut dreptate, doamnă Mitache.

— Asta știam de la început, nu știu de ce nu m-ați crezut, am pierdut toată seara…

— Procedurile, doamnă, procedurile. Trebuie să urmăm anumite…

— Da, da, sigur că da. Acuma aveți proceduri. Când a fost cu fetele alea de la Caracal n-aveați de nici unele, au murit alea nevinovate…

— Doamnă, doamnă, lăsați-le pe fetele alea, ele au fost atunci, noi suntem acum, ele au fost acolo, noi suntem aici… Sper să reușim mai mult cu vecina dumneavoastră. O să vă sune mâine cineva să vă citească declarația, apoi o să vină cineva cu ea s-o semnați. Bun așa?

— Bine, bine…

— Sărut mâna, noapte bună.

— Noapte bună. Vă aștept mâine. Biata fată, cine știe ce s-o fi în…

Marcel Puia închise telefonul fără să mai audă ultimele cuvinte ale Aureliei Mitache. Era îngrijorat. Dacă era cu adevărat o dispariție? Dacă femeia aia pățise ceva?

Se întoarse spre colegul lui, agentul-șef Paul Mardare, care stătuse până la ora asta doar ca să vadă dacă aveau un caz sau nu.

— Nu e acasă. Se susține ce-a zis cucoana aia, vecina ei nu e acasă.

— Asta ca să ne mai plângem și altă dată că n-avem de lucru pe pandemie.

— Paulinho, avem un caz. Eu așa cred.

— Ce variante ar fi? Aia de care-am vorbit mai devreme, că a fost în vizită, a prins-o ora zece și a rămas peste noapte.

— Vecina ei zicea că de câteva zile n-a mai auzit nimic prin pereți. Ce vizită mai e și asta, cu zilele?

— Un iubit?

Marcel Puia îi întoarse o privire gen „tu n-ai citit că era singură?”, apoi se gândi că ar fi și asta o abordare, când prietenul lui continuă:

— Adică ce? Lumea nu și-o mai trage și pe pandemie? Mai ales că pentru asta n-ai nevoie de declarație…

Cum termină de zis asta, Mardare se puse pe râs, un râs de-ăla gros, grobian, de milițian.

— Ce râzi, mă, ca proasta-n târg? se zborși Puia la el, ca tot ardeleanul care nu e frate cu umorul.

— Să dea dracu-n ăla care-o mai glumi cu tine!

Puia nu avu reacția pe care contase Mardare, așa că acesta nu avu încotro și trebui să bage la înaintare artileria grea:

— Tu n-ai nimic de băut prin birou? Hai să ne gândim la dispariție.

De obicei mergeau ba la unul, ba la celălalt și, încrucișând berile, întorceau cazurile pe toate părțile. Uneori făceau asta la Giotto, dar asta se întâmpla, evident, înainte de nenorocire, când funcționau cârciumile, și ei, de asemenea, funcționau 100%.

— Am zis mai devreme că poate o fi rămas la un iubit. Asta înseamnă că trebuie să aflăm dacă el chiar există și cine e.

— Dacă există n-ar fi trebuit să mai vină și el pe la ea? Vecina care a sunat la 112 a zis că Ioana Mărginean e singură.

— Singură-singură, dar i-o mai fi intrat cineva în casă. Totuși! Poate n-o fi stat nici vecina aia cu ochiul lipit de vizor, s-o mai fi dus și ea la baie, s-o mai fi…

— Am înțeles. Trebuie să vedem cine i-a bătut la ușă, cui a deschis. E bloc, Paulinho, nu poți trage un vânt fără să știe vecinii, dă-o-n mă-sa!

„O bășină, Marcele, bă-și-nă, ia vezi, e greu de zis? Măcar o dată în viață?” îl apostrofă în gând Puia, apoi reveni la realitate.

— OK. O fi în vizită. Un iubit, părinți, mătuși bolnave, pisici de care trebuie să aibă grijă pentru cineva și a prins-o noaptea-n târg. Altceva?

— Acuma vin alea rele. E rănită în casă și nu răspunde pentru că nu poate sau nu vrea.

— De ce să nu vrea?

— De rușine, de frică…

— Adică a venit cineva, i-a făcut rău fără să vadă nimeni că a intrat în casă…

— Asta o să vedem mâine, la fața locului.

— I-a făcut ceva… ce? A bătut-o? A violat-o?

Puia îi făcea semn să continue, „dar ce să mai continue?” își zicea în gând Mardare, „ce să mai continue? Cu ce? Bătaie, viol… Ce mai poate fi?”

— A omorât-o? La asta te gândești, gunoierule?

Asta cu gunoierul era o vorbă pe care doar el, Ignat și Felix Ionescu de la Specială îndrăzneau s-o spună cu voce tare. Bine, Ionescu era și autorul poreclei, a zis-o prima dată când a aflat că Marcel Puia e de loc din orașul de unde era și cel care fusese, cu niște ani în urmă, șeful de la REBU.

— Ia zi drept, Puio, ce ți-e ăla de la REBU? Frate, văr…?

— Sunt mulți de-alde Puia la noi, dom’ șef.

— Bine, mă, bine. Neam de gunoieri…

Se cam supărase atunci Marcel Puia, întrezărise în felul în care Felix Ionescu spusese ultimele cuvinte o urmă de dispreț, ceva așa, de bucureștean născut în București, vizavi de ăștia veniți de prin alte părți și nu prea-i plăceau lucrurile astea, el se născuse, crescuse și trăise până la terminarea liceului într-un oraș în care oamenii erau în bună înțelegere unii cu alții, se respectau, și asta fără s-o învețe la școală, erau deprinderi cu care plecau de-acasă la școală. Cu timpul, supărarea lui pălise sau, cel puțin, n-o mai afișa, nu i se mai vedea în priviri atunci când Ionescu își făcea apariția la câte un caz și-l striga: „Ia să vedem, gunoierule, ce ai azi?”

— Hei! La ce te gândești? La asta? C-a omorât-o cineva? întrebă Mardare.

— Vecina zice că n-a mai văzut nimic de câteva zile. Și nici n-a mai auzit. Mă gândesc că dacă e rănită ar fi sunat la salvare…

— Pe criza asta? Când toată ziua se vorbește numai de covid? Până și pe Facebook numai despre asta se

vorbește, doar că acolo se mai zice și că spitalele nu primesc pe nimeni cu altceva decât covid…

— Facebook! strigă Puia. Cum de nu ne-am gândit? O avea cont de Facebook? Cum ziceai că o cheamă?

— Ioana Mărginean. Și nu ziceam…

Puia tastă imediat numele dispărutei și apoi se lumină, după care se întunecă.

— Sunt paișpe conturi cu numele ăsta.

— Are paișpe conturi?

— Nu, mă. Sunt paișpe tipe cu numele ăsta pe Facebook. Acuma se poate ca vreo două, trei să fie dublate, dar nu cred că mai mult. Oricum, măcar zece tot se-adună de cercetat.

— Iar pentru asta Dumnezeu a inventat sportivii, spuse Mardare de parcă ar fi fost servit cu un careu de popi cu as în coadă.

— Și când zici Dumnezeu te referi la… și făcu un semn din cap spre sus și la dreapta.

— Nu, mă refer la… și făcu un semn cu capul spre sus și la stânga.

Buni băieți. Cum s-ar zice, se înțelegeau din priviri.

— Deci: rănire – căutăm în casă. Moarte – căutăm în casă și-om mai vedea. Cam asta ar fi, nu?

— Poate a răpit-o cineva? plusă Mardare.

Puia înțepeni. Așa făcea el când avea revelații, epifanii, când reacția lui era de genul „Băi, să-mi bag…”, dacă el ar fi zis așa ceva. Dar zise altceva.

— Vrei să-ți spun un secret?

— Cum dracu’? Zi!

— Răpirile sunt preferatele mele. Sunt exact ca niște crime, doar că nu știi niciodată unde e corpul. La crime începem anchetele când deja am descoperit cadavrul. În cazul răpirilor mai e însă ceva în afară de a găsi autorul, de a afla motivul… Ceva ce mă fascinează, ceva ce mă cucerește de fiecare dată: ideea că – nu, nu ideea speranța! – că poate găsim victima în viață. Că, dacă suntem buni în ceea ce facem, avem șansa de a găsi victima în viață, de a o salva. Să salvezi vieți, Paulinho, e ceva… Eu de-asta m-am făcut polițist, știi? Nu să fac dreptate, să bag oameni în pușcării, ci să salvez vieți. E… E ca și când ai naște, mă. Ca și când i-ai mai da o viață unui om, că pe aia pe care o avea i-a irosit-o altul. Păi, cine poate da viață, Paulinho, dragule, cine? E? E? Asta înseamnă să fii polițist.

Mardare rămase așa, în siajul vorbelor lui Puia, impresionat, mișcat poate, surprins cu siguranță. Mai avuseseră ei discuții, dar, nu știa cum, toate rămăseseră la un nivel comun, chiar simplu, cu puține cuvinte folosite, nivelul ăla de birou sau de bere de după birou. Seara asta îi scosese la suprafață un Marcel Puia aproape filosof, aproape bătrân, aproape… om? Ăsta era cuvântul pe care-l căuta?

Stăteau acolo, la birourile lor lipite unul de altul – ei, siamezii, cum li se zicea prin secție, pentru că erau, practic, nedespărțiți – și se gândea fiecare la ale lui și, în același timp la ale lor, adică la femeia dispărută pe care, cu puțin noroc, puteau chiar s-o găsească în viață pe undeva. Dar asta numai și numai dacă mai dădeau și ei o mână de ajutor norocului, iar asta o puteau face dacă se mișcau repede.

— Mergem? întrebă Puia ridicându-se în picioare, uitându-se la ceas, gândindu-se la încă zece lucruri în același timp, la seara care, poate, nu era cu totul pierdută, poate o mai prindea pe Clara trează, poate…

— Bine, hai să mergem, îi răspunse Mardare ridicându-se și el în picioare, uitându-se la ceas, gândindu-se la alte zeci de lucruri, la seara care se putea termina mai bine dacă ar suna-o pe Luiza, dacă ea ar fi liberă, dacă așa s-ar face lucrurile astea pe care el le făcea întotdeauna din instinct, fără un plan, fără să știe ce și cum dinainte, fără să-și pună problema dacă felul ăsta al lui de a fi e OK pentru toată lumea. Și dacă nu era OK, ce? Atât avea de dat, atât dădea!

Marți

La prima oră, Puia și Mardare convocară sportivii la Ceaun – Ceaunul era sala de ședințe în care se construia cazul, unde puneau totul laolaltă, ca și când ar fi făcut o tocăniță. Le spuseră că ei doi vor merge la apartament, să mai verifice o dată dacă Ioana Mărginean era acasă, apoi, în cazul cel mai probabil că nu, să fie pregătiți să intervină la semnalul lor. Dacă Mărginean nu era acasă, începeau ancheta preliminară la locul faptei, chiar dacă nu era foarte clar care e fapta și dacă într-adevăr apartamentul era locul. Îi puseră la curent pe mai tinerii lor colegi că putea fi vorba de o răpire, de o crimă sau, pur și simplu, de o plecare de la adresă. Așa că treaba lor

era să bată la toate ușile, să întrebe locatarii dacă știu ceva de vecina lor, dacă primea vizite, dacă au văzut ceva suspect în ultimele zile.

— Și nu uitați să vă echipați corespunzător stării de urgență: mănuși, mască… înțeles?

Marcel Puia își întări spusele cu o privire care parcurse toată sala, parcă făcea prezența, dar fiecare sportiv se simțea ca și cum agentul-șef i se adresase direct lui.

— Știți procedura: echipe de doi, fiecare echipă ia câte un etaj, de sus în jos, sunt zece niveluri, eu cu Mardare luăm etajul 7, unde este apartamentul 88, voi aveți câte trei etaje de echipă. Hai, gata, la treabă, avem borfași de prins. Să fiți pregătiți, așteptați semnalul nostru.

Puia și Mardare o luară printre blocuri, ajunseră la blocul 6 din Nada Florilor, urcară la etajul 7, găsiră apartamentul 88, sunară și…

Ei, cum era să le deschidă Ioana Mărginean, proaspăt ieșită de sub duș, într-un halat roz?

Dar n-aveau ei norocul ăsta! Nu răspunse nimeni, așa că intrară folosindu-se de mijloace neconvenționale – asta era expresia pe care o foloseau în rapoarte –, iar înăuntru deschiseră fiecare ușă, inclusiv la baie, și constatară că Ioana Mărginean nu era la adresă. Sunară la secție și dădură sportivilor semnalul să iasă la cercetare și declarară apartamentul ca loc al faptei. Chemară, așadar, și criminaliștii, iar ei doi își puseră măștile, mănușile și bătură la uși.

Într-o jumătate de oră părea că toată Secția 33 se mutase pe Nada Florilor, bloc 6, scara C. Pe patru paliere, polițiști cu mănuși și măști luau declarații de la locatari în momentul în care își făcu apariția echipa de criminaliști, îmbrăcați în combinezoanele lor albe, cu ochelari, măști… și simultan patru uși se închiseră în nasul polițiștilor care stăteau la un metru de cei cu care vorbeau. Polițiștii dădură din umeri întrebându-se care-i treaba, sunară din nou, strigară „Alo! Poliția! Deschideți!”. Și doar vocea de Pavarotti a lui Marcel Puia reuși să obțină deschiderea ușilor, atunci când strigă „Poliția! Deschideți sau spargem ușa!”

Cele trei uși de la etajele 9, 8 și 6, în fața cărora stăteau sportivii se deschiseră și până la urmă totul se lămuri, locatarii declarând că se speriaseră de costumele

criminaliştilor, care semănau cu cele pe care le vedeau toată ziua la televizor, purtate de personalul sanitar din spitalele în care fuseseră internați pacienții cu Covid-19.

Puia și Mardare îi lăsară pe criminaliști să cerceteze apartamentul Ioanei Mărginean, iar ei se ocupară în continuare de locatarii de pe etajul 7 și vorbiră cu Aurelia Mitache, vecina de vizavi, și cu Amalia Iorga și Cristina Ungureanu, cele două vecine din partea cealaltă a liftului, de la apartamentele 91 și 92. Pe Radu Iorgulescu, ocupantul garsonierei, numărul 90, nu-l găsiră acasă, aflaseră de la vecinele lui că ieșea în fiecare zi să-și cumpere pâine, le aducea și lor, așa că după 11:00, când expira perioada în care avea voie să iasă, ca tot omul peste 65 de ani, sigur îl găseau acasă. Sau puteau să-l caute la telefon.

Paul Mardare fu cel care vorbi cu vecinii de palier ai Ioanei Mărginean, pentru că Marcel Puia se mulțumi să-i fie doar alături, însă cu urechile ciulite la ce se auzea pe scară, la ce declarau locatarii de la alte etaje, astfel încât în mintea lui se alăturară în curând câteva lucruri, ca piesele unui puzzle.

De la etajul 6:

— Am văzut un bărbat, cu vreo trei zile în urmă…

— Sigur trei?

— …sau așa ceva. Am urcat cu el în lift, eu am coborât la mine, la șase, el a urcat până la șapte. Acuma unde s-o fi dus, nu știu, dar nu era de la noi din bloc. Cred că venise la cineva.

De la etajul 8:

— Ultima oară am văzut-o joi, pe 30 aprilie, când am dus gunoiul. A aruncat și ea o cutie.

— Dimineața? Seara?

— Pe la prânz. Înainte de prânz.

De la etajul 6:

— A, și a mai fost într-o zi fostul iubit al Ioanei, cred că i-a adus ceva de mâncare, deși ea n-are nevoie, că poate să iasă și singură… Numai la mine nu se gândește niciunul dintre foștii bărbați, măcar ăia pe care i-am avut cu cununie. Deh, măi drăguță, așa-i la bătrânețe, nu te mai bagă nimeni în seamă. De-aia vă zic eu la toate: nu divorțați, mamă, că o să rămâneți singure la bătrânețe și n-o să aibă cine să vă ia un medicament, să vă pună o ventuză… Cum crezi tu că mă urc eu pe masă, la vârsta mea, să schimb un bec? Noroc cu…

— Când l-ați văzut pe fostul? Știți cum îl cheamă?

— Vineri? În ce zi a fost vineri? Și să nu zici că într-o joi, că mă supăr!

— Nu, doamnă, cum să zic așa ceva? Vineri a fost întâi mai.

— Întâi mai, zici? Atunci cred că joi l-am văzut, că vorbeam cu vecina de la 88 și știu că i-am zis „uite, dragă, ce grijuliu e domnu' Dan" – că așa-l cheamă – „i-a adus de mâncare Ioanei, că vine întâi mai, să simtă și ea că-i sărbătoare".

— Aha. Ați zis că-l cheamă Dan?

— Da, Dan.

— Știți și numele de familie?

— Sigur că știu, cum să nu știu? Dan Deleanu. E medic. Chirurg, la Universitar. Da' să nu-mi ceri și numărul de telefon, că nu-l am. La urma urmei, mai muncește și tu, drăguță, că doar n-o să-ți fac eu toată treaba!

— Deci, până la urmă, vineri tot într-o joi a fost… Mulțumesc frumos. Dacă mai e ceva, vă sunăm.

Etajul 7:

— Vin persoane străine prin bloc?

— Curierii? La ei vă referiți?

— Vin curieri la Ioana Mărginean?

— La noi pe etaj numai la ea vin.

— Și ați văzut curieri în ultimele zile?

— Oho! Mai ales în ultimele zile.

— Cum adică „mai ales"?

— Păi, parcă au fost mai mulți ca de obicei. Sau, în orice caz, au venit mai des.

— Când ați văzut ultimul curier?

— Joi? Vineri? Nu-mi amintesc exact. Dar joi sau vineri, nici mai încoace, nici mai încolo. Și țin minte că aștepta în fața liftului, cu două pachete în brațe, că l-am și întrebat dacă mai nou ia pachete în loc să aducă.

— Și? Ce-a zis?

— A zis că oamenii mai și trimit pachete, nu numai primesc.

— Mai știți cum arăta?

— Înalt, brunet, cu mușchi pe el, cu mustață…

— Păi, n-avea mască?

— Avea, avea, dar îl știu, că l-am mai văzut pe-aici, el trebuie să fi fost. E băiatul ăla drăguț, care vorbește frumos… E mai nou el, nu se compară cu celălalt care

mai vine, ăla blondul. Și gata, știu, joi a fost, joi pe la cinci, poate cinci jumate… Știu pentru că dup-aia mi-a început serialul și ăla e joia la șase.

Etajul 6:

— Bună ziua, tot noi suntem. Ați spus că l-ați văzut pe Dan Deleanu mergând la Ioana Mărginean joi. Aveți idee cam când se întâmpla asta? Dimineața? Seara? La prânz?

— Dimineață. Dar mai spre prânz, așa. Și am zis că așa cred eu, că mergea la Ioana, dar nu l-am văzut intrând pe ușa Ioanei, că n-aveam cum.

— Bună precizare, mulțumesc frumos.

Etajul 7:

— Ați trimis vreun pachet zilele trecute, prin curier? Adică joi sau vineri?

— Nu, dragă, n-am eu treabă cu curierii. Că eu nu-s ca altele…

— Cum sunt altele? Și care altele?

— Ei, nu că… Dar numai zic. Că dacă vine prea des la ușa ta un curier anume, o fi ceva.

— Vă referiți la Ioana Mărginean?

— Nu zic nici da, nici nu. Dar la ea vin curierii toată ziua. Uneori și mai pe seară, dacă mă-nțelegeți.

— Ați văzut vreun curier venind seara la ea?

— Dacă zic că nu, aș minți.

— Când ați văzut?

— Acu' vreo două săptămâni?

— Mai știți cum arăta?

— Blond, cu mustață, bine făcut…

Etajul 7:

— Nu, n-am trimis. Mai primesc colete uneori, că-mi mai cumpără fiu-meu cărți și-mi vin prin curier. Dar de trimis nu trimit niciodată.

Etajul 6:

— Într-o zi, când am intrat în lift, era un curier, venea de sus. Cred că de la 7, că acolo am auzit liftul.

— Și?

— Și avea un pachet sub braț. Mă uitam cam lung la el, la pachet, și nu știu ce-o fi fost în mintea lui, la ce-o fi crezut că mă gândesc, dar țin minte că mi-a spus că destinatarul a returnat coletul.

— Și când a fost asta?

— Cred că vineri.

— Vineri când?

— Mai pe după-amiază, așa.

— Mai știți cum arăta? Curierul.

— Un băiat înalt, bine, dar mai multe nu știu, că avea mască. A, era brunet și avea perciuni, asta am putut să văd, chiar dacă avea mască. Știți, m-am mirat, că tinerii din ziua de azi nu prea mai au perciuni, ca pe vremuri…

După ce terminară de luat declarații locatarilor de la etajul 7, după ce nici scosul măștii pentru un minut, între două convorbiri, nu-i făcu să respire mai ușor, Puia și Mardare se întoarseră la sediu, își scriseră rapoartele, le trimiseră șefului, Haralambie Ignat, și lui Lulu Bărdaș, tânărul lor coleg despre care nu știa nimeni cum de ajunsese la Secția 33 imediat după absolvirea Academiei, dar încetaseră toți să se mai întrebe asta după ce s-au lămurit că toate rapoartele ajung *și* la el și, mai ales, după ce au văzut însemnările pe care le trimitea după ce citea maldărul de hârtii. Ce scria tânărul ăla pe o pagină A4 era aur curat și, dincolo de invidie, cei doi agenți-șefi de la Investigații nu puteau să nu-i dea cezarului ce era al cezarului. Lulu Bărdaș era bun, era al dracului de bun în ce făcea.

Până să ajungă și cele trei echipe la sediu cu rapoartele lor, ceilalți sportivi fură puși la dat telefoane: să-i caute rudele Ioanei Mărginean, colegii de muncă, prietenii.

Ignat citi rapoartele celor doi agenți-șefi și îl sună pe Felix Ionescu, de la Unitatea Specială.

— Să trăiască dom' inspector! Ce mai faceți? începu Ignat.

— Bună și ție, Ambi, mersi de întrebare. Care-i baiul?

— Nu știu dacă ați aflat, dar avem un caz pe Nada Florilor.

— Acum? În pandemie? Ce caz? Crimă, viol, bătaie? Scuipat cu circumstanțe agravante? Ha, ha!

— A dispărut o femeie.

— Și pentru asta mă chemați? Pentru o dispariție?

— Nu, avem motive să credem că e o crimă.

— O crimă? Una? Și mă chemați pe mine?

— Acuma punem cap la cap totul…

— OK. Puneți în dosar toate informațiile, puneți totul cap la cap și, dacă aveți de ce, chemați-mă. Până atunci – sănătate și spor la treabă.

— S-o chemăm pe legistă?

— La ce s-o chemați într-un apartament gol? Să ducă chiuveta la IML, să-i facă autopsia? Cum ziceam: când aveți motive, dacă le veți avea, chemați-mă. Și dacă aveți un cadavru, da, chemați și legista. Bărdaș ce zice?

— Așteptăm să vină și rapoartele celorlalți de pe teren și dup-aia mergem la Bărdaș.

— Atunci vorbim mai încolo.

Telefonul lui Puia sună, apelantul fiind Radu Iorgulescu, locatarul de la apartamentul 90, de pe același palier cu victima – presupusa victimă. Acesta dovedi că se documentase zdravăn prin vecini înainte să sune și vorbi, și vorbi, și vorbi, totul despre vecini, neamuri de vecini, curieri, Poliția Română și cei care-l arestaseră la domiciliu, conspirații mondiale, 5G și, din tot acest talmeș-balmeș de vorbe, Puia reținu că miercuri după-amiază, în jurul orei 16:00, un curier adusese un colet la apartamentul 89, brunet curierul, înalt, iar joi venise tot la 89 un curier blond, cu mustață. La ora 11 – știa asta pentru că atunci se întorsese, era „ora stingerii de dimineață în lagăr", după cum se exprimă, cu un dispreț în voce care ar fi făcut telefonul să crape.

Două ore mai târziu ajunse la ei și hârtia lui Bărdaș, pe care scria:

Curierul A, blond, cu mustață, aduce joi un colet presupusei victime.

Curierul B, brunet, aduce la apartament un colet miercuri, altul joi, după care tot joi pleacă cu două colete pe care nu se știe de la cine le-a luat, vineri pleacă cu alt colet. Un martor declară că persoana are perciuni. De verificat și cu ceilalți martori.

Dan Deleanu, fostul Ioanei Mărginean, a fost acolo joi. A coborât la etajul 7, nu l-a văzut nimeni intrând în apartamentul victimei.

Ce motive ar avea cei trei pentru răpire sau crimă?

Dacă a fost crimă, unde e cadavrul? *Cum a fost scos din apartament*?

De cercetat firmele de curierat care operează în zonă și dacă au fost colete predate și/sau primite la/de la blocul 6, scara C, pe Nada Florilor.

În Ceaun, Puia dădea în clocot. Măsura încăperea în lung și în lat, de la stânga la dreapta și de la dreapta la stânga. Mardare se uita la el, se uita la hârtiile cu rapoartele sportivilor și la pagina lui Bărdaș.

— Ce dracu'?! izbucni Puia oprindu-se în loc, iar Mardare încerca să-și dea seama dacă vorbise cu el sau nu. Fără cadavru, fără urme vizibile… Cum putea să dispară un cadavru, Paulinho? Că e clar că nu l-a luat făptașul în spinare, să plece cu el.

— Nu mai crezi că e o răpire? întrebă Mardare amintindu-și discuția din seara precedentă.

— N-am zis că avem o răpire, dar da, am vorbit despre răpiri și am zis că-s preferatele mele.

— A, da, așa e, scuze.

— Păi? E cu totul altceva. Dar în cazul ăsta simt eu că biata Ioana Mărginean nu mai e cu noi.

— Cum „simți"? Cum vine asta?

— Băi, Mardare! Sigur n-am mai vorbit noi despre asta în atâta amar de ani de când mișunăm pe-aici, prin secție? Cum nu? Meseria de polițist e una de simțire, de fler, de talent. Nu te faci polițist dacă nu simți chemarea, dacă nu ești talentat la așa ceva. E ca la scriitori. Multă lume, ba nu, toată lumea spune povești, și tu, și soacră-ta… Nu mă întrerupe, știu că n-ai soacră, dar să zicem. Toată lumea. Până și cea mai bârfitoare dintre vecinele tale spune povești. O face asta scriitoreasă? N-o face, mă. Pentru că talentul nu e să ai ce spune, talentul e cum spui ce ai de spus, cum prinzi imaginile vieții din mers, cum, ce și cât observi din toate câte trec pe lângă tine. Da, într-un fel e tot să ai ce spune. Ei, la polițiști e la fel. Trebuie să vezi lucrurile acolo unde nimeni nu le vede.

— Așa-i, boss.

— Uită-te la Bărdaș ăla, de nu știe nimeni cum de-a ajuns aici. E talentat, mă. Pute de talentat ce e. Crezi că El Futadore Maximo l-a trimis aici degeaba?

— Ionescu? Felix Ionescu? E pila lui?

— Ce? Adică nu știai? Hai, mă! I-a fost profesor la Academie, îl știe de mic, cum ar veni. El l-a adus aici.

Puia adoptă postura unui om care le știe pe toate și se miră cum de restul lumii nu înțelege ceea ce lui i se pare o evidență absolută, o axiomă.

— Ziceam de Ioana Mărginean. Cum dracu' i-o fi dispărut corpul? N-ai cum să-l duci în spate, nu în vremurile astea. Ziua te vede lumea, noaptea n-ai voie pe străzi. Uite că tot e bună starea asta de urgență la ceva. Sper să ne alegem și cu niște prime că a scăzut infracționalitatea în astea două luni…

Puia râse, dar se opri repede, nu prea cadra râsul cu crima pe care se pare că o anchetau până la urmă.

— L-o fi dezmembrat? încercă Mardare, timid.

— L-o fi dezmembrat, Mardare! Dar unde? Cum? Numa-n cadă putea s-o facă. Și… avea nevoie de instrumentar pentru asta, nu? Că doar n-a rezolvat-o din satâr, ca pe o găină!

— A dezmembrat-o și a scos-o din casă pe rând, nu? Bucată cu bucată…

— Da, am putea spune că Ioana Mărginean a plecat de-acasă pe rând.

— Dar moartea a venit o singură dată.

— Ca întotdeauna, Mardare. Ca întotdeauna.

Marcel Puia se opri, scoase telefonul din buzunar, iniție un apel și Mardare îl auzi spunând:

— Puia sunt. Verificați toate scurgerile din apartament. Chiuvete, cadă, veceu. Căutați urme de sânge. S-ar putea să fi tranșat cadavrul, credem că l-a scos pe bucăți, mai rămâne să vedem cum.

Închise, apoi se întoarse spre Mardare:

— Am vorbit cu criminaliștii de la locul faptei. Cred că de-acum putem să-i zicem așa, nu?

— Eu oricum așa-i zic de la început.

— Dacă a tranșat-o, a făcut-o în cadă. A pus niște saci de plastic în cadă și… Bucățile le-a scos cumva din casă și mai vedem ce-a făcut cu ele, dar sângele s-a prelins prin scurgerea de la cadă sau l-a aruncat în veceu.

Primul colet care conținea o bucată de cadavru trasă în țiplă a fost primit la Cluj. A fost trimis de cineva din București, cu domiciliul pe Ripiceni.

Al doilea caz a fost semnalat la Brașov. Expeditorul din București, strada Arhitect Petre Antonescu.

Și la Iași a ajuns unul, trimis de pe Brașoveni. Toți expeditorii din București, cu domiciliul în zona Doamna Chica, Teiul Doamnei, Colentina.

Echipa de polițiști de la Secția 33 era în ochiul furtunii și Haralambie Ignat se hotărî să-l sune din nou pe Felix Ionescu. Apoi se răzgândi. Era prima dată când îl ignora pe șeful recent înființatei Unități Speciale de Cercetare Operativă.

Trimise mesaje către toate polițiile județene și le spuse să anunțe firmele de curierat să semnaleze orice colet returnat care a fost trimis din București, sectorul 2.

Coletele să fie verificate de criminaliști și, dacă înăuntru se găseau rămășițe umane, să fie trimise, într-un cu totul alt ambalaj, la IML. Apoi luă legătura cu Amanda Fieraru, legista cu care colabora Secția 33, și o puse în temă, sugerându-i să rezerve o masă unde să reconstruiască cadavrul. Să se aștepte ca, a doua zi dimineață, să înceapă să-i vină bucățile.

Miercuri

Agentul Vadim Ursea era singur la Ceaun, venise primul, întotdeauna venea primul când lucrau la un caz. Lumina dimineții năvălea prin ferestre așa cum credea el că vor face românii în ziua în care se va termina cu starea de urgență. Ca de obicei, el era șeful de panou și asta rămăsese valabilă și în cazul „Nada Florilor 6", cum îl botezase Marcel Puia. Nimeni nu avusese altă părere, îl lăsaseră cu ale lui, era genul de om care mereu voia să-ți spună că ține la tradiții, că apreciază cultura, ba chiar le explicase că Nada Florilor, că Sadoveanu și hai să mai punem numărul blocului, să nu creadă lumea că. Că? Dracu' știe! S-o fi gândit el la ceva.

Se uita Ursea la panou, apoi se uita la cer prin ferestrele de la etajul 5. Apoi iar la panou, iar la cer. Și iar la panou. Fotografii, bilețele, scheme, liste. Marți dimineață pusese lista locatarilor de la etajele 6-7-8 și 9 ale blocului 6, nume, prenume și cod, Lulu Bărdaș îi alocase un cod fiecăruia. De pildă, Aurelia Mitache, 7-89. Asta însemna locatarul de la etajul 7, apartamentul 89. În felul ăsta aveau în minte poziționarea martorilor față de victimă, planul pe etaje, vedeau totul dintr-o privire. Doar pentru victimă, ca să sară în ochi, codul era V7-88.

Privi spațiul gol lăsat în partea de sus a panoului. Acolo era locul cronologiei, pe care tocmai o primise de la Bărdaș. Puse mâna pe un marker și notă mai întâi poziția elementelor temporale, zilele și orele, apoi copie pe panou ce-i trimisese Bărdaș în urma analizei declarațiilor de pe teren, folosind chiar cele trei culori pe care le folosise și Bărdaș.

MIERCURI, 16:00. Un curier brunet aduce un colet la V7-88 (*7-90*).

JOI, 11:00. Curier blond aduce un colet la V7-88 (*7–90*).

JOI, 11:30. V7-88 duce gunoiul (*8-96*).

JOI, 12:00. Deleanu urcă cu liftul la etajul 7 (*6-84*).

JOI, 13:00. Deleanu iese din lift la etajul 7 (*6-86 și 6-88*).

JOI, 17:30. Curier brunet pleacă cu 2 colete (*7-89*).

VINERI, 16:00. Curier brunet cu perciuni, cu mască, pleacă cu un colet (*6-85*).

Pe nota lui Bărdaș trimisă celor implicați în anchetă mai era:

Ce colete au fost duse la 7-88?

Ce colete au fost luate de la 7-88?

Ce curieri acoperă zona care cuprinde Nada Florilor bloc 6? *Biografii, poze.*

Haralambie Ignat intră în Ceaun vorbind, ceea ce-i obligă pe Puia, Mardare și Gabriel Moiceanu, șeful criminaliștilor, să se strecoare cât mai repede și să se așeze la masă ca să-l poată vedea, să-l poată asculta. Ursea era deja acolo.

— Așa cum mă așteptam, s-au găsit urme de sânge într-o crăpătură din faianță. Cada, chiuveta, veceul, pereții și gresia au fost curățate foarte conștiincios. Când o să aflăm cine a făcut asta, vă recomand să-l chemați să vă facă curățenie acasă. Când va ieși din pușcărie, evident. În problema curierilor, îl las pe Moiceanu să spună ce-au găsit criminaliștii lui.

— Bună dimineața, începu Gabriel Moiceanu. Am găsit o singură cutie în apartamentul victimei, cutia era pe balcon, probabil acolo își avea femeia locul de carantină pentru cumpărături. Dar…

— Văd în cronologie că au fost doi curieri, unul blond și unul brunet. Cum…, spuse Mardare, dar fu întrerupt de criminalist.

— Dar! Am găsit în calculatorul victimei comenzi făcute Online și sunt într-adevăr implicate două firme de curierat, de-aia apar cei doi în cronologie. N-am găsit niciun telefon, probabil făptașul l-a luat tocmai pentru a ascunde ultimele convorbiri și mesaje. Găsiți mai multe în raportul nostru, care v-a fost trimis în dimineața asta.

Toată lumea era cu ochii pe Haralambie Ignat, așteptând noi ordine.

— Așadar, se pare că avem deja trei semifinaliști: doi curieri și fostul victimei. Să-i aveți în vedere în

cercetările de azi. Iar pentru azi avem așa: sportivii iau legătura cu firmele de curierat, află ce comenzi au avut legătură cu Nada Florilor 6, scara C. Ce curieri au fost la adresă în ultima lună și când. Ziua și ora. O să vreau și poze cu ei. Puia și Mardare! Voi vă ocupați de Ioana Mărginean și Dan Deleanu. Vreau fișe complete. Părinți, școli, facultăți, locuri de muncă, prieteni.

— O să fie cam dificil în perioada asta, spuse Mardare. Școlile sunt închise, nu știu dacă vom găsi pe cineva…

— Și nu toate firmele sunt deschise, completă și Puia.

— Și ce vreți acum? Să vă zic chestia aia cu „nu pentru că e ușor, ci tocmai pentru că e greu”?

— Kennedy! mai că strigă Puia și se uită spre fiecare din cei aflați acolo, cu degetul arătător în sus, ca să-l vadă toți, să le intre în cap că el știa din cine citase Ignat.

— Da, Puio, Kennedy. Iar eu am să urmăresc situația cadavrului de la IML. Ne vedem după-amiază, aveți o zi la dispoziție. Mă rog, aproape o zi.

Iar ziua îi primi pe toți, ca o amantă niciodată îndestulată, cu hachițe de nevastă, cu nervi dar și gingășii de mamă sau poate cu toate astea la un loc.

Sportivii aflară că pe curierii cu pricina îi cheamă Cătălin Manea și Horațiu Marinescu, iar în pozele lor văzură că Manea e blond, iar Marinescu brunet. Marea surpriză le-o făcu însă unul dintre curierii cu care vorbiseră și care avea o traistă plină, numai bună de descărcat.

Printre altele aflară că, cu câteva zile înainte să înceapă nenorocirea cu starea de urgență, în *Vegas,* barul unde se adunau ei seara, Manea ar fi zis că i-a pus-o uneia de pe Nada Florilor. Chiar a zis și cum o cheamă: Ioana Mărginean. Și nu numai el a avut bucurii la dama cu pricina.

Puia se ocupă de Ioana Mărginean. Avusese câțiva iubiți în facultate, lucrase la trei firme, de la ultima plecase pentru că avusese o aventură cu unul dintre patroni și aflase nevasta ăluia, așa că au trebuit s-o concedieze. Asta se întâmpla vara trecută. Nu se știe din ce trăia în ultima vreme.

Mardare o luă pe urmele lui Dan Deleanu, chirurg la Spitalul Universitar, fostul iubit al Ioanei Mărginean, care o mai vizita din când în când deși perioada era așa cum era. Îi mai aducea una, alta sau doar trecea pe la ea să vadă ce mai face. Strâns un pic cu ușa, Deleanu admise că de două săptămâni avea o relație cu vecina Ioanei, Silvia Hanghiuc, de la etajul 9, apartamentul 100. Adică 9-100, după codificarea lui Bărdaș. Ioana nu știa, era complicat, nu avea serviciu de-o vreme, era complet dependentă de el și el nu știa cum s-o rupă cu ea.

La ora 16:12 sună cineva care îl ceru pe „domnu' Puia, polițistul". Era Aurelia Mitache, vecina Ioanei, de la apartamentul 89. Cea care sunase la 112.

— Domnu' Puia, când m-ați întrebat de străini care au fost prin bloc… Nu m-am gândit atunci, dar a mai fost cineva, care nu e chiar străin totuși, că de-aia nu m-am… Nu locuiește în bloc, dar vine des. E vorba de fiul domnului Iorgulescu, de la garsonieră. Sorin. Sorin Iorgulescu îl cheamă.

La auzul numelui, Puia rămase fără cuvinte, gândurile i-o luară la goană, toate i se învârteau în cap, Iorgulescu, Iorgulescu… Ba nu, Sorin Iorgulescu… Unde mai întâlnise el numele ăsta? Și-apoi se lăsă liniștea. O liniște ca apa aia din Vamă, de la 5 dimineața, care te îngheață, dar vezi prin ea până-n fundul pământului. Sorin Iorgulescu fusese unul dintre iubiții Ioanei Mărginean în facultate.

— Și când l-ați văzut, doamnă? Adică… săptămâna trecută a fost prin bloc?

— Păi da, că de-aia vă și sunai. Miercuri a fost. Ba nu, joi. Joi a fost. Aproape de prânz. După unșpe, când era tac-su musai acasă, dar sigur înainte de unu. Sper că vă ajută…

— Ajută, ajută, doamnă, sărut mâna.

— Și iată semifinalistul patru! exclamă Puia, speriindu-l pe Paul Mardare, colegul lui de birou.

Apoi scoase poza din dosar, se duse la Ceaun și o puse pe panou, alături de cele ale lui Cătălin Manea, Horațiu Marinescu și Dan Deleanu.

Între timp, Ursea primise de la sportivi, pe lângă fișele și pozele celor doi curieri, două casete cu înregistrările camerelor de luat vederi din *Vegas,* din ziua de 12 martie, când curierul Cătălin Manea se lăudase cu relația pe care o avea cu Ioana Mărginean. Începu să

urmărească înregistrările și, când auzi numele Ioanei Mărginean, opri, dădu un pic în urmă, apoi căscă ochii. Ai fi zis că se uita cu un ochi la înregistrarea din 12 martie și cu celălalt la panou.

— Oho, ce adunare! Balul vampirilor! Fii atent, Puia. Puia, Puia, fii atent! Cătălin Manea zice că și-o trage cu Ioana Mărginean. Și cine e pe-acolo, în barul lor, cu ochii la Manea? Horațiuuu Marinescuuuu!

— Ce? tresări Marcel Puia, care renunță să mai iasă pe ușa pe care o deschisese și pe care, acum, intra Mardare. Adică Marinescu și Manea se știau?

— Stai, că asta nu-i tot. Ia fi atent cine e la masa aia din colț. Nu se vede grozav, dar să dea dracu' dacă nu-i Iorgulescu. Sorin Iorgulescu, ăsta de l-ai pus tu adineauri pe panou. Dar cine-i tipul?

— Băiatul lui Iorgulescu de la garsoniera de pe etajul 7. Cică a fost și el prin bloc. Joi. Am notat pe panou.

— Hai că suntem buni!

— Băi nene! Să dea dracu'! aproape țipă agentul-șef Puia. De la cine ai caseta asta, Urseo? Să ținem minte să-i facem cinste!

— Marian Lalescu, barmanul de la *Vegas*. Ăsta-i barul unde se adună seara curierii. Caseta mi-a adus-o unul dintre sportivi.

— Și-acuma hai să-ți zic și eu una: cine a fost iubitul Ioanei Mărginean în facultate? Soriiin Iorgulescuuuuu!

— Hai să-mi bag…, mai că se lăsă luat de val Ursea, apoi își aminti că Puia era foarte tradițional, foarte curat în vocabular și renunță. Marcele, dacă mai apare pe-acolo și Deleanu…

Și începu să râdă.

— Bă, io am mâncat căcat cu lingurița, mi-a zis mie mama, dar să nu-mi zici că tu ai mâncat cu polonicul.

— Cu polonicul? Cu lingura aia cât capul meu, cu care învârte Bebo-neni gulașul în ceaun, interveni Mardare. Știți ce facultate a făcut Deleanu? Medicina. Și știți cu cine a fost coleg? Cu cine de pe panoul ăsta? Hai, vă dau trei încercări.

— Cu Iorgulescu! ziseră simultan Puia și Ursea.

— Exact. Careu de valeți cu damă-n coadă.

— Bun, zise Puia cocoșându-se puțin și încercând să facă din nou pe șeful. Manea i-o trage victimei.

Marinescu află, poate i-o trage și el? Iorgulescu i-a fost iubit în facultate, Deleanu mai încoace.

— Unul dintre ei i-a făcut-o, interveni Mardare. Dar care? Și de ce?

Ursea simți nevoia să participe și el la lămurici – așa numeau ei momentul ăla în care se lămureau lucrurile și numele făptașului ieșea la suprafață din apele tulburi.

— Manea și Marinescu își pierdeau slujbele dacă se afla de relația lor. Deleanu voia să scape de ea ca să-și vadă de noua iubită. Iorgulescu… Când a devenit ea iubita lui Deleanu?

— În timpul facultății nu, că am eu lista, spuse Puia.

Apoi puse mâna pe telefon și sună la sportivi.

— Ioana Mărginean, Dan Deleanu, Sorin Iorgulescu. Perioada facultății. Un an, doi dup-aia.

Sportivilor nu era nevoie să li se ordone X-ule, tu faci aia, Igrecule, tu faci ailaltă, Zetule… Nu. Își împărțeau singuri pistele de scormonit, erau ca un mușuroi de furnici în care fiecare își face treaba, iar la final ajung toate în același punct. Așa că nu trecu mult până ce unul dintre ei se înființă la Ceaun și povesti cum, când erau studenți, Ioana Mărginean se iubise cu Sorin Iorgulescu, care era coleg de medicină cu Dan Deleanu, apoi, imediat ce-au terminat facultatea, Deleanu și Mărginean au plecat la Brașov – Deleanu e brașovean – în timp ce Iorgulescu a rămas în București. Cu vreo doi ani în urmă, cei doi s-au stabilit și ei în București. După decesul mamei lui Iorgulescu, Sorin a stat o vreme cu taică-su, apoi, prin toamnă, au vândut casa de pe Zece Mese și el și-a cumpărat o casă mai mică, pe Marcu Zamfir, în Andronache, iar pe tatăl lui l-a mutat într-o garsonieră din blocul de pe Nada Florilor.

— *Acel* bloc de pe Nada Florilor! zise Ursea.

— Exact, confirmă sportivul.

— Am putea să ne gândim că Deleanu i-a furat gagica lui Sorin Iorgulescu? lansă întrebarea Marcel Puia.

— Am putea, sigur că da, zise Mardare. Mai important e dacă și el crede asta. Că dacă da, uite un motiv! Că treaba aia cu pierdut slujba…

— Cel mai tare motiv dintre toți patru, completă Ursea.

Cei trei se uitară unul la altul cu niște fețe de câștigători la loto. Apoi se uitară la panou, la poza lui Sorin Iorgulescu.

— Mă scuzați că întreb, dar… Iorgulescu are barbă, uite ce barbă are. Una dintre vecine a zis că s-a întâlnit pe palier cu un curier cu perciuni. Ne-am lămurit că Manea e blond și Marinescu brunet. Problema e: ăla brunet cu perciuni putea să fie, de fapt, cu barbă? Zic și eu, adăugă Ursea jucând modestia celui care de-abia se abține să nu urle de să-l audă toată lumea din bloc, din cartier, din oraș și tot așa, până la Miami.

— Cine are perciuni? întrebă Haralambie Ignat alăturându-li-se celor trei în Ceaun.

Puia, Mardare și Ursea își puseră șeful la curent cu tot ce aflaseră în ultimele ore și, bineînțeles, cu concluziile lor.

— Bravo, domnilor. Păi, se pare că avem un câștigător, nu?

Trei rânjete se lățiră, mai să se unească în jurul mesei largi din sala de ședințe.

— Dar mai avem ceva de făcut.

Trei rânjete reveniră la dimensiunile inițiale.

— Ce mai avem, șefu'?

— Poze cu Manea, Marinescu și Iorgulescu, pus mască în Photoshop și întrebat locatara…

Ignat răscoli foile împrăștiate pe masă până dădu de ce-l interesa.

— Aha! 6-85! Doamna de la etajul 6, apartamentul 85, care l-a văzut pe curierul brunet cu perciuni. Marinescu nu are perciuni. Dar, așa cum bine observa colegul nostru Ursea, dacă perciunii erau, de fapt, barbă?

— Păi, dacă dovedim că ăla de căra pachete de la etajul 7 a fost Iorgulescu deghizat în curier…

— Cred că ne e clar și cum a dispărut cadavrul! Îl completă Puia pe Mardare.

— Bingo!

Urmă telefonul la sportivi și, în jumătate de oră avură răspunsul. „Curierul cu perciuni" era Sorin Iorgulescu, locatara 6-85 îl recunoscuse din poza cu mască.

Cum e aerul, cum e lumina, ce vorbe se mai pot spune când „all is said and done"? Haralambie Ignat, fan declarat ABBA, stătea în scaun, la Ceaun, simțind că plutește undeva aproape de tavan, văzându-se pe ei, toți patru, patru ași, patru muschetari, patru cavaleri ai apocalipsei, după Iorgulescu, iar în mintea lui auzea în

buclă cântecul suedezilor. Ca să vezi cum le potrivește viața! Cântecul scris de Bjorn în 1981, când au divorțat Anni-Frid și Benny, îi veni în minte lui Ignat tocmai acum, după o poveste în care era vorba tot despre despărțiri, despre regrete, despre tot ce-a fost și despre cum mergem mai departe. „There's no hurry anymore when all is said and done” ar trebui să spună ceva tuturor celor care…

Un telefon sună și îi scoase pe toți din starea în care se prăbușiseră. Era telefonul lui Ignat.

— Amanda sunt. Vreau să te anunț că am încheiat recompunerea cadavrului Ioanei Mărginean.

— Bravo, Amanda. Iar noi tocmai am rezolvat cazul. Adică știm cine a omorât-o. Iorgulescu a fost. Iorgulescu tânărul… Dar îți spun eu cu altă ocazie. Mai avem de făcut doar dosarul pentru procuror.

— Bravo și vouă, atunci.

Amanda nu închidea, Ignat îi auzea respirația și avea impresia că legista mai avea ceva de zis și nu prea știa cum, sau nu-și găsea motivația de a spune, sau… Așa că o întrebă de-a dreptul:

— Mai e ceva, Amanda?

— Ar mai fi ceva… Ambi, am două mâini stângi.

— Numai neîndemânatică nu te-am crezut…

— Nu, nu… Vreau să spun că după recompunerea cadavrului mi-a rămas o mână în plus. Care nu e a Ioanei Mărginean.

Eugen Cristea (n.18.04.1952). Actor TNB. Pensionar activ. 80 roluri pe scena TNB. 25 filme-coproducții. 6 filme românești. Cărți publicate: *Vânzătorul de zâmbete,* 2004, *Polidor, băiatul de aur,* 2010. Colaborator la Radio din 1961.

Traduceri: *Mașinăria Rock-and-Roll* de Norman Spinrad, *Trecând prin flacără* de Norman Spinrad, integrala AMBER' – 10 volume de Roger Zelazny.

Activitate muzicală: *Nu vă feriți de Măgăruș* (casetă audio), *Soldat căzut din iubire* – versuri de George Arion (CD).

XAV

Numele meu este XAV. Sunt agent secret, locuitor al Terrei, însărcinat cu studiul planetelor din Sistemul Solar și, implicit, cu studiul aprofundat al extratereștrilor. Colegii și prietenii (puțini) m-au poreclit, mai în glumă, mai în serios „Agentul 000”, asta pentru că mă număr cam printre primii (dacă nu cumva sunt chiar primul) angajați ai acestui serviciu secret deosebit de important. Serviciul secret are nenumărate sedii în cele mai diverse locuri ale Terrei. Și are și foarte mult material de lucru, mai mult sau mai puțin secret, evenimente care pot fi aduse, mai mult sau mai puțin, la cunoștința marelui public… Ceea ce mi se pare a fi un lucru absolut firesc, ținând seama de multele incidente legate de existența altor ființe oarecum asemănătoare nouă. Știu cu siguranță că există multe forme de viață pe diversele planete, mai știu și că nu toți locuitorii acestora sunt neapărat identici cu noi. Pe parcursul misiunilor mele am avut ocazia de a intra în contact cu unele dintre cele mai stranii și neașteptate forme de viață. Nici nu vă puteți imagina ce ciudățenii a înmagazinat memoria mea vizuală.

Nu fac niciun fel de secret din faptul că alcătuirea mea este destul de anormală față de ceea ce v-ați aștepta. Vârsta mea este nedefinită, nu am acte care să arate în ce an m-am născut, ce studii am, ce viață de familie am, nu posed vreun act care să-mi ateste identitatea, n-aș putea spune că sunt tânăr sau bătrân, frumos sau urât. Oricum, toate acestea nu au niciun fel de importanță. Important este că – și e pentru prima oară când aduc cele ce urmează la cunoștința opiniei publice – sunt „blindat” de sus și până jos de cipuri și, mai ales, microcipuri, nanocipuri, modificate și perfecționate adesea, în funcție și de rapiditatea extremă cu care evoluează lucrurile, societatea și, firește, mult îndrăgita și cotropitoarea tehnologie.

A, cât p-aci să uit! Mi s-a mai programat o însușire de care nu beneficiază chiar toți agenții noștri: călătoria în timp! Da, ați citit foarte bine: călătoria în timp. Deocamdată, numai în trecut. Laboratoarele noastre

ultrasecrete lucrează însă zi și noapte în vederea descoperirii posibilității de a călători și în viitor. S-au făcut pași importanți în această direcție. Ca un mic secret, mie personal mi se pare că aceste cercetări îndreptate spre posibilitatea călătoriilor în viitor durează cam mult… Și pentru că obiectul studiilor agenției noastre e reprezentat de viața extratereştrilor, o să vă povestesc câte ceva – nu chiar totul, acest lucru îmi este cu desăvârşire interzis prin fișa postului – din expedițiile mele anterioare. Dintr-o simplă curiozitate – o caracteristică definitorie a omului, la urma-urmelor sunt și eu om, într-un fel – am intrat printr-un fel de regresie hipnotică foarte perfecționată – de fapt, o autohipnoză, în care sunt specialist –, așadar, m-am întors în epoca dinozaurilor. Fiind pasionat încă din copilărie de aceste ființe care, personal, mi-au fost și îmi sunt foarte simpatice – fiecare cu gusturile lui, nu-i așa? –, am vrut să văd „la fața locului" ce s-a întâmplat. Din informațiile pe care le dețin din diferite surse demne de toată încrederea, apariția dinozaurilor a fost unul dintre primele experimente de populare a Terrei. O primă încercare de a vedea cum ființele vii se adaptează unor condiții de mediu nu tocmai prietenoase, așa cum erau pe atunci. Dinozaurii s-au adaptat destul de bine, pare-se, fiind, cu vreo două excepții (Tyrannosaurus Rex și Velociraptor) ierbivori, aceștia din urmă fiind carnivori, la un moment dat devenind și ei ierbivori, suferind transformări spectaculoase (desigur, în perioade foarte lungi de timp) și, se pare, ajungând să se metamorfozeze în păsări. Mi s-a părut fascinantă lumea lor. La fel de fascinant mi s-a părut și peisajul acelor vremuri. Le-am înmagazinat cu mare plăcere în memoria mea afectivă – căci, oricât ar părea de ciudat, am și așa ceva. Rețin cu bucurie momentele în care chiar mă „jucam" cu ei, dinozaurii fiind capabili chiar de mici și simpatice scene de tandrețe. Se aplecau spre mine și se lăsau mângâiați pe micile lor căpșoare, după care începeau să alerge, uitându-se în urmă, de parcă m-ar fi invitat să-i urmez și să ne jucăm împreună prin ierburile dese, cărnoase și foarte înalte, ceea ce mă determina adesea să intru în joaca lor absolut nevinovată. O lume frumoasă, caldă, ca într-un basm clasic.

Probabil că lumea lor paradisiacă nu a fost chiar pe placul celor de pe planeta Retma, cei din Sfatul Marilor

înțelepți hotărând să întrerupă cumva lanțul trofic al dinozaurilor, pentru a încerca să pună altceva în loc. Am participat la mai multe întruniri ale Sfatului Marilor înțelepți, aceștia știind cam ce hram port și destăinuindu-mi de câteva ori unele secrete.

Pentru că am pomenit de planeta Retma, trebuie să vă spun că, în realitate, este locuită de mii de ani de ființe ultrainteligente, care – într-un fel – le seamănă pământenilor. Locuitorii Retmei sunt ceva mai înalți, au o piele aparent solzoasă, dar foarte catifelată la atingere, au culori diverse ale epidermei, probabil și în funcție de rangul social. Poate e mult spus „rang social”, întrucât pe Retma societatea e, cumva, cam la același numitor. Rangul social este dat de gradul de inteligență al fiecăruia. Și, vă rog să mă credeți, inteligența lor atinge cote de multe ori nebănuite. Cu cei din Marele Sfat discut și direct, cu toate că în cele mai multe cazuri comunicăm strict telepatic. Se pare că lor le este mai simplu așa.

Conducătorul Sfatului este NEX, un retmanian sobru, de vârstă nedefinită, plin de înțelepciune – logic, nu? –, de o cultură absolut uluitoare, cu o memorie demnă de invidiat. Pe deasupra, de mult ori dă dovadă și de umor, cu toate că nu te-ai aștepta, la prima vedere. Sau la primul contact. La toate întrunirile la care am fost invitat am remarcat seriozitatea și conștiinciozitatea cu care membrii Sfatului tratează orice fel de subiect. Planeta Retma are un secret. Deși pământenii au denumit-o „Planeta Roșie”, Retma folosește, în realitate, o imensă hologramă de suprafață – dacă-mi îngăduiți sintagma – de culoare roșie. Este doar o iluzie optică spectaculoasă, creată de această hologramă ultraperfecționată, Retma fiind, de fapt, o sferă mai degrabă gri-verzui, protejată de un glob dintr-un material secret, transparent, absolut incasabil. Sub acest glob se află planeta reală, un paradis în sensul cel mai profund al cuvântului, cu peisaje fabuloase, cu orașe mai mici sau mai mari, cu o arhitectură absolut impresionantă, așa cum numai în povestirile științifico-fantastice mai poți întâlni. Clădirile de pe Retma amintesc de creațiile lui Gaudí, în marea majoritate, determinându-mă să îmi pun întrebarea dacă nu cumva – prin cine știe ce mijloace – celebrul Gaudí o fi ajuns pe aici. Sau poate cei de pe Retma i-au transmis telepatic planurile creațiilor sale nemuritoare. Cine știe? O întrebare mai mult decât retorică… Pe Retma nu sunt

foarte multe mijloace de transport, deoarece mulți locuitori – poate cei mai mulți – se mulțumesc să stea în imensele lor locuințe, studiind și bucurându-se de micile fericiri ale familiei. Muncile grele sunt făcute numai și numai de roboți de ultimă generație, cele mai multe instituții având drept scop lucrul în vederea perfecționării neîntrerupte a noilor generații de roboți. Și procesul are loc aproape permanent. Una peste alta, o societate aproape ideală. Unora le-ar putea părea utopică. Dar ea există. Dacă nu aș fi văzut toate acestea cu ochii mei, m-ați putea acuza de idealizare sau, mai rău, de minciuni și exagerări. Nici pe departe.

Tocmai ținând seama de modul admirabil în care se desfășurau treburile pe Retma am rămas interzis în clipa în care am primit un mesaj cifrat prin care mi se cerea să ajung de urgență la întrunirea Marelui Sfat. De obicei, eu eram cel care le solicitam participarea la adunările lor. Mi-am amintit dintr-o dată de ciudatul eveniment din anul 1947 când, pe Pământ fiind, însărcinat cu o serie de misiuni legate de mersul societății după cel de-Al Doilea Război Mondial, am fost imediat contactat de către cei de pe Retma cu privire la celebrul incident de la Roswell, căci despre acest eveniment era vorba. La Roswell a fost încă una dintre încercările extratereștrilor de a intra în contact direct cu cei de pe Pământ. Rezultatul se cunoaște… Se pare că radarele militare de la baza Roswell au dat peste cap sistemele electronice de la bordul celor două nave retmaniene – căci mai mult ca sigur au fost două nave. Asta o știu direct de la NEX. Atunci se pare că am pierdut doi importanți agenți ai serviciilor de pe Retma. Probabil știți povestea. Sau, mă rog, cât s-a dat voie să vi se spună…

Am pornit la drum, nu a durat prea mult, având în vedere că manevram o navă cu viteză uluitoare – o navă de ultimă generație, creată de minunații noștri savanți. Poate voi avea timp să vă povestesc și despre asta. Deocamdată revin. Călătoria a decurs fără incidente. Pentru a nu știu câta oară, am văzut prin hubloul navetei pe care o dirijam spre Retma incredibilul peisaj al planetelor, stelelor, al spectaculoaselor ploi de meteoriți. Pentru a nu știu câta oară am rămas înmărmurit de liniștea de început de lume a vidului din jur. Și, cumva, pentru a nu știu câta oară, am ascultat muzica ireală a

astrelor. Căci există și așa ceva, numai că nu se poate descrie în cuvinte. Cel puțin, nu în cuvinte pământești…

Pe parcursul călătoriei, am încercat să aflu – măcar telepatic – despre ce ar putea fi vorba pe Retma, dar nu am izbutit. Prea fusesem contactat în grabă, poate chiar cu o anume panică. Pe măsură ce Planeta Roșie începea să devină din ce în ce mai vizibilă prin hubloul navetei, întrebările și presupunerile mele creșteau în intensitate. Am intrat în atmosfera rarefiată a planetei și am început să mă ocup de manevrele de aterizare. Erau câteva puncte fixe destinate acestei manevre, de fapt un fel de trape care se deschideau automat în imensa cupolă sub care se afla Retma, firește, după un destul de complicat proces de depresurizare. Am descins din navetă, fiind întâmpinat de Len, Van, Elf, Min (cei patru însoțitori permanenți ai lui NEX), pe chipurile cărora se citea o oarecare îngrijorare.

— Bun venit, Xav! mi se adresă Len. Sper că ai avut o călătorie confortabilă! Așa, ca întotdeauna, nu? Să mergem, suntem așteptați!

— Bine v-am găsit, dragii mei! E chiar atât de grav pe cât îmi imaginez? Tot drumul mi-am făcut probleme…

— Vom afla la timpul potrivit. Marele înțelept ne așteaptă. El este cel care ne va lămuri despre ce e vorba.

Vehiculul pe pernă de aer ne-a transportat în doar câteva clipe până la sediul aflat la vedere, chiar în centrul orașului. O clădire aparent banală, dar plină de taine și ascunzișuri în interior. Am intrat împreună în liftul pneumatic și am coborât vreo zece etaje, după cum am zărit pe panoul electronic de pe unul dintre pereții metalici ai ascensorului.

Cu un zgomot mai ușor decât o șoaptă, ușa liftului s-a deschis și ne-am pomenit direct în Marea Sală de Consiliu. O încăpere sobră, iluminată difuz, cu ecrane imense de jur-împrejur, iar în centru cu o masă ovală la care deja se aflau Marele înțelept Nex, precum și ajutorul său de bază, Van, și încă vreo șase acoliți pe care nu-i mai văzusem până atunci. Chipurile acestora nu prevesteau nimic bun. Sau mi s-o fi părut? Nu știu exact. Trăiam cu senzația că în aer plutește ceva straniu și amenințător. Sau era și asta doar o părere? Greu de spus. Mai bine să văd despre ce e vorba.

— Bun venit, dragul meu Xav! mi se adresă cu același zâmbet cald și sincer Nex. Te rog, ia loc! Nu

avem foarte mult timp la dispoziție, din nefericire, așa că voi intra direct în subiect.

M-am așezat în confortabilul scaun de metal și am făcut ochii mari.

— Vă ascult!

— Dragul meu, ne confruntăm cu un incident care, în aparență, ar părea minor, numai că acest – hai să-i zicem „mic" incident – poate avea consecințe absolut dezastruoase pentru noi, cei de pe Retma. Și nu numai pentru noi! După cum bine știi, cele mai multe planete, mai apropiate sau mai îndepărtate de noi, se află sub o cupolă asemănătoare cu cea de pe planeta noastră. Așa cum, cred că nu e nevoie să-ți reamintesc, este și cupola care, ca un fel de paravan, acoperă Luna.

Da, în clipa aceea gândurile mi-au zburat pentru câteva clipe spre Luna noastră cea de toate zilele – și nopțile, mai ales nopțile –, satelit unde se află una dintre bazele importante ale extratereștrilor, un loc absolut ideal pentru a menține controlul asupra Terrei. Sub scoarța Lunii se află un adevărat complex spațial, pus la punct din vremuri imemoriale de către extratereștrii care au declanșat experimentul Terra. Căci da, trebuie să vă aduc la cunoștință acest lucru: Pământenii sunt doar un experiment elaborat de sute de mii de ani de către ființele inteligente de pe alte planete ale Sistemului Solar. Pământul în sine nu e altceva decât un teren destinat experimentelor mai mult sau mai puțin spectaculoase, mai mult sau mai puțin studiate. MULTE SECRETE SE AFLĂ ASCUNSE ACOLO. Încă nu am primit aprobarea de a le aduce la cunoștința opiniei publice, pentru a nu crea o panică în masă. Dezvăluirile nu fac bine întotdeauna. Istoria a dovedit-o și o dovedește în continuare… Deja – după opinia mea în calitate de agent secret – cam mulți și-au băgat nasul unde nu le fierbe oala. Și rezultatele se văd. Au fost mari probleme în 1969, de pildă, odată cu primul pas al omului pe Lună. Cât p-aci să se dea în vileag o serie întreagă de lucruri care trebuiau să rămână sub pecetea tainei. Șansa a fost că, având agenți infiltrați aproape peste tot, am reușit să distrugem o serie de dovezi care ar fi putut aduce la suprafață multe dintre tainele Lunii. Personal, nu am fost prea încântat de cele petrecute atunci. Apropo, cât privește speculațiile legate de prezența omului pe Lună, vreau neapărat să fac o precizare. Mulți au spus că, în

realitate, omul NU a ajuns pe Lună și că toată așa-zisa transmisiune televizată în direct ar fi fost emisă dintr-un studio special amenajat undeva, în Nevada. Există o mică doză de adevăr aici. Cei de la NASA, nefiind întrutotul convinși că aselenizarea va izbuti, pregătiseră deja o transmisiune tot în direct din studiourile amenajat în Nevada, transmisiune care – în eventualitatea unui nedorit eșec – ar fi intrat IMEDIAT pe post, în locul celei *live*... Ehei, o poveste lungă și încă destul de încâlcită!

Mi-am îndreptat din nou atenția spre Nex.

— Da, dragul meu, problema e că încep să apară un fel de fisuri în structura cupolelor, ceea ce, în timp, ar fi o amenințare serioasă pentru viața tuturor locuitorilor planetelor. Deocamdată am reușit să ținem cât de cât situația sub control. Precizez, deocamdată. Soluția pe care am găsit-o, după îndelungate discuții în Marele Sfat al înțelepților, este una destul de tragică. O, nu te speria, nu pentru noi, extratereștrii. Pentru noi, soluția pe care o propun ar reprezenta, până una-alta, unica salvare. Tragică va fi, dacă vom cădea de acord, consecința, sau, dacă vrei, consecințele pe care le-ar avea decizia noastră finală.

— Cu alte cuvinte?

— Cu alte cuvinte, propunerea noastră este aceea de a ne strămuta – deocamdată doar noi, cei de pe Retma – pe Terra. Nu suntem foarte mulți, avem la dispoziție atâtea și atâtea nave spațiale, chiar dacă multe au fost doborâte de forțele militare pământene de-a lungul istoriei. De aceea, am hotărât o soluție de – hai să-i zic pe nume – depopulare a Terrei, urmând ca, după dispariția aproape totală a oamenilor, să ne stabilim noua societate acolo. Pentru început, primul pas îl facem doar noi, cei de pe Retma, fiind urmați, în timp, de cei de pe Sunev, Risius și, eventual, cei de pe alte planete care se află în același pericol ca noi. Nu uita de bogățiile care încă se mai află pe Terra: aur, zăcăminte valoroase, construcții gigantice, nu în ultimul rând o atmosferă respirabilă – deci, clar nu va mai fi necesară o cupolă –, tot felul de posibilități nenumărate necesare viitorului nostru trai într-o altă lume.

— Vedeți dumneavoastră, eu aș zice că...

— O, da, știu exact ce gândești și ce ai vrea să spui! Etica, morala, datoria față de umanitate bla-bla-bla... Știu, ne-am gândit și noi la toate astea. Dar, pe de altă

parte, voi, pământenii, aveți o vorbă care mie, unuia, îmi place foarte mult: „cămașa e mai aproape decât haina”. În cazul de față, cămașa suntem noi. Asta e situația, ce să-i faci? Lasă principiile, cel puțin deocamdată! În calitatea ta de agent secret, știi bine că ești obligat să nu ții seama de sentimente! Cu atât mai mult în nefericita situație de față…

— De acord, până la un punct! Civilizațiile dumneavoastră au propus și au tradus în viață acest experiment care durează de atâtea mii de ani: Omul! Și, iertați-mă, așa, peste noapte, practic dăm cu piciorul unei civilizații pe care ați pus-o la punct, cu sacrificii, firește, o civilizație care și-a creat deja un fel de drum propriu. Un drum pe care dumneavoastră vreți să-l retezați brusc. Nu știu ce să zic. Sunt prea multe gânduri care îmi trec prin cap în clipa asta, așa că…

— Fără supărare, Xav, mi se pare că abatem discuția pe un drum fără întoarcere, că tot pomeneai de drum ceva mai devreme, interveni unul dintre acoliți, cu un chip nu tocmai prietenos. Hotărârea Marelui Nex a fost luată după îndelungi discuții, discuții care au avut loc și cu reprezentanți ai poporului care, în cea mai mare parte, au fost de acord. Ține seama că nici nouă nu ne va fi prea ușor să o luăm practic de la capăt!

— Dar ce ne împiedică să o luăm de la capăt pe o altă planetă? De ce țineți cu tot dinadinsul să atacăm *neapărat* Terra? Asta nu pricep eu.

— De ce Terra? Îți spun eu de ce. Pentru că asta merită pământenii tăi dragi. Au început să se apropie – și nu de azi, de ieri – de câteva dintre cele mai ascunse taine ale Universului, ceea ce nu e tocmai în ordine pentru noi, extratereștrii. Cu alte cuvinte, de ani buni, experimentul nostru scapă de sub control. Amintește-ți ce pericol reprezintă pentru noi celebra teorie a relativității a domnului Einstein, eu unul neavând habar nici până în ziua de azi cum de a izbutit să aibă acces la o asemenea taină pe care, până la el, doar noi o dețineam. Cum? rosti Nex cu vădită enervare.

— Cum? Simplu! Chiar voi ați spus că experimentul scapă de sub control. Se pare că mintea omenească, la un moment dat, nu mai ține seama de limite sau, mai ales, de constrângeri. Nu îi putem controla chiar pe toți. Am încercat ani și ani de zile să le dăm câte un semn al existenței noastre, și? Și? Ori au sărit cu tunurile pe noi,

ori au mințit, ori s-au ferit să recunoască. De câte ori nu am încercat să ne apropiem cu prietenie de ei? Cu pace? Cu gânduri bune, benefice. Toți au sărit cu gura pe noi – mai ales mass-media lor, atât de aservită și manipulatoare. Vezi, Doamne, „răpiri", „experiențe pe viu", torturi inimaginabile asupra celor pe care, chipurile, i-am adus cu bună știință la bordul navelor noastre, minciuni ale celor care declarau sus și tare că, vai, ce urâți suntem la înfățișare, că i-am disecat, că le-am băgat cipuri de supraveghere peste tot în corp ș.a.m.d. Prostii peste prostii! Nonsensuri! Prietenii dumitale, minunații pământeni, au uitat că le-am dat acces la multe secrete, că am închis ochii când tot felul de savanți au reușit să ajungă la descoperiri pe care numai și numai noi le deținem. Prietenii dumitale uită că numai noi deținem combustibilul viitorului și, dacă am vrea, dar nu vrem, l-am putea arunca pe piață. Pe piața lor, ca să mă înțelegi exact. Dar nu îl aruncăm, îi lăsăm să se bată între ei pentru „marile" rezerve de petrol, petrol care, deja, e cam pe sfârșite. Prietenii dumitale uită și că numai și numai noi avem leacurile care vindecă toate, dar ABSOLUT toate bolile, dar nu vrem să le punem la dispoziție. Sunt interese mult prea mari la mijloc. Ai ghicit, interesele LOR! Și, după toate astea, nu crezi că e mai corect să acționăm DIRECT? Pac, ceva, și, gata, totul de la capăt. Simplu. DELETE și RESTART, conform calculatoarelor lor demult depășite și uzate moral.

— Mda, ar fi multe de zis… Dar spuneați că timpul ne presează. Așadar?

— Drept să-ți spun, mă bucur că pregătirea ta profesională te-a ajuta, printre altele, să te înarmezi cu răbdare și înțelegere, Xav, continuă calm NEX. Ai dovedit-o mai adineauri. Așadar, propunerea noastră ar fi plasarea pe Terra a unui virus cumplit, de tip nou, nu jucăriile pentru copii pe care le-am experimentat până acum. Dacă vedem că nu merge, îți promit că renunțăm. Ne îndreptăm atenția spre alte planete. Ce zici?

— Sună îngrozitor, dar nu mai comentez. Și cum am putea realiza practic plasarea acestui virus?

— Mai simplu decât îți imaginezi. Știi foarte bine că agenții noștri sunt prezenți și la datorie în toate guvernele de pe Terra. Cei mai mulți dintre guvernanți au deja plasate cipurile în corp de foarte mulți ani. Pot fi manevrați cu cea mai mare ușurință printr-o simplă

apăsare de buton. Sau, mă rog, butoane, că sunt multe guverne, nu? Ca să fac un pic de istorie, știi că am plasat cu milioane de ani în urmă unele dintre cele mai periculoase bacterii și unii dintre cei mai îngrozitori viruși sub calotele polare, acolo unde au rămas de atunci în blana animalelor ucise în urma Marelui îngheț – declanșat tot de noi, după cum probabil îți amintești. Experimentul cu rarefierea stratului de ozon, implicit cu încălzirea globală, a dat rezultate mulțumitoare până în prezent. Putem foarte simplu să declanșăm peste noapte un Mare Dezgheț, dacă vrei, virusul scapă din blana înmuiată a mamuților, de pildă, și gata, procesul de răspândire a și pornit. Pentru presa aia care-și vâră coada peste tot, subiectul e mană cerească. Mai exagerăm și noi, prin oamenii noștri, și nimeni nu va bănui nimic. Catastrofă naturală, nimeni n-are nicio vină. Ba mai mult, dăm vina tot pe pământeni: cine i-a pus să cumpere atâtea automobile? Poluare, chestii… Tot ei vor avea sentimentul culpabilității, nu crezi?

— Mda, nu sună rău, am răspuns evaziv. Cu toate astea, eu aș zice că…

— Buuun! Dacă încă nu te-am convins, mai avem pregătită o variantă de rezervă, un PLAN B, cum vă place vouă să spuneți, vouă, agenților secreți. Laboratoarele pitite în etajele subterane din mai multe țări studiază cu rezultate notabile crearea unor noi viruși. Suntem deosebit de mulțumiți de rezultatele de până acum. Avem deja la dispoziție un virus proaspăt, ca să zic așa, numit VIDOC 1984, produs în laboratoarele din Hacin.

— Hacin? Tocmai la ei? De ce acolo?

— Explicația e la îndemână. Hacinezii, știi bine, mănâncă tot felul de nenorociri. În cazul în care ne dăm de gol, dăm vina pe cine știe ce animăluț aflat la loc de cinste pe mesele zilnice ale hacinezilor. Și, dacă nici așa ceva nu-ți convine, avem minidrone care pot răspândi virusul exact UNDE și mai ales CÂND stabilim noi. Te asigur, consecințele vor fi dezastruoase. Dacă nu ne iese din prima, venim cu alte și alte valuri. Tot așa, UNDE și CÂND vrem noi…

— Absolut apocaliptic!

— Bine punctat! Apocaliptic! Ha, ha, apropo de Apocalipsă, precis or să dea vina și pe profețiile din bibliile lor. Vom avea grijă și de asta. Agenții noștri vor munci zi și noapte în acest scop.

— Dar, apropo de acest virus VIDOC 1984, să presupunem că pământenii se vor mobiliza și vor descoperi un vaccin. Vă dați seama ce ar însemna o colaborare internațională în acest scop. Dacă vor descoperi un vaccin? Ce vom face atunci?

— Nicio șansă. Virusul e mult, mult prea puternic și imprevizibil. Imprevizibil pentru ei. Ceea ce pentru noi nu e valabil. Ți-am spus și repet: NOI hotărâm totul. Vaccinul, antidotul, e deja pregătit. Știi bine cum lucrăm noi. Nu vom da drumul virusului fără să avem pregătit deja și antidotul. Cu atât mai mult cu cât, după dispariția pământenilor, când vom ajunge acolo, trebuie să fim deja vaccinați și, implicit, imuni. Hai, recunoaște, ne-am gândit la toate!

— Practic, cum aveți de gând să acționați? am întrebat cu oarecare ezitare în glas.

— Mai simplu decât ai bănui, răspunse Nex. Vom sacrifica, totuși, doi-trei agenți de-ai noștri. Arta, ca și războiul, cere sacrificii, nu? Aceștia vor fi, dacă vrei, un fel de kamikaze. Vor avea o datorie de onoare, ca să vorbesc așa, ca din cărți. Familiile lor vor trăi fericite o veșnicie, pentru că vor fi recompensate regește. Cei trei vor fi infectați, după care vor fi trimiși cu un avion în punctul zero. Punctul în care se va declanșa pandemia, căci asta va fi, o pandemie. În avion, care zboară pe o rută absolut normală, vor fi cam 200 de pasageri, care, la rândul lor, vor deveni purtători și, implicit, distribuitori ai virusului. Această primă acțiune va fi perfect coroborată cu răspândirea virusului prin minidrone. Punctul zero este deja stabilit: Tailia.

— Doamne, Dumnezeule, de ce tocmai Tailia? Această minunăție lăsată de bunul Dumnezeu pe Terra? Această bijuterie? Acest adevărat muzeu în aer liber al civilizației și artei? Vreți să distrugeți acest tărâm al frumosului?

— Dar cine a spus că-l distrugem? Noi avem treabă doar cu oamenii. Ei dispar. Minunățiile ne rămân nouă, extratereștrilor. Îți dai seama ce bucurie va fi pentru urmașii noștri, care nu au văzut acele minunății decât pe ecrane sau în cărți?

— Și apoi?

— Apoi, odată declanșată pandemia, va trebui să pregătim guvernele de pe întregul mapamond în vederea celei de-a doua faze a procesului: faza spaimei și a

panicii generalizate. Ca vechi și priceput agent secret, știi bine că nu virusul în sine ucide, ci spaima. Nu moartea ucide, ci frica de moarte! Cum bine spunea un pământean mai demult: „moartea te omoară o singură dată, frica de moarte în fiecare zi…” Pe asta mă și bazez. Nu trebuie să uităm nicio clipă de agenții noștri infiltrați în mass-media: se vor difuza imagini vechi, cu oameni care cad pe stradă ca secerați, apoi alte și alte imagini vechi, luate din arhiva vechilor epidemii, chipurile, actualizate – asta se poate truca foarte ușor în studiourile de televiziune și nu numai, neapărat se va umbla zilnic la statisticile cu morți și infectați. Cifrele vor fi neapărat hiperbolizate, ai priceput? Hi-per-bo-li-za-te! Moare unul la spital, treci trei. Se infectează o mie pe zi, se trec patru mii. Ce Dumnezeu, eu trebuie să vă învăț?

— Știți bine că la asta chiar mă pricep!

— Să te văd la treabă! Acum, că ești la curent cu toate, ți-aș propune să mergem la masă pe terasa mea de acasă, unde te vei și odihni puțin. Eu plec înainte. Te vor conduce băieții mei.

Pe drum, deja mintea începuse să-mi lucreze la maximum. Zeci de întrebări nu-mi dădeau pace. Din punctul meu de vedere, ar fi fost mai simplu să distrugem rasa umană folosindu-ne de mijloacele pe care le aveam demult la îndemână pe Terra. Atlantida – ca să dau doar un exemplu – a trebuit să fie distrusă tocmai pentru că atlanții – plasați tot de către extratereștri în vremuri imemoriale – începuseră să dea la iveală artefacte care le demonstrau cu prisosință originea, treabă foarte periculoasă dacă s-ar fi aflat adevărul până la capăt. Ca să nu mai pomenesc de incidentul cunoscut sub numele de „Meteoritul tungus”, când extratereștrii au scăpat de sub control un experiment cu un fascicul de antimaterie. Câtă muncă s-a depus pentru a convinge opinia publică – între noi fie, destul de ușor de convins cu alte prilejuri – că, în fond, a fost numai un simplu meteorit. Sau de atâtea și atâtea cutremure declanșate la comandă, oriunde și oricând. Ar fi mai simplu să activăm bazele noastre – mă rog, ale lor – plasate cam peste tot. Vorba ceea, unde nici cu gândul nu gândești… De ce să nu activăm la maximum Triunghiul Bermudelor? O dispariție în masă a tuturor locuitorilor. Așa, simplu, fără chinuri și fără atâta durere. Hm, iar încep să gândesc asemeni unui pământean. Probabil că educația îmi joacă feste… Pe de

altă parte, prin fața ochilor îmi defilează imagini cumplite ale viitorului coșmar pe care îl pun la cale retmanienii, în complicitate cu cei deja plasați în posturile-cheie ale guvernelor. Panică generală, disperare, frică, mii și mii de coșciuge defilând triumfal pe străzi… Mai mult ca sigur, cadavrele vor fi incinerate, așa că retmanienii vor găsi deja orașele curate…

Nu știu ce să fac. Aș avea cumva posibilitatea de a-i împiedica? Poate că da, dar cum? Să-mi anunț colegii aflați la datorie pe Terra? Mă tem că e cam târziu. Nex a fost foarte categoric și, după cum a reacționat, foarte hotărât.

Da, cred că știu ce am de făcut. Iau imediat legătura cu cei de pe Terra. În orice caz, primele apeluri le dau celor de la ICA, BIF, asta pentru început. Apoi, tastez cifrul pentru a intra în legătură urgentă cu oamenii mei de la ICA. Ceva nu e în ordine… Pe display nu apare nimic. A, ba nu, un mesaj cifrat. Îl decriptez pe dată: „Știm deja despre ce e vorba. Știi cât de repede aflăm totul, nu? Deocamdată, lasă-ne pe noi să acționăm!" Ecranul se stinge. După doar câteva clipe, un bâzâit sonor răsună în liniștea care mă înconjoară. Liniște? Cum adică, liniște?

Deschid cu greu ochii. Sunt pe covor, lângă patul în care se pare că am tras un pui de somn zdravăn. Am adormit cu telefonul în mână. Apăs din reflex pe ANSWER.

— Ce faci, Xav? Dormi la ora asta? Vino repede la sediu! Se pare că am avea o problemă.

Închid telefonul. Cum adică? Doar așa, un simplu coșmar? Parcă era vorba că…

DAR DACĂ?

Ovidiu Pecican (n. 1959) este prozator și eseist, membru al Uniunii Scriitorilor din România (1994). A publicat numeroase romane și proză scurtă. A scris și povești pentru copii.

Amalia LUMEI este secretar general de redacție al revistei literare clujene *La Mongolu* (din 2019). Președintă a Asociației Avalon și directoare a Editurii Avalon (din 2014). A publicat proză scurtă în mai multe antologii colective și a realizat mai multe coperte de carte. Ca artist fotograf a avut mai multe expoziții personale și a participat la câteva de grup.

Cluj Napoca, 03.05.2020

Pandemicon

1

Pe strada Iuliu Moldovan, la nr. 23, față în față cu Clinica privată Regina Maria, se află Spitalul Clinic de Boli Infecțioase, care face parte din categoria spitalelor de specialitate cu nivel de competență înalt categoria II. Nimeni nu s-ar fi gândit că județul Cluj va ajunge vreodată să fie condus de… doctorii de la Infecțioase. Nu se prea gândeau nici acum, când pandemia ajunsese să răpună primii oameni și aici, și când cazurile de infectați cu coronavirus asaltau încăperile spitalului, sosind în flux continuu în izolete, purtate de angajații în combinezoane și cu cagule și măști pe figură ca într-o producție prost finanțată de un studio californian.

În dimineața de 25 aprilie doctorul Daniel Codin, directorul instituției, parcurgea – în echipamentul incomod impus de noile restricții, dar fără a ține pe față masca și renunțând pe moment să ia mănușile de latex – situația adusă la zi a cazurilor recente. Peste noapte mai fuseseră internați câteva zeci de pacienți ajunși la Urgențe; mai puțini, totuși, decât spațiul disponibil, ceea ce nu era deloc rău. Se eliberaseră între timp și trei paturi, duse îndată la dezinfectare pentru ca peste numărul cuvenit de ore să poată fi readuse în circuit și livrate altor bolnavi de gripă. Murise o bunicuță de 83 de ani, atinsă de toate bolile lumii, dar mai ales de inimă, făcând un stop cardiac din care nu mai putuse fi resuscitată. Respirase, ce e drept, în ultimele zile, cu ajutorul aparatelor de la ATI. Mai plecase și un șofer de taxi de abia 65 de ani, dar nu era de mirare, omul avea un diabet vechi și, în plus, se încăpățânase să lucreze pe mai departe și atunci când sosirile în oraș din alte părți ale țării sau din alte state încetaseră, ca urmare a măsurilor febrile ale guvernului de a izola populația prin propriile apartamente și ogrăzi. Al treilea era un ins care ar fi

trebuit să împlinească 58 de ani în august, dar care, mai grăbit, plecase pe nepusă masă dintre cei vii.

Fusese internat în data de 4 aprilie cu o formă neagresivă, încă, de gripă pandemică. După două săptămâni i se făcuse un prim test, soldat cu un rezultat negativ. La al doilea test, făcut la patruzeci și opt de ore distanță de primul, încă nu apucaseră să îi vină rezultatele când sora șefă îl găsise nemișcat în salon. Ceilalți pacienți credeau că doarme și moralul lor căzuse brusc odată cu aflarea veștii că Grigore Bârdean, în formă suficient de bună ca să stea îmbufnat și încruntat în patul lui, zgâindu-se mai mult în telefon între două reprize de medicamente, închisese ochii pentru a nu-i mai redeschide vreodată.

Cei trei decedați fuseseră deja transportați la morgă și urmau să fie incinerați, fără participarea familiei – strict interzisă, pentru a-i proteja pe aparținători –, dar până una-alta directorul spitalului îl chemă pe doctorul Popovici, care urma să iasă din tură.

— Hei, Beni, salut! Îl întâmpină, făcându-i semn să se așeze. Ce e cu Bârdean ăsta? Văd că primul test îi ieșise bine. N-o fi venit rezultatul de la al doilea?

— Să văd numai…, ceru fișa Popovici, un bărbat înalt și cam burduhos, pe chipul căruia se citea nu doar oboseala, ci și apăsarea măștii, întipărită vremelnic în trăsăturile obrazului.

Știa ce era acolo, dar încerca să câștige câteva secunde să se adune. Îl cam lăsau puterile după noaptea deloc liniștită de pe secție. Așezând înapoi pe masă fișa, ieși în pragul ușii și strigă:

— Stela! Stela, vii un pic?

Pe când sora șefă se apropia, el o întrebă:

— A sosit rezultatul la al doilea test al lui Bârdean Grigore?

Directorul auzi un foșnet, deși între timp privea la alte hârtii, din reflexul de a părea ocupat, în ciuda faptului că era ocupat de-adevăratelea. Apoi îl văzu venind înapoi pe colegul lui.

— Negativ.

— Poftim?

— Negativ. Rezultatul nu confirmă boala, trebuia să meargă acasă…

— Asta nu e deloc în regulă, zise directorul, privindu-l în mijlocul frunții prin ochelarii ușor fumurii.

Ce naiba? A suferit covidul o mutație?!

Beni Popovici dădu neputincios din umeri. Începea să-și dea seama că ar putea fi o complicație suplimentară și numai asta îi lipsea.

Între timp, directorul pusese deja mâna pe telefon:

— Alo, domnul doctor? Da, eu. Pacienții decedați azi-noapte… E printre ei Bârdean… Da… Fă-i, te rog, imediat o autopsie… Nu, nu acum!

Doamna Alesia Bartha, secretara lui burduhănoasă și tunsă scurt, îl anunță că au sosit deja pentru anchetă. Era vorba despre o fetișcană subțirică și cam înghesuită, fără nimic marțial sau măcar sportiv. Se prezentă de sub masca verzulie, medicală, ca fiind inspector Semira Neamțu. Apoi i-l prezentă și pe cel care trebuie că îi era adjunct sau partener de anchetă sau colegul trimis, în orice caz, cu ea, Gavril Domide.

Nou-venita era îmbrăcată cu o scurtă de piele pe sub care purta o helancă. Era blondă și ochii ei păreau mai mult cenușii decât albaștri. Niște ochi vii. Erau singurii care se vedeau mai clar de sub mască. Nu prea avea sâni și era clar subnutrită. Anorexică? Nu neapărat.

Domide – o fi rudă cu faimosul fotbalist de odinioară de la U.T.A.? – era robust și avea un aer comun. Era tuns regulamentar și bărbierit. În rest, nimic special, masca îi ascundea și lui expresia feței.

Le oferi scaune în fața biroului plin cu suporturi de creioane, boscârțe de tot felul, mai multe numere din publicația medicală *Integro* a Asociației Americane de Studii Pandemice și vreo două sau trei cărți deasupra cărora trona, în format mic, de buzunar, una dintre edițiile recente ale *Manuscrisului diafan* de Tulianu. Semira înregistră mecanic toate detaliile respective, în timp ce directorul luă dintre hârțoage și le întinse indecis mănunchiul de foi prins cu agrafă: fișa pacientului, rezultatele testărilor succesive, foaia sosită de la autopsie… Le apucă femeia, deci ea conducea ancheta.

— Deci autopsia infirmă decesul pacientului din cauza infecției cu coronavirus?

— Exact! Omul a fost otrăvit, lucru pe care îl socotesc imposibil, personalul nostru are cea mai exigentă calificare, nu se putea produce niciun accident.

— A mai murit cineva otrăvit cu același prilej?

— Nimeni, și nu doar acum. Nu s-a murit de otravă în acest spital, cel puțin în anii de când sunt director.

Semira Neamțu și celălalt polițist deslușeau fiecare altceva pe chipul cu fălci umflate al directorului. „Ăsta se cam teme să nu dea de dracul!” mestecă Domide în minte un gând aproape mecanic. „Prima grijă a șefilor în situații dintr-astea e să se dezvinovățească”, se gândi și femeia.

— Deci e singura victimă a unei omucideri în spital?

Directorul albi în jurul buzelor și zise:

— Dacă nu va fi fost vreun nefericit accident. Dar m-aș mira să se producă astfel de accidente într-un spital unde s-au luat energic toate precauțiile de cum au fost decretate starea de urgență și pandemia.

— Cum putem face să vedem cadavrul și salonul?

— Numai echipați corespunzător. Aș recomanda să meargă numai unul dintre dvs.

— Bine, atunci am să merg eu, spuse Semira Neamțu.

— Gabi, hai să vedem salonul și cadavrul, zise ea formal, îndepărtându-și o șuviță din ochi și întorcându-se către Domide. E vreo problemă?

— Mergem, zise acela și se ridică primul, făcându-i ei loc să o ia înainte.

— Câtă vreme îmbrăcați combinezoanele și vă dezinfectați în conformitate cu regulile noastre, nicio problemă, încuviință directorul.

— Ce nu i-a priit?, îl întrebă Domide pe doctorul de serviciu la morgă, un ins nu foarte departe de pragul pensionării.

Pe eticheta de pe combinezonul lui scria Petre Perkovics. Avea mănușile curate, fără sânge.

— I s-a livrat, se pare, o otravă puternică, cu acțiune instantanee.

— Asta explică de ce nimeni din salon nu s-a sesizat.

— Nu aveau cum, lămuri Perkovics de sub sprâncenele lui îngroșate, stufoase și albe, camuflate după vitrina transparentă a unei viziere. Nu e genul de doză care produce întâi vărsături și dureri abdominale.

Corpul lui Bârdean, despuiat, era acolo lângă ei, dar îi ignora complet. Un tip fibros, spătos, acum tot mai marmorean, de vreme ce sângele nu-i mai dădea pic de culoare.

— Există în spital genul acesta de otravă, domnule doctor?

— Numai dacă o aduce cineva, dar cine să se ocupe cu asemenea chestii? Substanțe de felul ăsta nu se prea dau nici pe rețetă. Poate doar la clinici și farmacii discrete, specializate în servicii à la James Bond.

— Confirmați ora decesului? vru să știe Semira Neamțu.

— Desigur. Mi l-au adus imediat, vă dați seama, să nu se sperie ceilalți internați din salon. Abia venise al doilea raport negativ referitor la infectarea cu coronavirus…

— Și cu cât timp înainte murise?

— Nu trecuse mai mult de jumătate de oră când l-au descoperit.

— Ziua-n amiaza mare, în salonul cu pacienți și asistente făcându-și treaba doi pași mai departe…, vorbi, parcă să se afle în treabă, Domide.

— Stăm grozav, îi spuse ofițereasa colegului ei, în timp ce mergeau spre salon ca doi cosmonauți, luând-o iar pe scările spitalului. Avem o victimă ucisă prin otrăvire într-un spital carantinat, cu pază, din care nu iese și nu intră nimeni dacă nu are treabă, cu camere de filmat în punctele cheie. În plus, un spital în care ceilalți pacienți nu au pățit nimic, deși au același meniu, de la aceeași bucătărie. Și, deși internată inițial pentru Covid-19, victima nu a murit de infecție cu coronavirus, chiar dacă așa părea la prima vedere. Cine și de ce l-a ucis? E clar că avem de-a face cu o crimă.

— Exact! Asta e întrebarea la care rămâne să răspundem, comentă Domide.

— Fă rost de numărul lui de (telefon) mobil și roagă-i pe băieți să ne livreze cât pot de iute lista convorbirilor din ultimele trei luni. Eu urc în salon să văd ce spun bolnavii de-acolo.

Spitalul gemea, efectiv, de pacienți, dar nu era acuma timp să se lamenteze. La etajul trei, în salonul 4,

patul de lângă fereastră nu era încă ocupat. Le dădu bineţe celor în pijamale, culcaţi pe spate, dar nu toţi cei cinci erau treji, cel din spatele uşii dormea, întors cu spatele la restul. Nu se sesizară prea tare la venirea ei, probabil din cauza combinezonului alb, care era identic cu cel purtat de doctori şi de asistente.

Lângă patul gol stătea, sprijinit cu ambele mâini de marginea metalică, privind către fereastră fără să vadă mare lucru, probabil cu gândul aiurea, un ins de vreo cincizeci şi ceva de ani.

— Bună ziua! Sunt de la Inspectorat. În legătură cu decesul domnului de alături…

Ridică privirea spre combinezonul ei. Avea nişte ochi verzi cam stinşi, gura tăiată cu o lamă destul de subţire, nas îngroşat pe neaşteptate deasupra gurii.

— Domn? Hăhă! E bună…

— De ce ziceţi asta? răsună înfundat vocea ei de sub vizieră şi mască. Despre morţi numai de bine…

— Ştiu, dar aici nu se prea aplică. Se moare pe rupte la doi paşi de aici. În ultima oră au trecut deja de mai multe ori cu căruciorul pe coridor. Nu suntem surzi, nici orbi. Nu ştie niciunul dintre noi cât o mai duce.

— Ei, nu fiţi aşa de pesimist.

— Am motive să nu fiu?

— Văd că staţi bine mersi pe picioarele dumneavoastră.

— Deocamdată… Dar nu despre asta e vorba. Când ştii că îţi poate veni şi ţie rândul nu ai de ce să mai taci din gură. Eu ăstuia nici nu-i ziceam Bârdean, pe nume. Pentru mine el era Mârlan.

— De ce, ce v-a făcut?

— Trebuia să-mi facă ceva? S-a legat de bacea Mitraş, uitaţi-l acolo!

Îi arătă cu capul pe unul culcat în patul din spatele ei, al doilea de lângă uşă. Avea o pijama în dungi, era un ins cu mâinile ascuţite şi noduroase întinse pe lângă corp, privind apatic spre tavan. Dădu din cap a salut către el, dar probabil că omul nu vedea în ea mai mult decât un soi de robot, fiindcă nu se sinchisi. Se întoarse iar către cel cu care vorbea.

— Ce să aibă cu el?

— Cu el? Cu oricare… În fine, de bacea Mitraş nu încăpea că, vezi Doamne, de ce ascultă postul de radio *Renaşterea.* Om cu frica lui Dumnezeu, ce să asculte,

când nu ştie azi ce vine mâine asupra lui? Nu ştie nimeni…

— Era răutăcios?

— Era neom. Toată ziua urla în mobil ca descreieratul, de nu putea să se odihnească niciunul dintre noi. Mai ales dom' profesor, om cu gândurile lui, că predă filosofie…

Îi făcu semn către vecinul din partea stângă a patului său. Stătuse cu spatele până atunci. Un domn dolofan, cu frunte înaltă… până spre ceafă, cu ochi trişti, dar alunecând mereu cumva peste ambianța salonului.

— Fiți serios, dom' Filimon, protestă cel desemnat ca profesor. A trecut, lăsați… Mici răutăți de om beteag…

— Nu era beteag, vă spun eu. Pun pariu că era pus aici să tragă cu urechea, își urmă gândul Filimon, fostul vecin al decedatului.

Pe neașteptate se auzi vocea, nu stinsă, dar cuvântând ceremonios, rar, a celui menționat mai înainte.

— Eu mai puneam câte o slujbă spre a lumina sufletele celor prezenți. Nu știm când ne cheamă Domnul la el…

— V-a supărat și pe dumneavoastră? se întoarse către el combinezonul doamnei de la Inspectorat.

— Ce să mă supere? Era ca leul în cușcă, nu-și găsea locul, era nervos… Poți să înțelegi asta, nu toată lumea e obișnuită să rabde…

— Ne scotea ochii cu tipele lui, intră pe neașteptate în vorbă și tânărul cu plete linse de lângă apologetul slujbelor religioase. Fanfaronade…

— Ce tipe? dori să afle amănunte anchetatoarea.

— Nu cred că erau, cum zicea, dame cu care umbla. Mai curând dame cărora le cumpăra serviciile. Treaba lui, dar ne cam lua de proști, și nu era cazul. Am mai văzut și noi câte ceva în viață, lămuri Filimon.

Apoi se aplecă înspre noptieră şi scoase de acolo un telefon mobil.

— Poftim! și, butonând, începu să caute niște fotografii.

— Telefonul dumneavoastră? vru să știe anchetatoarea.

— Nu, dar am descoperit că și l-a pus în sertarul meu, probabil din greșeală. Am descoperit asta abia după ce i-au adunat efectele.

— Va trebui să mi-l dați mie spre a-l verifica și ca să îl înmânez aparținătorilor.
— Are așa ceva? întrebă Filimon, nedumerit.
— Are, are, zise profesorul de pe partea cealaltă. Nu cu fratele lui se certa alaltăieri pentru nu știu ce chestiuni de afaceri?
— Ba da. Ați văzut că nu-și mai venea în fire. Furios tare că propriul frate îi dorise moartea, zise iar tânărul pletos.
— Voiam numai să vă arăt fetele alea, îi înmână Filimon Samsung-ul. Era de ultimă generație, cu multe camere.
— Mulțumesc, am să verific eu.

Îl sună pe Domide îndată ce ieși în casa scărilor unde, deși treceau din când în când membri ai personalului medical, nu era aceeași aglomerație și nici probabilitatea de a se afla prin preajmă cineva la curent cu toate, de prin saloanele alăturate, nu era prea ridicată. Balustrada era șlefuită de mâinile nenumărate care o atinseseră, așa că Semirei Neamțu îi veni în minte ceea ce îi spusese un fost coleg de clasă din liceu, acum chirurg la Spitalul Militar de pe strada Moșoiu: „Clujul se împarte, la drept vorbind, în două: cei care mi-au fost pacienți și cei care nu mi-au fost încă."
— Avem telefonul lui! îl anunță. Hai să ne vedem o clipă…
— Ok. Unde?
— La intrare.
Adevărul era că nu-i plăceau deloc spitalele. Iar dintre toate, cel mai mult îi displăceau cele unde te puteai molipsi de ceva. Unde mai pui că acum se afla în locul unde, dintre toate felurile de molipsiri posibile, bântuia tocmai cea pentru care nu se găsise încă niciun antidot, niciun leac… Dar fusese trimisă ea cu Domide să ancheteze despre ce era vorba și sperase, aproape că mai spera încă, să fie vorba doar despre o anchetă de rutină.
Ajunse ea prima, dar la distanță de numai câțiva metri.
— Ceva nou?
— Păi, da, am fost pe la ăia cu camerele de supraveghere. Am derulat un pic, dar nu e nimic suspect.

Oricum, le-am cerut înregistrările pentru după-amiază, le am în geanta asta.

— Bun. Te ocupi?

— Păi, de aia le-am luat.

Erau prin preajmă o serie de pomi în floare, primăvara își vedea nestingherită de treabă, chiar dacă oamenii nu o luau în seamă…

— Cea mai mare comună din țară! murmură Semira de pe scaunul din dreapta șoferului.

— Floreștii?! Aiurea. O scamatorie de primar viclean. E tot Cluj, de douăzeci de ani crește în toate direcțiile. Dacă a ajuns să mănânce și din pădure, invadând liziera cu vile… Cel mai întins sat e Jina, din Mărginimea Sibiului. Ai fost vreodată?

— În Mărginime?

— Nu. La Jina.

— Numai în Mărginime. I-am vizitat pe Goga și pe Cioran, deși nu erau acasă…

— N-am știut că ai preocupări literare.

— Nici nu am. Ne-a organizat Inspectoratul o excursie cu oaspeții din Germania. Tu nu erai încă venit.

— Da… Frumoasele vremuri de la Arad, la doi pași de frontieră… recunoscu șoferul.

Înaintau pe Calea Florești spre ieșirea din oraș către Oradea, dar era adevărat. Dincolo de „știuletele de porumb”, zgârie-norul cilindric, falic, plantat chiar lângă viaductul după care urma zona de obicei înțesată cu autostopiști, se vedea deja celălalt viaduct, care devia traficul dinspre drumul principal către stânga, la mall-ul *Vivo*!. Imediat deasupra lui, pe deal, răsărise un oraș cu totul nou, cu blocuri, iar după el alte construcții noi își inaugurau ritmul nu cu mult mai mult de o sută de metri mai încolo.

Era o zi frumoasă în orașul aproape mort, din care oamenii pândeau de după ferestre. Părea un peisaj suprarealist – Clujul vidat. Cu doar o lună și ceva în urmă nu puteai înainta de coloanele nesfârșite de mașini. Acum, în schimb, vedeai până departe.

— Mie-mi spui? Știi bine că stau la capătul lui Câmpului…

Domide dădu din cap. Lăsau acum în urmă mall-ul cu parcarea pustie și ușile închise. Mai încolo, tot pe stânga direcției lor de înaintare, începea să se distingă destul de clar cubul negru al Hotelului *West City*.

Floreștiul arăta ca un sat de proaspăt îmbogățiți. De la pizzerie o luară spre stânga, pe o stradă scurtă, de unde cotiră iar la stânga – GPS-ul era infailibil. Casa pe care o căutau arăta aidoma celorlalte, doar că proprietarul o supraînălțase cu un etaj, așa încât acum le domina pe celelalte.

— Halo! strigă Domide peste gard, agitând clanța porții. E cineva acasă?

Din fundul curții un câine începu dintr-o dată să latre bezmetic. Îndată porniră hămăitul și ceilalți dulăi ai străzii.

Apăru, în fine, de după casă, dintr-o anexă, un bărbat înalt și bine făcut.

— Bună ziua! salută Domide. Domnul Șiman?

— Eu, să trăiți, confirmă omul, deschizând.

Avea o cută între ochi, la nivelul frunții, care îl făcea să pară încruntat. Buza de jos era mai groasă decât cea de sus și obrazul îi făcea un rictus. Atât Domide cât și șefa lui, Semira Neamțu, își puseră măștile, dar Șiman nu făcu la fel.

— Putem intra?

— Dar cine sunteți? întrebă gospodarul, mai mult de formă, fiindcă avea bănuielile lui; i le confirmară pe dată.

— De la poliție. Semira Neamțu și colegul meu Gavril Domide. Dumneavoastră nu aveți mască?

— Pe-aici prin gospodărie? Nu, Doamne iartă-mă. Lăsați că mă trag mai în spate, așa… La doi metri. E bine? făcu omul pe nonșalantul.

În fond, ei dăduseră buzna, cum s-ar zice.

— Aveți un frate, pe domnul Bârdean Gavril?

— Cam da… De fapt, da. De ce întrebați?

— Știți că era internat ca suspect de infecția cu coronavirus la Spitalul de Infecțioase?

— Da, m-a sunat… Dar parcă nu mi-a venit să cred că e acolo. N-a stat prin spitale în viața lui. Mă gândeam că mă pisează cu asta ca să obțină iar ceva de la mine…

— Dar nu-i sunteți frate bun?

Omul se scărpină în cap, prin părul șaten cam năclăit.

— E o treabă complicată…

— Ce poate fi complicat în faptul că ofițerul sub acoperire Alin Șiman a primit identitatea de Grigore Bârdean?

Șiman o privi pe Semira perplex, dar își reveni repede.

— Credeam că… nu se știe.

— Păi, nici nu se știe, dar noi știm.

— Atunci probabil că știți ce probleme s-au iscat între noi după moartea mamei.

— Ziceți numai, vă spun eu dacă e ceva de lămurit.

Șiman nu părea să aibă de gând să îi invite înăuntru, așa că discutau în continuare sub poartă, pe aleea de ciment care ducea spre treptele casei, păstrând distanța socială recomandată.

— Ne-am împărțit cum se cuvine moștenirea, jumătate el, jumătate eu. Am zis că asta e o chestiune care trebuie lămurită de la început. Așa că el a primit apartamentul din centrul Clujului, de pe 6 Martie, cum îi zicea pe atunci străzii, iar eu am rămas aici. I-am dat și despăgubire pentru partea lui de pământ. N-a zis că nu o ia, a luat-o. Dar după ce și-a făcut el afacerile lui, care pe mine nu m-au interesat și pe care nu i le-am știut, a venit să propună să devenim parteneri într-un business zootehnic. Am luat ferma de pui și am început să livrăm Clujului marfă de calitate, să nu mai importăm din Ungaria și mai știu eu de pe unde, că era râsul lumii în anii ’90, din țară agrară, cum a fost România de când era ea, am devenit consumatori de pâine și de carne de pe la vecini…

— Dar ați dat faliment pe urmă, din câte am aflat, s-a arătat Domide știutor în problema respectivă.

— Normal c-am dat. Că s-a lăcomit și a aranjat cu hoaverii lui să se vâre pe culoarul nostru și să ne strice meciurile… Au trecut niște ani până să aflu că el era cel care le vânduse ponturile și că la el au ajuns, până la urmă, toate cele pierdute de noi.

— Așa, direct?

— Nu, nu pe față, că e ticălos mare… A suflat ce era de suflat, și-a pus intermediarii lui… Mai ales ăsta, Titu Fenici, e mare pușlama.

— Cine-ar fi Fenici ăsta?

— Am crezut că le știți pe toate.

— Nu le știm, dar le aflăm iute. Cine e Fenici?

— Fosta lui mână dreaptă. Cel mai mare dușman de-acuma.

— De ce? Ce s-a schimbat între ei?

— Nimic. Doar că i-a făcut și lui ce-mi făcuse el mie. Acum afacerea a trecut în mâna fostului slugoi. Afaceri de securiști, mă scuzați, dar eu nu țin adevărul numai pentru mine. Să se spele pe cap cu ele.

Domide o privi pe Semira peste mască, apoi întrebă.

— Cum putem da de el?

— Haha! făcu bărbatul, nu fără năduf. E mai greu de ocolit decât de găsit. Căutați „Puiul românesc” pe net și vă duce direct la sursă. El e noul patron de câțiva ani încoace.

— Nu v-au sunat de la Infecțioase, din Cluj?

— Nu.

Tresări imperceptibil.

— De ce să mă caute?

— Fratele dumneavoastră a murit.

— Cum? făcu omul, complet buimăcit. Când a murit?

— Astăzi, nu de puțin timp. De aia am venit, să vă anunțăm.

— Deci s-a dus, nemernicul. A luat și banii mei cu el. Să-i cheltuiască acum sănătos…

I se iviră, totuși, niște lacrimi la colțurile ochilor, deși expresia feței nu i se schimbă. Părea la fel de oțărât și de insensibil.

— Are aparținători, alții decât dumneavoastră? În fișa lui nu era menționat vreunul.

— N-are, că a trăit ca un câine egoist, pe cont propriu.

— Nicio amantă oficială?

— Acuma, să mă iertați… Schimba pipițele mai des decât ciorapii. Le plătea, că altfel, la vârsta lui, cine să se mai uite la el?

— În cazul ăsta, să mergeți dumneavoastră la spital să faceți formalitățile.

Îl umflă un scurt hohot de râs înăbușit. Își trase nasul:

— Uite cum l-a adus viața la mâna mea! Să îl ierte Dumnezeu, că mie îmi mai trebuie un pic de timp pentru asta. M-oi duce să-l scot, da…

— Ce părere ai? vru să afle Domide.

Lăsaseră în urmă casa cu nuc în fundul curții, despre care Semira își spunea că a fost plantat strategic, să mascheze cum continuă curtea, în caz că ar dori să construiască și în perimetrul grădinii… Urcaseră din nou în mașină, iar ea căuta pe internet firma lui Titu Fenici.

— Nu mă pot pronunța. Părea surprins, dar un mobil exista. Poate dacă știa că a murit nu l-ar fi scos la iveală atât de ușor.

— Corect. Dar e de văzut. Rămâne suspect…

— Fără îndoială. Însă spitalul trebuie ținut în continuare în evidență. Nu-mi vine să cred într-un complot dinafară, nu existau condiții favorabile pentru așa ceva. Degeaba face directorul pe inocentul, acolo a avut loc crima, nu e clar cum s-a putut petrece așa ceva…

— Da Verificăm tot ce putem, mai sunt destule de văzut și la spital.

Pe Titu Fenici îl găsiră acasă. Pe biroul lui, computerul și laptopul erau ambele deschise. Pe ecranul cel mare, patronul comunica simultan cu câțiva subordonați, folosind cu succes serviciile Zoom-ului. Laptopul îi oferea, probabil, materialul documentar de care avea nevoie. Domide se gândi însă că era imposibil ca printre ferestrele lui deschise și semnalate pe bara de jos să nu fi fost și un program gratuit cu filme porno. Ținea de standardul social al omului.

Ațos, îmbrăcat în pantaloni dungați, de tergal, confecționați în străinătate, și un tricou aparent neglijent, dar cu crocodilul *Lacoste* afișat în partea superioară a buzunarului de la piept, omul era tuns perie. Avea frunte înaltă și ochi vicleni. Nu se formaliză să ia vreo mască, nici nu se vedea vreuna prin apropiere. Nici ei nu le mai purtau, dar se așezară la o distanță confortabilă, pe canapeaua de piele de lângă măsuța pentru cafea care, sub sticla groasă de pe suprafața ei, etala ilustrate din mari stațiuni occidentale și din Singapore. Pe Semira o frapă gropița îngustă și adâncă din bărbia altminteri bine arcuită, voluntară, a insului. Își aminti că o mai văzuse prin filme, dar n-ar fi putut spune în care.

— Ce să vă spun despre relația mea cu Pepe?

— Pepe?!

— Da, eu așa îi spuneam. El mie, Jimmy. N-are legătură cu numele noastre, vă dați seama. Dar la chefuri, între prieteni, te pomenești cu numele cele mai

surprinzătoare câteodată. Pe noi ne-au influențat niște seriaΙuri TV…

— Vă uitați la seriale împreună?

— Nu. Nu prea aveam vreme. Mergeam la pescuit, eram antrenați în febra afacerilor, dar împrumutam fiecare de prin serialele pe care le vedeam te miri ce chestii. Ne-am apucat să bem mojito după ce am aflat de el de la… James Bond. Sigur, ăsta nu era, cum precis că știți, un serial TV, ci un film cu continuări…

— O franciză, preciză Semira Neamțu, privind între timp prin jur.

Obiecte scumpe, nu neapărat și antichități rafinate. Din cele care-ți luau ochii.

— Prietenia asta bună s-a păstrat până în prezent?

Fenici o privi cu simpatie.

— De ce nu? Prieteniile durează.

— Păi i-ați preluat acțiunile majoritare la firmă…, preciză Domide, ca să nu mai piardă vremea cu tatonări reciproce inutile.

— Nu mor dintr-atâta prieteniile, vă dați seama.

— Sincer vorbind, nu-mi dau seama. Au fost oameni care și-au dat în cap și pentru mai puțin.

— De ce? Nu erau motive. Azi eu, mâine tu. Sau invers. Așa merge în lumea afacerilor.

— Totuși, a pierdut la greu pe mâna dumneavoastră.

— De unde aveți informația asta? E eronată. A pierdut la bursă de pe o zi pe alta, iar eu am putut redresa situația, aducând bani de acasă, ca să nu ne scoată alții din schemă cu totul. Sunt convins că ar fi făcut la fel.

— Bursă? Ciudat. Din informațiile noastre rezultă cu totul altceva.

Fenici se ridică în picioare și făcu doi pași, vârând mâinile în buzunarele pantalonilor. Nu se ținea rău.

— Nu știu de unde provin informațiile dumneavoastră. Ce e sigur e că „binevoitorii” mi-au trimis pe cap controale după controale și că nu s-a găsit nimic suspect sau în neregulă. Nu era ce să se găsească…

— Se poate, nu zic nu. Umblă vorba prin târg că ultimele acțiuni care v-ar fi ajutat să ajungeți acționar majoritar nu a vrut să vi le cedeze. Cică nu v-ați sfiit să îl amenințați de față cu martori.

Râse uimit.

— Pentru un, să mă scuzați, căcat de complexe avicole? Domnișoară, nu știți ce vorbiți… Asta nici pe

vremea lui Bombonel nu s-ar fi întâmplat, altele erau jocurile deja! Nu v-ați prea făcut temele, nu mai suntem la începutul tranziției cam de multișor.

— Nu sunt domnișoară și chestiunea cu temele rămâne de văzut.

— Aveți idee cam ce afaceri și la ce nivel se ventilează pe prispele românești în clipa de față? Mie îmi pare că nu. Și e chiar păcat, fiindcă și eu, ca și alții, ne dăm literalmente peste cap să nu se ducă dracu' toată șandramaua. Că democrația a păpat cam tot ce era de păpat și…

— …

— Auzi, fătucă, tu de când ești în poliție?

— Are importanță?

— Pe Nicu Popa îl știi?

— Care Nicu Popa?

— Șeful tău, de el vorbesc.

— Pe șeful meu nu îl cheamă așa.

— Mă rog, mai vezi, cercetează…

Gabi Domide zâmbi larg.

— Domnul Fenici nu se referă la șeful nostru, ci la șeful șefului nostru.

— Uite, vezi? De aia îmi plac mie polițiștii cu vechime mai mare. Știu la cât bate ceasul.

La spital, aceeași atmosferă.

A ieșit cu profesorul pe culoar lângă geam, la vreo trei saloane distanță de cel în care își avea patul.

— Vă spun sincer, l-am cam mirosit din prima clipă. Am un „miros" antrenat, eram deja un puști când veneau securiștii la percheziții pe la noi.

— Dar ce aveau cu familia dumneavoastră?

— Ei, aveam toate tinichelele legate de coadă. Tata luptase pe frontul de est și făcuse prizonieratul prin Siberia înainte de a face pârnaie politică la Ghiță Dej, bunicul murise la niciun an după ce îl eliberaseră din închisoare. Intrase fără vină, doar pentru că nu voia să renunțe la pământ și la atelaj, ținea mult la caii lui, bătrânul… Dumnezeu să îi ierte.

— Am înțeles, zâmbi empatic Semira. Și bunicul a fost pe front pentru Basarabia. A trebuit să își piardă după

aceea urma, cât se putea, pe șantierele patriei, la Ghelar, în Hunedoara.

— Și, totuși, ați intrat în poliție?

— La atâția ani după căderea lui Ceaușescu vi se pare anormal? îl întrebă ea.

— Păi, acuma că ziceți, poate că nu. Deși mie nu mi se pare că s-ar fi schimbat ceva.

— Haideți, fiți serios. Dacă nu se schimba nimic, nu v-ar fi primit la Facultatea de Filosofie cu un C.V. de felul celui pe care mi l-ați evocat.

Profesorul dădu din umeri a pagubă. Uitase acest detaliu, dar acum că anchetatoarea îi atrăsese atenția asupra lui era tentat să îl socotească mai degrabă secundar, ba poate chiar irelevant.

— Deci ziceți că Bârdaș era… securist? Numai dacă ar fi intrat în Securitate înainte de optsprezece ani…

— Chiar așa? Haideți, zău! N-avea el sub cincizeci de ani. Nu avea nici sub șaizeci, stați liniștită. Dar dumneavoastră știți mai bine, că doar asta vă e meseria. Nu în legătură cu decesul lui ați venit pe la noi?

— Ba da. Avea aproape cincizeci și opt de ani.

— Ei, ați văzut?! Nici n-am nimerit-o, dar nici n-am chiar… sfeclit-o.

— Și ce demonstrează asta?

— Nimic altceva decât ce v-am zis. Că era securist de formație. Iar ăștia nu se pensionează în veac. De altfel, s-a și scăpat într-o seară, când l-am învins la țintar.

— Cum „s-a scăpat”? Ce-a zis?

— Ce să zică? Cum el cu camarazii lui din organizație nu pierdeau niciodată.

— O lăudăroșenie și o metaforă. Ce organizație?

— Doamnă, toată filosofia lucrează cu metafore, credeți-mă că mă pricep la ele mai mult decât un prof de liceu care predă literatura. Nu are Blaga un întreg volum despre metaforă? Sau Paul Ricœur? Monadele lui Leibniz ce sunt, nu tot metafore? Sau peștera lui Platon?!… În filosofie, unde toți gânditorii se dau de ceasul morții să te convingă că au viziune și coerență, găsești mai ușor metafore decât noțiuni. Clar. Iar colonelul – eu îi ziceam Colonul, inspirat de un eseist de la Iași pe care l-am citit de-a lungul anilor cu delicii, deși habar n-am ce grad militar putea avea (nici nu e treaba mea, să fie și general!) – nu era genul de ins care să țină lăudăroșeniile în el, le dădea drumul fără complexe.

— Păi dacă era ce ziceți, ar fi păstrat secretul militar, fiți serios…

— Nu și după decenii, stați liniștită. După cum a lăsat să se înțeleagă, a adus niște mari servicii la vremea cuvenită și apoi s-a pensionat de pe la patruzeci sau la cât îi lasă pe ei la vatră, cu pensiile alea speciale.

— Cine aduce mari servicii patriei…

— Sigur. Noi, care le educăm copiii și îi facem mai buni, mai instruiți, noi nu aducem servicii patriei, rămânem la grămadă, „în statistică”, nu ieșim din ea, vorba lui Noica. El, în schimb, fiindcă a furat un secret sau l-a dibuit pe unul care era acuzat de trădare la inamicul ideologic (care acum e prietenul nostru de nădejde, „licurici” sau mai știu eu ce), el merita sacul lunar cu bani. Dar știți ceva? Dacă mâine o iau pe calea fără întoarcere, chiar aici, în spitalul ăsta pe lângă care am trecut ani de zile fluierând, tot nu regret. Măcar n-am luat viața nimănui, ci am încercat să dau o șansă în viață elevilor mei prin niște educație.

— De ce să fi luat viața cuiva?

— Habar n-am. Nu eu aveam pistol, cum se lăuda el, și nu pe mine m-au trimis, încă din primii ani ai Revoluției, peste hotare, „să rezolv probleme”…

— Credeți-mă, dacă era așa de important Bârdean ăsta, n-ar fi ajuns aici, îl duceau într-un spital militar, dacă nu direct într-unul cu circuit închis.

— Mă rog… Eu am avut o cunoștință prin ’96, când a venit Milică la putere, împins de Coposu. Și ăla mi-a povestit despre Asociația „Horia, Cloșca și Crișan”, pusă pe mătrășit indezirabilii prin felurite țări și destinații nelaîndemână. De asta am și tresărit alaltăieri când, sunat la mobil de cineva, vreun amic de-al lui, s-a apucat să cânte, fără să-i pese, cu „Crăișorul Horia/ Care-ncinge hora/ Și-atât-a hori/ Pân’ ce vei muri!” etc. Patrioți, domne!

Sora Eugenia Marica avea vreo patruzeci și ceva de ani sau părea să îi aibă. Nu puteai ști, luându-te numai după ochii ei încercănați și pielea cam pergamentoasă a feței. Era în mod evident o femeie excedată. Nu putea fi decât firesc să arate astfel, pandemia pusese presiune pe

întregul personal medical care în perioada respectivă lucra în exces.

— Am aflat că dumneavoastră ați dereticat după ridicarea decedatului Bârdean din salon, o iscodi Semira.

— Da, s-a întâmplat pe schimbul meu.

— Se simțea rău?

— Nu, mult mai bine decât mulți alții. De când era la noi starea lui nu se înrăutățise. Vă spun drept, moartea lui m-a șocat.

— Cum comunicați cu el?

— Bine, la fel ca și cu toată lumea. Știți, oamenii internați nu se simt la locul lor și reacționează diferit. Unii mai bine, alții… Fiecare după cum îi e firea.

— Normal. Dar el? Ceilalți pacienți nu prea îi laudă felul de a fi.

— Ah, pe mine nu mă impresionează nici inșii aroganți, nici cei care fac pe cinicii. Dați-mi voie să vă spun că aici și unii, și alții, sunt doar niște oameni speriați care încearcă să se apere de temerile cele mai negre, fiecare în felul lui…

— Așa e. Oamenii reacționează după firea lor și în fața morții, aprobă Semira. Vi s-a părut ceva ciudat la domnul Bârdean în ultima perioadă?

— Îmi părea un ins energic, fără astâmpăr. Nu stătea o clipă locului, forfotea, se întorcea de pe o parte pe alta, se ridica și se așeza iar… Mă scotea din minți cu zăngănitul ăsta al patului. Cred că e din fabricație cu un picior mai scurt. M-a văzut că mă tot socotesc ce să fac să îndrept asta, așa că s-a ridicat fără greutate și, rupând o foaie dintr-o carte, a împăturit-o și a vârât-o sub piciorul cel șchiop, fixându-l.

— Dintr-o carte?

— Și eu m-am mirat. Azi cărțile sunt scumpe, nu îți bați joc de ele așa, rupând pagini aiurea din ele… Putea improviza un dop dintr-o pagină de revistă sau ziar, ori dintr-un șervețel. I-am și zis-o, de altfel, „– Domnu Bârdean, alții n-au bani să-și cumpere de citit și dumneavoastră…?”

— Și ce-a zis atunci?

— A râs și mi-a întins cartea, zicând: „Ia-o tu dacă ai impresia că face două parale!” Vă spun drept că am luat-o, mă durea inima.

— Și o mai aveți?

— Da, pe aici pe undeva pe fundul dulapului… În vestiar. N-am apucat să o duc acasă. Vă spun drept că m-a și dezamăgit un pic, sperasem că e un roman, ceva mai ușor de citit, dar erau articole, nu mă omor după așa ceva. Poate fiul meu să le aprecieze.

— Pot vedea cartea aia?

— Sigur, veniți cu mine.

Coborâră la etajul unu, în încăperea plină cu dulapuri alungite, vopsite în alb, în mijlocul căreia se găsea o masă lungă având de ambele părți, pe lungimea ei, bănci. Asistenta Marica începu să cotrobăiască în partea de jos a dulapului ei, pe sub halatul de rezervă și celelalte haine pe care le avea acolo. Apoi, după vreun minut, apăru cu o carte curbată, cu paginile făcând colțuri îndoite în sus. Avea o copertă albă pe care se distingea un cavaler călare împungând cu lancea, un soi de Sfântul Gheorghe decupat dintr-o pictură renascentistă.

Semira o apucă, privind-o pe față și pe dos. Părea o carte diferită de ce s-ar fi așteptat. Nu era nici roman polițist, niciun eseu despre civilizațiile extraterestre, niciun excurs agreabil despre istoria vinurilor sau lucruri de genul ăsta. Se chema *Păcatul împotriva spiritului* și era semnată de Ioan Pavel Tulianu.

Gabi Domide se încrunta la telefon așa cum făcea, involuntar, de fiecare dată când se concentra.

— Ai ceva pentru noi, Vichi? Nimic? Măi să fie! N-a intrat nimeni? Cum naiba?

Semira interveni nerăbdătoare.

— Dă-mi-o și mie un pic

Vocea Victoriei suna ca mereu, cântată și binevoitoare, aproape veselă. Ai fi zis că nu face altceva la serviciu decât să se distreze întruna:

— S-au uitat toți. Nimeni, doar infirmiere, asistente și medici.

Semira nu era însă dispusă să se resemneze:

— Nu există, trebuie să fie ceva.

— Ne-am uitat cu atenție, și eu, și băieții, protestă ea calin.

— Imposibil, ceva ne scapă. Venim și noi să vedem.

O oră mai târziu derulaseră tot materialul cules din memoria camerelor. Insistau din nou asupra ultimei zile

din viața lui Bârdean. Pe ecranul computerului se perindau iar, într-un balet monoton, asistenți, medici, asistente, medici… Stop!

— O clipă! Ia uită-te la medicul ăla. Ce are în mână?

Pe ecran o siluetă în combinezon apăsa clanța ușii salonului.

— Poți apropia și clarifica un pic?

— Ceva ca o cutie de… bomboane?!

— Nu, stai… E o… carte?

— Ar fi culmea să le ducă bărbaților bombonici, Doamne iartă-mă!

Râseră. Nu suna, într-adevăr, prea verosimil. Și dacă era un caiet, un catastif, ceva?

— Da. E o carte. Nu se vede bine din cauza fișelor pacienților, dar uite, când întoarce mâna spre cameră…

— Vichi, ne spui ce nume e înscris pe combinezon?

— Pogo… nici?

— Popovici! exclamă biruitor Domide.

— Hai cu noi iar la spital! zise Semira. Am impresia că știu ce carte e aia.

Pe Beniamin Popovici îl găsiră pe secție. Nu se miră să îi revadă, era la curent cu faptul că moartea lui Bârdean era investigată. Semira îl lăsă pe Domide să întrebe.

— Domnule doctor, ați trecut ieri seară prin salonul numărul 7?

— Trec zilnic, atunci când sunt în tură. Dar ieri seară nu am fost, aveam, în sfârșit, liber.

— Camerele de supraveghere ale spitalului arată cu totul altceva.

— Sunteți sigur? Nu are cum, vă spun. Eram la mama, i-am lăsat niște provizii. Eu o aprovizionez, pe ea și pe alte două bătrânici vecine de palier cu ea.

— Unde se întâmpla asta? interveni Semira Neamțu.

— Mama locuiește în Andrei Mureșanu, e vecină cu casa Agârbiceanu, se întoarse spre ea medicul.

— Poate cineva confirma?, reveni Gabi Domide.

— Mama, desigur. Și tanti Tenzi, tanti Vivi… Mergeți oricând.

— Spuneți-mi un lucru, domnule doctor: cum vă explicați că apăreți pe înregistrare? Uitați!

Domide rulă pe telefon fragmentul din înregistrare.

— Nu sunteți dumneavoastră aici? Pe costumul de protecție e numele dumneavoastră.

Uimit, luat pe nepregătite:

— S-ar zice că da. Nu-mi explic. Ieri seară nu am fost aici. Sigur înregistrarea e de ieri?

Deodată Popovici indică ecranul:

— Și eu să am un suc de portocale?

— Tocmai! De portocale cu stricnină! Exact ce s-a găsit în stomacul victimei la autopsie.

— Vă spun cu toată seriozitatea: nu eu am fost.

— Atunci cine? Cine putea să vă însceneze asta?

— Habar n-am. Totuși, ceva e în neregulă. Să mai văd o dată…

— Gabi, arată-i, te rog, și celelalte secvențe selecționate.

Domide dădu din cap și, apropiindu-se – imprudent, dar cu masca regulamentară pe figură – începu să ruleze secvențele din memoria telefonului său.

Între timp, Semira se apropie de fereastră. Era remarcabil cât de impasibil își continua natura ciclurile, ignorând total tragedia pe care o traversa așa-zisa sa creație de vârf, omul. Era fără precedent ce se întâmpla în întreaga lume, iar unele țări păreau că se întrec în mod cinic la numărul morților zilnici. După ce Italia deținuse o vreme tristul record în Occident, S.U.A. recuperau alert. Asta însă nu marca în niciun fel eflorescențele de o bogăție și o savoare rară din copaci, ori frumusețea păpădiilor.

— Aici, cu cartea. Ăsta nu sunt eu.

— Ei, na! îi auzi comentând.

— Dați-mi voie să știu mai bine când sunt eu și când nu!

— Mă rog, să auzim…

Rulau mai departe secvențele filmate.

— Da, ăsta sunt eu. Dar nu ieri. Și aici, îmi amintesc perfect. Aici, însă… Stați un pic… Mai dați o dată… Nu, întâi cealaltă. Vedeți? Aici sunt eu. Observați ceva?

— Sigur că observ, replică Domide. E tot costumul dumneavoastră de protecție.

— Dar, dar… Fiți atent. Doamnă, puteți veni o secundă și dumneavoastră?

Se apropie și Semira, contând pe filtrarea pe care i-o asigura incomoda mască, sub care aburii respirațiilor nu

treceau fără să lase urme.

— Acum uitați-vă. Cum sunt încălțat aici?

— Cum să fiți? Cum e regulamentar pentru condițiile date.

— Da, da, sigur. Acum dați însă cealaltă imagine, cea de ieri, să îmi spuneți dacă vedeți diferența. Ați văzut cum îmbrac eu încălțările izolatoare de peste pantofi.

Într-adevăr, era o diferență pe care acum, puși în gardă, o sesizară îndată. În filmarea de ieri încălțările erau izolate nu până sub genunchi, ci numai până în dreptul gleznei. Nu era o neglijență, era un alt stil de a îmbrăca materialul acela transparent incomod. Mai dădură o dată celelalte secvențe în care părea să fie doctorul Popovici. În cele în care se recunoscuse, putură observa același mod de a-și împacheta picioarele. Existau totuși două secvențe în care se părea că nu era el. Una era cea cu fișele și cartea. Cealaltă îl prezenta ținând în mână paharul cu suc.

— Putem intra, domnule director?

— Poftiți, vă rog, desigur, rosti cel de la birou.

Ai fi zis că nu se mișcase deloc de-a lungul dimineții și amiezii care se scurseseră de la prima lor venire.

— Luați loc!

— Nu am venit să stăm, îl liniști Semira.

Apropiindu-se de masa plină cu hârtii și publicații zise:

— Citiți Tulianu?

— Un roman surprinzător, deși nu la fel de senzațional ca *Donbec,* recunoscu doctorul Codin, întorcând spre ea *Manuscrisul diafan.*

— Vă cred pe cuvânt, n-am citit *Don*… Cum i-ați zis.

— *Donbec,* da. Ăla urma să fie capodopera acestui fenomenal autor. L-a început în Italia, l-a reluat cu încăpățânare în Olanda, a mai scris la el, fără să renunțe, și mai pe urmă, în S.U.A. Dar moartea, din păcate, l-a împiedicat să înzestreze literatura română cu o scriere de uriașă valoare. *Manuscrisul*… l-a scris împreună cu logodnica lui americancă, Hilary.

— Mi-ați stârnit curiozitatea, recunosc. Vorbiți ca un cunoscător și un pasionat, privi ea admirativ, dar nu către

doctor, ci către Gabi, care încuviință cu un gest aprobativ subliniat din cap, ca în filmele mute – alt efect al măștii de pe figură.

— Scuze dacă m-am ambalat, într-adevăr, îl citesc cu multă atenție. Stagiul prin universitate m-a făcut să pisălogesc lumea cu detalii inutile, un exercițiu didactic nesuferit. Ar trebui să știu de-acum că nu tot ce mă interesează pe mine poate interesa pe toată lumea.

— Dimpotrivă, continuați. Ar fi interesant de știut dacă și articolele politice ale lui Tulianu v-au pasionat în egală măsură.

— Am citit cam tot ce s-a publicat din el, nu doar romanele. Și articolele politice, desigur…

— Cu o pasiune care v-a făcut dornic să împărtășiți și altora aceste articole.

— Ce spuneți? De ce tocmai articolele politice?

— Pentru că tocmai pe ele i le-ați dus lui Bârdean pentru a-i ușura stagiul spitalicesc.

Directorul tăcu dintr-o dată. Expresia feței lui părea să exprime o anume prudentă perplexitate: „Adică? Cum?!”

— Nu vă osteniți să negați. Avem dovezi clare.

— E vreun rău în asta?

— E mai degrabă neobișnuit. Le duceți tuturor pacienților cărți pentru mai plăcuta petrecere a timpului?

— Să nu exagerăm.

— Nici vorbă de exagerare. Pacientul Bârdean pare să fi fost singurul care a beneficiat de o atenție atât de specială.

— Îl cunoșteați dinainte? întrebă și Domide.

— Nu l-am cunoscut niciodată. Omul însă părea mai sănătos decât ceilalți și nu își găsea locul, așa că m-am uitat pe aici ce i-aș putea oferi de citit…

— Înțeleg. Atenția dumneavoastră față de el e mișcătoare. Tot din același motiv i-ați oferit și un pahar cu suc?

— Suc?

— Mă rog, fiindcă preferați precizia: suc cu stricnină.

— Haideți, domnule Codin, avem toate dovezile…

— E aiurea! Stricnină?! Sunt medic, doamnă, eu tratez, nu omor!

— Se pare că ați făcut o excepție, domnule director. Lăsați pe cineva în loc și veniți cu noi.

Trei încheieri oportune

— Aveți dreptate, mi-am iubit mereu meseria și familia. Și dacă e să găsesc un fapt care mi-a răsturnat viața, atunci să știți că acela nu a fost nici căderea lui Ceaușescu, nici mizeria asta de pandemie care ne triază nemilos, mai ceva decât în Evul Mediu, ci cu totul altceva.

— Mai important? Ce putea fi?

— Vi se va părea ciudat sau nu, adevărul este că moartea surorii mele Linda – eu îi spuneam Mira, fiindcă al doilea prenume al ei era Miradoniz, după un poem al lui Eminescu –, cu un an în urmă, în 21 mai, m-a răsturnat în mine însumi. De atunci, practic, nu m-am mai regăsit niciodată, îmi este imposibil să accept că ea s-a sinucis, cum au stabilit colegii dumneavoastră de la Iași.

— Iași?

— Da, trăia la Iași, își făcuse un rost acolo, deși era absolventă de București. A studiat română, pe urmă italiană și, în 1973, a terminat facultatea cu o teză de licență deosebită, despre Giordano Bruno și magia naturală, o chestie destul de sofisticată în care a îndrumat-o o strălucită profesoară și traducătoare.

— Profesoara Nina Façon, am citit.

Inculpatul o privi cu admirație.

— Ați citit-o pe Nina Façon?

— Nu, zâmbi anchetatoarea. Dosarul dumneavoastră.

— Deci știți.

— Nu cât îmi puteți spune dumneavoastră. Dar știu că a fost colegă de an cu Ioan Pavel Tulianu, cu „Nini". Și mai știu că o vreme au frecventat împreună cenaclurile studențești.

— Din perspectiva lui Ion, da, „o vreme". Pe urmă el și-a făcut rost de bursă și a șters-o în lumea largă. Pentru Mira, însă, a fost o poveste de dragoste pentru totdeauna. Degeaba s-a măritat când a auzit că Ion și-a găsit o soție cu care a trăit în Olanda. Și tot degeaba a învățat limbile celelalte, de pe urma cărora câștiga de la o vreme ca translatoare autorizată.

— Câștiga binișor!

— Așa este. Dar mereu legal! Și, de altfel, nu o interesa decât să plece acolo unde era Ion. O utopie inutilă și, până la urmă, periculoasă. Fiindcă a tot aștepta

ca el să o cheme, mai ales după divorț, iar apoi după ce s-a stabilit la Chicago. Îi spunea la telefon că e nevoie de timp, să își consolideze situația… Și ea l-a crezut de fiecare dată. Calculați și dumneavoastră cât l-a crezut, din 1973 până în 1991! O proastă în felul ei, geniala mea soră, Dumnezeu să o odihnească! A suferit ca un câine bătut și înfometat, era să moară în 1991, când a aflat că omul visat fusese asasinat într-o toaletă obscură și imundă. Pe vremea aceea locuiam și eu la Iași, treceam zilnic pe la ea să văd dacă mai e în viață. Mă temeam să nu-și pună capăt zilelor.

— Nu și-a pus.

— Nu, nu și-a pus, iar asta a făcut să mai trăiască aproape treizeci de ani. Se echilibrase, își cumpărase o căsuță veche, pe care a pus-o la punct, în Copou. Și dintr-o dată a dat peste un căpcăun. I-a spus că o iubește, a făcut-o să se atașeze de el. Avea și el bani și o viață spectaculoasă, cel puțin așa povestea ea. Și apoi, dintr-o dată, cu totul neașteptat, dezastrul. Era seara devreme, să fi fost șapte sau opt, îmi pregăteam omleta cu șuncă, obosit de operații și de atâta administrație, ajuns, în fine, acasă. M-a sunat și mi-a zis îngrozită: „El e, el l-a omorât pe Pavel!” Într-o clipă m-a scurtcircuitat un fior: a înnebunit soră-mea! Dar nu, era ca în poveștile de groază: ajunsese să trăiască alături de asasinul omului iubit. Zicea că i-a găsit un carnet cu însemnări elocvente, un soi de jurnal sumar și destul de eliptic, aproape încifrat, dar transparent pentru ea, care știa clar, pe de rost, în toate detaliile făcute publice, asasinarea imundă a lui Tulianu. I-am zis să se calmeze și să nu arate individului, pe care nu îl cunoșteam, ce e în sufletul ei, mai bine să plece de acasă o zi sau două, să se liniștească… Pentru ca a doua zi să aflu că fusese găsită spânzurată de caloriferul din dormitor, lucru inacceptabil pentru mine.

— Ați vorbit cu partenerul ei? Poate totuși era un episod de boală psihică.

— Nu. Nu am dat de el nicăieri. Nici el nu m-a căutat. Crezusem că locuiau împreună, că își legalizaseră cumva relația. Dar nu… Nu i-am dat atunci de urmă. Mi-a luat timp (și bani!) să aflu că insul nici nu își ducea veacul prin Iași, ci tocmai în orașul ăsta, unde mi-am făcut și eu un rost. Îl chema…

— Bârdean?

— Nu, Mira nu l-a cunoscut așa, ci sub numele de Emanuel Puzdare. Dar dumneavoastră știți mai bine decât mine cu câtă ușurință își schimbă numele „actorii” din Servicii. Și pe urmă, ca să vedeți ce e destinul, m-am trezit cu el internat la mine în spital. Să nu-mi ziceți că ăsta nu era un semn al zeilor către mine. Ucigașul lui Tulianu, soțul visat de sora mea, era și ucigașul surorii mele. Asta nu putea rămâne așa.

— Cum puteați fi sigur?

— Dacă l-ați fi văzut și l-ați fi auzit, nu v-ați fi îndoit nici dumneavoastră.

— Și-atunci, i-ați dăruit articolele politice ale victimei lui de la Chicago?

— I le-aș fi înfundat, foaie cu foaie, pe gât, credeți-mă, dar… M-am mulțumit să i le pun în brațe.

— Un mic aperitiv înainte de sucul regenerator…

— Un aperitiv înainte de a restaura dreptatea. Fiindcă, știți, fără dreptate nu se poate trăi pe pământ. Iar doctoriile și sănătatea sunt de multe feluri, nu doar din cele pe care le administrăm corpului ori sufletului.

Vocea era cunoscută de toată lumea. Totuși, suna altfel decât la televizor sau la radio. Citea elocvent, fără să se grăbească, subliniind ce era de subliniat, făcând pauze pentru suspans acolo unde socotea că se cuvin făcute. Era un intelectual și un orator cu experiență, asta ar fi putut-o spune și cine nu îl cunoștea defel pe vorbitor.

— *„Nu există Putere bună. Dar există Putere proastă. Există Putere care nu vede decât la doi pași în fața ei, neputincioasă a prevedea viitorul apropiat, prinsă în capcana propriei sale lipse de inteligență. Or, chiar în acest lucru există o consolare. O Putere inteligentă se ferește de Martiri. Știe că aceste fantasme nu numai că îi vor tulbura visele, ci vor cutreiera și cutremura mințile multora, îndemnându-i nu numai să iasă din obișnuita apatie, ci să dea, la rândul lor, mărturie. În al doilea rând, când lipsa de inteligență a Puterii este atât de mare încât nimic din ce face nu poate rămâne tainic, fiindcă e făcut aproape la lumina zilei, cu totală lipsă de subtilitate și cu maximumul de brutalitate posibil, atunci înseamnă că ea a ajuns la un punct în care nu se mai teme de „gura lumii”. Dar gura lumii – a lumii întregi – este un organ*

puternic, capabil să producă schimbări de atitudine și sancțiuni; și cine nu se mai teme de nimic înseamnă că a ajuns la o situație-limită, în care totul este egal, fiindcă nu mai există supraviețuire posibilă: panica a înecat ultima brumă de bun simț. Un scriitor viu poate deranja, din când în când, Puterea (*acest lucru va rămâne valabil în vecii vecilor*)*; un scriitor dispărut, însă, are capacitatea de a deranja puterea în mod permanent, păgubitor, prin mii de canale și de guri. Când cineva pune răzbunarea înaintea pagubei, aceasta nu e numai o dovadă de îngustime a viziunii viitorului, ci și un semn că totul este egal. Ne putem ascunde chipurile, de spaimă, înaintea acestor ultime spasme. Dar cu toții știu – victime și călăi deopotrivă – că va veni un după, în care viclenia rațiunii va interveni fatal ca să facă ordine. Atunci pagubele se vor măsura drept, iar folosul va deveni din nou un principiu călăuzitor al urmașilor. Al urmașilor care vor vedea mai departe de dispariția unui scriitor, știind că aceasta nu poate produce niciun bine:* ex ossibus ultor…"

— Frumos, nimic de zis! – se pronunță omul în costum de tergal, cu cămașă albă și cravată „cu zgârci".

Era lucru știut, gradele înalte nu se mai costumau în uniforme decât la paradele oficiale, uneori nici acolo. Așa ceva mai făceau doar regii și prinții, prin alte țări, pentru a face concesii amabile supușilor. Numai ei și numai pe acolo…

— Nu-i așa? E un om de talent și foarte ambițios.

— Și ce sugerați?

— Eu? Nimic. Să-i fie de bine. Dar nu i-ar prii mai mult să-și vadă de studiile lui despre viața de dincolo?

— Vedem ce se poate face în sensul ăsta.

Mai trecuse pe acolo de vreo două ori în zilele dinainte. Lăsase o săptămână între prima și a doua perindare, nu avea rost să lase loc nici unei bănuieli. Apoi mai lăsase să treacă una până să meargă din nou. Ordinul era clar, cât mai iute și mai curat, fără urme. Dar nu putea risca să se împotmolească precum un turist, fiindcă nu știa clar unde e locul. De altfel, încercase să își alcătuiască o înfățișare compatibilă cu locul, îmbrăcând o pereche de jeans nu tocmai nouă, încălțându-și pantofii

negri cu care bătuse deja atâtea drumuri și îmbrăcând o cămașă albă cu mâneci scurte. Marți, 21 mai, era o zi extrem de caldă, campusul trebuia să fie plin de forfotă, mai ales că aflase din ziare despre târgul organizat acolo, de tarabele cu cărți și cu câte și mai câte…

Se deplasă până acolo cu metroul. Era loc pe banchetă, așa că se așeză, trăgând lângă el sacoșa albastră cu care pornise (când mergi la târg, te gândești în ce vei transporta cumpărăturile, nu? Anticarii nu au întotdeauna pungi, iar unii dintre ei folosesc doar din cele transparente). În fața lui stăteau doi tineri de culoare, un el și o ea. Le schiță un zâmbet, dar cei doi nu îi răspunseră la el.

Zece minute mai târziu, traversa deja campusul, care părea un adevărat furnicar. Încerca să nu se frece în mers de nimeni, dar nu era întotdeauna posibil. Principala lui grijă rămânea, totuși, să nu pocnească din greșeală pe cineva cu sacoșa sau să o scape din mână. Printre tarabele cu cărți ale târgului anual țipetele prietenești ale fetelor și băieților se explicau numai în parte prin buna dispoziție. De fapt, încercau să acopere mai bine muzica. Răsuna cam tare, era o atmosferă care îi amintea de o paradă militară cu tobe și alămuri. Nu grăbi, totuși, pasul, nu voia să atragă în vreun fel atenția asupra lui.

Știa unde e Sacred College. Intră fără dificultăți și se îndreptă spre ascensor. Apăsă pe buton, chemându-l. În timp ce aștepta avu noroc, nu i se alătură nimeni. Era unul dintre lifturile care își execută operațiunile bătrânește, fără grabă. Până să se urnească, avu vreme să vadă că butonul pentru etajul patru era luminat. Cineva urmărise să urce sau să coboare acolo, apoi, dintr-un motiv necunoscut, abandonase. El apăsă în schimb pe butonul pentru etajul al treilea, ca unul care știa precis unde vrea să meargă.

La trei ușile se deschiseră, iar în cadrul lor apăru o femeie de vârstă mijlocie. Era cu siguranță una dintre angajate. Uite că era bine că fusese apăsat și butonul de la patru. Era mai prudent să coboare acum acolo, nu avea de ce să o lase să știe unde mergea de fapt. În timp ce derula aceste gânduri cu repeziciune în minte văzu însă că, până să se activeze din nou ușile, femeia coborî, amintindu-și probabil de ceva.

Nu era nimic. La patru se asigură că nu era nimeni prin jur și o luă pe scări un etaj. Coridorul de la trei era

pustiu. O luă în direcția toaletelor și intră într-una dintre ele. Nu avu mult de așteptat, era o zi norocoasă. Auzi pașii profesorului. Ca să fie sigur că nu se înșală, se aplecă și privi pe dedesubtul peretelui plastifiat pe care studenți anonimi scrijeliseră vagi obscenități și limerick-uri scatofile. Îi recunoscu pantofii. Oricum, nu conta prea mult, verificarea definitivă urma în câteva secunde.

Urcă pe scaunul toaletei și privi pe deasupra, în timp ce cu dreapta scoase revolverul Beretta din sacoșă. Cel care se pregătea să urineze, preocupat să-și descheie pantalonii, nu simți mâna care se apropie de capul său. Nicio problemă de precizie, trase scurt de la câțiva centimetri, pulverizându-i țeasta dinspre spate și împroșcând pereții. Îl văzu prăbușindu-se, dar nu avea de gând să intre și să verifice. Strecurând înapoi în sacoșă revolverul, ieși, luând-o pe scări, și se îndreptă pe același drum pe care venise. De pe coridor, în timp ce cobora, începu să audă pași precipitându-se înspre toaleta de sub care sângele începuse, cu siguranță, să se scurgă, băltind.

Beau cafea din termosul cu „România neîmblânzită”, din ceștile cu „România neîmblânzită” cumpărate de la mall-ul din cartierul Mărăști cu un prilej oarecare.

— Din două sute douăzeci și cinci de spitale care tratează în România pandemia zilele astea tocmai în cel din Cluj trebuia să se întâmple? murmură Domide filosofic, privind undeva departe, prin perete.

— Putem presupune că e o întâmplare. Dar dacă mergi din aproape în aproape, cum am procedat noi, rezultă că a fost orice, numai o întâmplare nu, fu de părere Semira.

— Ce e drept… Dar uite că mor oamenii pe capete din cauza pandemiei, iar noi avem de alergat ca să elucidăm o crimă.

— O crimă pricinuită de niște cuvinte, pe care am dibuit-o până la capăt pe bază de cuvinte.

Nu îi era prea clar ce voise să spună.

— Adică vrei să spui că…?

— Că n-am avut de tras niciun foc de armă, nici de dus la sediu pe careva să-i punem lanterna în ochi, ca să zic așa.

— Rămâne pe altă dată, râse el scurt, ca de o promisiune incertă…

Sighet, 18.05.2020

Notă: Autorii au reprodus un citat din articolul *Ex ossibus ultor*... de Ioan Petru Culianu în contextul unei proze de ficțiune. Orice asemănare cu realitatea este exclusă, ba chiar imposibilă.

Petre Crăciun, cunoscut mai mult ca autor de literatură pentru copii, a abordat, vreme de mulți ani, și genul polițist. Este autorul romanelor *Alarmă la Peleș* și *Cureaua cu ținte* și al volumului de povestiri polițiste *Unde-i victima, domnule Atanasiu*?. Timp de șase ani a semnat, săptămânal, foileton polițist în revista *Argus,* personajul său fiind comisarul Mircea Atanasiu. Este autorul a 13 scenarii pentru filme polițiste de scurt metraj care s-au achiziționat de TVR și s-au difuzat în cadrul emisiunii „Enigma”, produsă de TVR 2 și TVR 1.

CURCĂNĂRIA VERSUS PANDEMIA

Început de aprilie, străzi pustii, oameni speriați, televizoare date la maximum, toate pe programele de știri care se încalecă indecent, incredibil, unele peste altele. Titluri apocaliptice despre un virus pe care n-ai cum să îl vezi, dar afli că este în stare să răstoarne planeta cu susul în jos, să producă victime, să aducă guvernele în pragul sinuciderii după cum vrea mușchiul lui, dacă o fi având așa ceva…

O mașină de poliție circulă pe străzile cenușii. Din megafonul mașinii țâșnește, neverosimil, Imnul Național al României. Oamenii sunt în case, nici nu are cine să-l asculte. Nu-l ascultă nici polițiștii care execută un ordin și vorbesc, în acest timp, despre mâncare și femei. Ici, colo, câțiva maidanezi care nu par a se sinchisi de *Imnul lui Dela,* ministrul de Interne care dăduse ordinul ca pe timpul pandemiei subordonații săi să ducă Imnul în stradă pentru „creșterea nivelului de responsabilitate civică și națională".

Când se încheie ultima strofă, vechea mașină oprește în fața Secției „13 Bis" Poliție situată pe strada Norilor, o stradă obișnuită de cartier, destul de liniștită.

Din ea coboară doi polițiști tineri, cu măști pe față. Sunt sleiți, cu fețele trase, deloc încântați de misiunea „muzicală" abia încheiată. Trântesc ușa mașinii și deschid poarta metalică.

— Gata, băieți? îi întreabă un agent burtos, din spatele ghișeului. Le-ați crescut cetățenilor nivelul de patriotism?

— Lasă-ne, Popescule! zise polițistul mai blond, inspectorul Tom Mateescu, nu avem chef de miștouri. Nici la toaletă n-am fost…

— Mă, poate vă spun comandantului că nici voi nu credeți în „corona – Imnul" ministrului Dela…

Celălalt polițist, agentul Marian Panait, face un gest plictisit cu mâna, dând să-și aprindă o țigară.

— Dă masca jos! râse Popescu, nu intră ţigara.

Panait îşi dădu seama că era atât de obosit încât voia să fumeze cu „botniţa" la gură. O scoase nervos şi o mototoli într-un buzunar.

Nimeni nu-şi aducea aminte de ce secţia se numea aşa, „13 Bis". Exista Secţia 13 Poliţie, amplasată la vreo câteva străzi depărtare şi, bineînţeles, Secţia 14, cea mai mare dintre toate. „13 Bis" era cea mai mică, o adevărată caricatură de secţie, fără spaţiu, cu o intrare dărăpănată, de care s-ar fi jenat şi un bordel de periferie. „Mica curcănărie", aşa i se spunea. Nici parcare ca lumea nu aveau poliţiştii, împărţindu-şi locurile din preajma secţiei cu localnicii. Iar unii îi umileau cu maşinile lor luxoase, zicându-le: „Ia-ţi, mă, jegul ăsta de maşină de poliţie de pe locul meu! Unde vrei să-mi pun Merţanul?"

Comisarul Eduard Ţuţ era şeful secţiei de vreo doi ani. Toată lumea ştia că este finul şefului de sector, comisarul-şef Sergiu Mocăniţă, renumit pentru faptul că era administratorul unei pieţe. Al unei pieţe de cartier, cu dever şi cu activitate frumoasă. Ziua, dar mai ales noaptea, când zarzavaturile erau înlocuite cu alte „delicateţuri". Bine, în acte era trecută soţia lui, coana Gabriela, cum era cunoscută de către subordonaţii comandantului.

Eduard Ţuţ nu se remarca prin nimic, poate prin statura lui de mălai-mare, tuns cu creastă, cu fruntea îngustă, semn de mare inteligenţă… Dacă nu te uitai bine, ai fi putut crede că ochii îi creşteau chiar din părul dat tot timpul cu gel. Comandantul nu ştia mai mult de 100 de cuvinte, vorbea greu, ca şi cum ar fi fost constipat mereu, dădea ordine prin semne şi te-ai fi ars dacă nu înţelegeai ce ordonă. Din trei cuvinte, două aminteau despre relaţia lui cu Mocăniţă, ca să fie clar cine îl ţinea în braţe.

Secţia avea personal puţin, poliţişti în marea lor majoritate îmbătrâniţi, burtoşi, cu gândul la pensie şi la familiile de acasă. Când plecau în misiune parcă lăsau de la ei. „Hai, mă, treacă-meargă! Acum mă duc, dar să nu se mai repete faza asta… Ce dracu', n-ai găsit pe altul mai tânăr care să meargă în locul meu?"

Iar poliţişti mai tineri nu erau decât vreo cinci la „13 Bis". Nu aveau mai mult de 25 de ani şi abia terminaseră Academia sau vestita „Câmpina", *small police academy.* Veniseră fără pile la secţie, pentru că piloşii prinseseră

repartiție la Poliția Capitalei sau chiar în Aparatul central al Poliției. Aceștia erau cei „tari în tată”. Ceilalți, moi în tată, erau numai buni de trimis în subordinea unor comandanți precum Țuț.

Să nu vă imaginați că acesta era un caz rar. *No man*! Mare parte a șefilor de secție era numită după aceleași criterii: obediența, relațiile de rudenie, IQ-ul la limita de jos a criteriilor de recrutare. Sau chiar mai jos, dacă obțineau o mică „dispensă de la inteligență”. Iar cu această jenantă dispensă se instalau în birourile mobilate îndoielnic, decretând că odată cu ei începe Istoria. Cu ei se naște instituția sau „structura”, cum o numeau ei. Li se îngroșa vocea (pe măsura importanței), se îngrășau, petreceau cea mai mare parte a timpului pentru a-și face relații cu „cei de sus” și mai ales în rândul interlopilor pe care îi păstoreau cu tandrețe, *tenderly,* pentru că nu erau puține situațiile când aceștia erau nevoiți să umple pălăria pentru a se închide gura celor de care depindea soarta șefului. Mai o împuternicire, mai un concurs de definitivare pe post (*the best option*!), mai o evaluare la un număr de luni…

Ministrul Mănel Dela și adjunctul său, chestorul Liviu Vespescu, numiți pe coridoarele ministerului „Pat și Patachon”, după celebrii comedianți danezi din perioada interbelică, sau „părinții Stării de urgență”, oamenii care apăreau în fiecare seară la TV pentru a anunța morții de Covid-19, împreună cu Marafat, tăticul „Dezastrelor”, avuseseră o nouă idee. Secțiile de poliție trebuiau să fie ajutate, întărite cu personal suplimentar. Legea dată de Guvern le permitea să angajeze personal pe o perioadă determinată. Era o posibilitate ca o parte dintre cei rămași fără job să găsească ceva de lucru, să fie utili. Dar Dela&Vespescu nu doreau asta, ci folosirea a ceea ce s-ar fi putut numi *secret human resources*: oamenii din Aparatul central al Ministerului. „1800 de oameni vor părăsi birourile și vor merge în stradă”, anunțase, cu populismu-i desăvârșit, ministrul Dela, îmbrăcat în geaca lui de piele căreia îi dedicase un post(ulat) pe Facebook, făcând-o personaj al stării de pandemie.

Cine erau acești oameni spre care se îndreptau toate speranțele? *Oh my God,* erau cei de la Centrul cultural, de la Clubul sportiv, de la direcțiile birocratice care aveau cu totul alte competențe, de la centrul de studii și de la

agențiile subordonate. Oameni fără nicio zi de experiență în stradă, care confundau pantalonii cu vestonul uniformei de poliție, care folosiseră cătușele poate numai în experiențele amoroase, care erau bătrâni, burtoși, bolnavi (pe bune), doctori în științe, psihologi, bucătărese, juriști, granguri de la Corpul de Control (cine dracu' a mai văzut așa ceva?), directori de unități neoperative, foști sportivi olimpici, toți acești oameni se treziseră puși pe „lista lui Dela", cu totul altceva decât Lista lui Schindler, pentru că nici acești oameni nu erau puși pe listă pentru a fi salvați și nici Dela nu era Steven Spielberg. Cine ajungea pe acea listă, era delegat la secțiile de poliție pentru 60 de zile, pentru a întări efectivele și a lupta *contra zădărnicirii bolilor.* Fără pregătire prealabilă, fără măști și mănuși de protecție, fără garanția că aveau să revină sănătoși acasă, într-un hei-rupism al stării de urgență. Și în acordurile imnului național, care răsuna din megafoanele mașinilor de poliție, fără a-l asculta cineva.

„13 Bis", ca orice secție din București, primise și ea întăriri: un comisar-șef pilos și bătrân de la o direcție centrală, o mare sportivă de la Clubul ministerului, bucătăreasa de la popota centrală, directorul Centrului de studii al ministerului și o subordonată a sa, o agentă de vreo 50 de ani, văduvă și mama a trei copii, o absolventă a secției de Bizantinologie a Facultății de Istorie, ajunsă printr-un ciudat concurs de împrejurări în minister, și un jurnalist la revista ministerului, scriitor de romane polițiste.

Comandantul secției, Eduard Țuț organizase o mică ceremonie în curtea secției pentru primirea celor veniți din Aparatul central să lucreze în subordinea lui. La drept vorbind, știa că nu avea să mai întâlnească vreodată șansa de a fi șeful celor care, în alte vremuri, nici nu l-ar fi băgat în seamă. Inspectorul Tom Mateescu îi făcuse chiar un mic discurs, pentru că doar cele 100 de cuvinte cunoscute nu l-ar fi ajutat într-o astfel se situație.

La 8:30, îmbrăcat în cea mai bună uniformă pe care o avea, cu masca lăsată pe bărbie, Țuț nu mai avea răbdare.

— Negrescule, ce dracu' fac ăia din Aparatul central? îl întrebă el pe locțiitorul său, un tip foarte

alunecos, adjunct de meserie; lucrase cu vreo șapte comandanți și îi lucrase pe toți.

— Șefu', îi știți pe fandosiții ăia… Eu cred că ne legăm la cap cu ei. Cine știe ce pile au și cine îi ține de lanț.

— Lasă, Negrescule, că nici eu nu sunt singur pe lume. Le arăt eu ce înseamnă munca de poliție. Și pune-ți masca, ce exemplu dai?

Marian Negrescu nu spuse nimic. Își așeză scârbit masca, privindu-l pe șeful său ca pe un tâmpit. Văzuse și fumase alții care, ca și el, se umflaseră în pene. Acum erau istorie, iar unul făcuse chiar pușcărie.

La 8:45 poarta metalică se deschise și intră trupa de „răniți", puși cu forța pe „lista lui Dela". Parcă erau soldații lui Napoleon care se întorceau, învinși și înghețați, din campania rusească.

Colonelul bătrân își târa un picior și se sprijinea într-un baston, directorul de la Centrul de studii îl privea ca pe un rahat pe comandant, marea sportivă butona un telefon în căutare de relații, bizantinologa se gândea probabil la domnia lui Constantin al VII-lea Porfirogenetul, iar jurnalistul avea un aparat de fotografiat la gât și un reportofon în mână, ca și cum s-ar fi pregătit să îi ia un interviu.

Eduard Țuț uită de ceremonie, de discursul pe care îl avea pregătit, uită de tot. Îi privea pe cei veniți și nu-și credea ochilor. Își bătuseră joc de el cei de la IGP?

— Ce dracu' e cu voi? se răsti șeful de secție. Parcă veniți de pe front…

— Noi credeam că *mergem* pe front, zise Cătălin Petrescu, jurnalistul. Mă rog, fără arme și muniție, dar asta e… *Stare de urgență, te iubesc*!

— Ce-ai spus? se holbă comandantul.

— A vorbit de rău starea de urgență, sări ca arsă Greta, secretara sexy a comandantului, și ea moștenită de la predecesorul său, ca și locțiitorul. Ați cam pășit cu stângul, dragilor, se legănă provocator secretara, uitându-se languros către șef.

— Dacă ești în călduri, zise Bogdan Tripa, cel cu bastonul, știu pe cineva! Te rezolvă imediat.

— Șefu', babalâcu' ăsta s-a luat de mine! se smiorcăi secretara. Cum îți permiți, măi, boșorogule, tu știi cine sunt eu?

— Tu cine ești? sări Țuț în apărarea secretarei sale, care nu l-ar fi iertat dacă nu zicea nimic.

— Sunt comisarul-şef Tripa de la Corpul de control, tună bătrânul ofițer. Bănuiesc că sunteți comandantul. Vreau să vă dau un sfat: cât vom fi aici, țineți-o legată pe asta! Starea de urgență trece foarte repede, nu știu dacă mă înțelegeți. Noi ne ocupăm și cu abuzurile în funcție și nu se știe cum se învârtește roata.

Negrescu zâmbi în barbă, zicându-și în gând: „Nu i-am spus eu? Dar el, Batman, Batman… Să-și rupă dinții, dacă e prost și se uită în curul Gretei…"

Eduard Țuț nu sări în apărarea Gretei, iar aceasta, rănită în orgoliul ei de mare secretară, scoase masca de pe față și o aruncă la picioarele comandantului. Gest cu urmări capitale, gândea ea. Apoi plecă smiorcăindu-se spre birou.

— Acum că s-a încheiat comedioara, zise jurnalistul Cătălin Petrescu, ne invitați într-un birou să știm și noi ce avem de făcut?

Țuț nu mai avea chef de nimic. Scoase pe gură o *onomatopee managerială,* însoțită de un gest prin care Negrescu înțelese că trebuie să se ocupe el de cei veniți.

Comandantul avea treabă, pentru că don'șoara Greta trebuia împăcată. Iar asta dura câteva ore…

— Ne vedem la mine în birou, zise Negrescu. Vă rog să îl scuzați pe domnul comandant, este puțin ocupat.

— Sigur, se duce să o panseze pe domnișoara, zise, cu voce stinsă, Dumitru Matei, directorul Centrului de studii al ministerului. Ce a ajuns și ministerul ăsta… Unde te duci, dai de curve…

La Spitalul „Eroii sanitari" era agitație mare. Muriseră trei bolnavi cu afecțiuni preexistente, toate extrem de grave. Se întâmpla asta în fiecare săptămână, pentru că lupta cu viața este al dracului de dificilă. De data aceasta, noile reglementări ale Ministerului Sănătății cereau, de fapt impuneau ca tuturor decedaților să li se facă testul de coronavirus. Ceea ce complica lucrurile. Decedații erau depozitați la morga spitalului în așteptarea rezultatelor, familiile presau să își ia morții acasă, toată lumea era iritată.

Iar rezultatele testelor veneau al dracului de greu de la Institutul „Matei Balș", unde era o nenorocire.

Medicul Ștefan Georgescu, directorul spitalului, se afla în cabinetul său și studia fișele celor trei decedați. Primul mort era un bărbat de 67 de ani, care avea afecțiuni oncologice în fază terminală. Al doilea era tot un bărbat, de 82 de ani, cu grave afecțiuni renale, dependent de dializă. În fine, al treilea decedat era o femeie de 58 de ani, cu diabet, hipertensiune arterială, hiperponderală. I se părea un nonsens ca acestor oameni să li se facă testul pentru Covid-19. Toți muriseră din cauza afecțiunilor pe care le aveau. Punct! Iar familiile nu îi puteau lua acasă pentru a-i înmormânta creștinește până nu veneau rezultatele.

Își verifică adresa de mail. Nu, nu primise nimic.

Ușa se deschise brusc.

Ștefan Georgescu se sperie. Se ridică brusc de la birou, pentru că în cabinetul său intrase un bărbat robust, cu tenul măsliniu, care se apropie de el.

— Dom' doctor, sunt fiul lui Ion Mărgean, bărbatul de 82 de ani care a murit. Ăla cu dializa…

— Da, știu de cine vorbiți, spuse doctorul, neînțelegând ce se petrece la el în cabinet.

— Tata nu a avut porcăria aia de coronavirus. De ce i-ați mai făcut testul?

— Domnule Mărgean, zise medicul, acestea sunt ordinele ministrului Sănătății. Toate persoanele decedate trebuie testate, și numai după aceea familia poate intra în posesia decedatului, evident, în funcție de rezultat.

— Tata nu a fost plecat în străinătate, nu s-a întâlnit cu nimeni care a fost plecat. De unde să fi luat virusul?

— Nu știm, vom discuta după ce vin rezultatele de la „Matei Balș".

— Și când vine rezultatele astea, domnule doctor? Mă omoară mama dacă nu vin cu tata să-l îngropăm după datina noastră. Îl iau acasă.

— Nici să nu vă gândiți! zise medicul, speriat. Asta este infracțiune, nu ați urmărit la televizor?

— Nu îmi pasă de infracțiune! Tata trebuie îngropat ca un om, nu ținut în congelatoare ca un animal.

— Îmi pare rău, zise medicul. Astea sunt legile, vă rog să mă înțelegeți.

Bărbatul robust se apropie periculos de mult de medic și îi spuse în față, fără mască de protecție:

— Dacă nu mi-l dați pe tata, fac moarte de om! Pricepeți, dom' doctor?

Apoi scoase un plic de la piept și îl puse pe biroul directorului, care era depășit de situație.

Ușa se auzi trântindu-se în urma vijeliosului musafir.

Ștefan Georgescu nu-și revenea. Se uita interzis la plicul de pe biroul lui, neștiind ce să facă. Ar fi chemat garda, dar acum era cam târziu. Puse plicul într-un sertar, fără să îl deschidă, amânând decizia pe mai târziu.

Biroul locțiitorului Marian Negrescu era plin până la refuz. Nou-veniții stăteau pe scaune, înghesuiți, și așteptau dispozițiile polițistului, care întârziau. La drept vorbind, lui Negrescu nu-i convenea deloc postura asta, riscantă, de a împărți sarcini. Știa că toți au pe cineva mai sus care abia aștepta să sune pentru a-i cere socoteală dacă decidea greșit.

— Încep prin a vă ruga să nu-mi purtați pică. Nu eu v-am adus aici. Noi, mai exact comandantul, răspundem la un ordin venit de sus. Știți, domnul ministru Dela și secretarul de stat Vespescu…

— Să trecem peste asta, zise Bogdan Tripa. Pentru că vom fi siliți să stăm împreună următoarele 60 de zile, spuneți-ne ce avem de făcut.

— Eu nu vreau în stradă! zise Melania Popa, sunt medaliată olimpic, râde lumea de noi.

— Același lucru în ceea ce mă privește, zise Dumitru Matei, directorul Centrului de studii al ministerului. Dracu' a mai văzut director să oprească mașinile pe stradă!

Bizantinoloaga citea asiduu dintr-o carte, ceea ce îl enerva cumplit pe Negrescu.

— Dumneavoastră, doamnă? Hello, sunteți cu noi sau la bibliotecă?

— Ce doriți dumneavoastră? Dați-mi un motiv important pentru a întrerupe lectura!

— Așa spuneți? Bine, dumneavoastră veți face echipaj cu inspectorul Tom Mateescu. Știți, și el este așa, mai intelectual. Comentarii?

Femeia îl privi *ex catedra* și zise zâmbind:

— Constantin VII Porfirogenetul sau Constantinus Porphyrogenicus (905 – 9 noiembrie, 959) a fost împărat bizantin între 913 și 959 (între 920 și 945, doar cu titlul, fără funcție în stat), fiul lui Leon VI Filozoful și al Zoei Karbonopsina.

— E nebună, spuse Negrescu. Doamne, ce mă fac eu cu ăștia?

Cătălin Petrescu o privi cu atenție pe bizantinologă.

— E genială, îi spune lui Tripa, alături de care stătea. O cunoașteți?

— Nu prea bine, lucrează pe undeva la Tradiții, la Centrul Cultural.

— Eu o cunosc foarte bine. Este foarte citită și nu suportă proștii, nici măcar dacă îi sunt șefi.

Negrescu era depășit. Trebuia să continue cu cineva de la care nu o putea primi peste ochi, cum se întâmplase mai înainte. Mda, doamna aceea mai corpolentă.

— Dumneavoastră, doamnă, unde lucrați?

— Lucrez la popota ministerului, domnule comisar-șef. Mă numesc Lidia Poterașu.

— De mâine veți lucra pe echipaj.

— Am înțeles, dar eu nu mă pricep… Știți, eu cu mâncarea, la popotă…

— Nu mă interesează, astea sunt ordinele. Valabil și pentru doamna de lângă, cea de la Centrul de studii. Cum vă numiți?

Femeia, o doamnă de vreo 50 de ani, îmbrăcată în negru, spuse speriată:

— Felicia Tudor. Domnule comandant, poate aveți vreun loc la secretariat, undeva. Sunt văduvă de șase luni, am trei copii acasă și am și probleme cu rinichii. Sincer, nu pot sta multe ore în stradă, în picioare.

— Doamnă, nu avem atâtea locuri la secretariat. Îmi pare rău.

Felicia Tudor scoase o batistă și își șterse o lacrimă care îi ardea obrazul.

— Eu unde voi lucra? întrebă reporterul de la revista ministerului.

— Unde poate lucra un reporter? Bineînțeles că unde este mai palpitant, mai multă adrenalină… În stradă!

— Să fie primit, zise, ironic, reporterul. Să vedeți ce reportaj iese…

Cu toată împotrivirea sa, cu toată pledoaria despre prestanța funcției, chiar și directorul Centrului de studii fu repartizat să verifice declarațiile pe proprie răspundere și adeverințele de la angajatori. La birou rămânea sportiva Melania Popa, iar la arhiva unității fusese repartizat Bogdan Tripa, de la Corpul de control.

Marian Negrescu era mulțumit de treaba făcută. Flerul îi spunea că cei mai periculoși erau cei pe care îi protejase. Ceilalți puteau să vadă și ei pe propria piele cum este munca adevărată de poliție.

Intră în biroul comandantului să îi spună că rezolvase treaba, dar Eduard Țuț o împăca pe Greta, pe care tocmai o înghesuise într-un zid. Ieși fără să spună nimic. Nu înțelegea de ce dracu' nu o ducea undeva… Toți știau că i-o trage, dar nici nu era plăcut să intri la șeful secției cu treburi și să-l prinzi cu mâna sub fusta secretarei.

Iar Greta zâmbea tâmp. Era, din nou, călare pe situație.

Eduard Țuț tocmai se încheia la pantaloni când sună telefonul mobil. Când își dădu seama că era numărul de serviciu al chestorului Vespescu, îi făcu semn Gretei să plece mai repede din birou și luă poziția de drepți.

— Să trăiți, domnule ministru! Vă rog să ordonați!

— Băi, Țuț, cum mama dracului aplici tu ordinul domnului ministru? Aud?

— Domnule ministru, îl aplic cu maximă celeritate. Dar… mă scuzați, la care dintre ele vă referiți în clipa asta?

— La ăla cu personalul din Aparatul central care vă vine în sprijin.

— Păi… nu este nicio problemă. Tocmai au venit vreo șase cadre din Aparatul central și le-am repartizat.

— Aveți acolo și o mare sportivă, o campioană olimpică?

— Melania Popa, cum să nu. Este la noi.

— Și de ce vrei să o trimiți în stradă? Tu știi că fata asta a adus glorie pentru clubul ministerului și pentru România?

— Știu, domnule ministru! Știu…

— Ești un prost și nu știi nimic! Să nu aud că fata asta ajunge în stradă, înțelegi? Dacă ajunge ea, urmezi tu, comisare! Ce mama dracului, nici acum nu știi să te orientezi când execuți un ordin de ministru?

— Mă scuzați, domnule secretar de stat…

— Să nu se mai repete, auzi?

— Am înțeles, chiar acum merg să văd ce face fata.

— Numai dobitoci am în subordine, se auzi glasul chestorului înainte de a se termina convorbirea.

Comandantul se asigură că închisese bine telefonul și îl chemă pe Negrescu.

— Bă, Negrescule, de ce mama dracului nu te orientezi și tu?

— Șefu', v-a murit la intrare sau ce-ați pățit? Nu ați mulțumit-o pe Greta?

— Să trecem peste asta! De ce ai trimis-o în stradă pe olimpică?

— Greșit! Melania Popa va lucra la secretariat cu Greta. Așa am stabilit. De unde până unde treaba cu strada?

— M-a sunat Vespescu pentru ea. Bă, ai grijă de asta, că a adus glorie clubului și României!

— Nu pricep, nici nu a fost vorba să o trimitem în operativ.

— Înseamnă că s-a plâns asta *in rem,* dacă înțelegi ce vreau să spun.

— S-a plâns… *in rem,* zise Negrescu… Șefu', dumneavoastră sunteți un adevărat dicționar de cuvinte potrivite.

— Hai, nu mă lua la mișto! Pe ăla de la Corpul de control l-ai rezolvat?

— Linge arhiva unității pe ultimii 10 ani. Ca să nu mă mai regulați cu ea prin bilanțuri…

— Și ceilalți?

— În stradă, ce mama dracu', să vadă cum e la secție! Că de la înălțimea Aparatului central nu prea se vede lumea…

— Bă, ești bun! Când am să plec de aici, evident pe o funcție mai mare, am să te las în locul meu.

Negrescu începu să râdă. Așa spuneau toți, parcă băuseră apă de la același robinet.

Tomy Drăgoi, autopsierul, avea o mare problemă: cei trei morți aflați în congelatorul de la morga spitalului. Știa că li se luaseră probe pentru Covid-19, dar rezultatele nu veniseră. Nu avea voie să le facă autopsia, nici să încredințeze cadavrele familiilor. Dacă o mai mierlea unul singur, nu mai avea loc la frigider. Ce avea să facă? Nimeni nu îi spunea nimic, iar șeful său, medicul legist Dan Piciu, era în concediu, ceea ce însemna că toată răspunderea îi revenea lui și altor doi autopsieri care lucrau în celelalte schimburi. Lui, un biet autopsier…

Era atât de abătut, încât nici nu observă că după ce ieșise pe poarta spitalului îl urmărea cineva. Era Dumitru Mărgean, fiul bărbatului de 82 de ani care murise recent în spital.

— Vă rog să urcați cu mine în mașină, spuse bărbatul robust, luându-l de braț pe autopsier, iar Tomy Drăgoi se lăsă condus fără să se opună.

— Domnule Drăgoi, știu cine sunteți, m-am interesat. Vă întrebați cine sunt eu și de ce vă deranjez atât de violent. O fac pentru că sunt disperat. Sunt fiul unuia dintre cei morți, al lui Ion Mărgean, bătrânul de 82 de ani, cel cu dializa.

— Îmi pare rău, zise autopsierul. Știu că sunteți revoltați pe situația asta, dar nu depinde de noi și mai ales de mine. Astea sunt dispozițiile de la Ministerul Sănătății.

— Pe mine nu mă interesează ce spune ministrul ăla idiot, eu vreau să îmi iau tatăl acasă și să-l îngropăm după datina noastră țigănească. La noi nu există „nu se poate". La noi trebuie să se poată și ca să fie mai ușor, uite aici un plic bine crescut, cu euroi. Ia-l frumos, bagă-l în buzunar și spune-mi când pot să vin pentru a-l lua pe tata acasă.

Tomy Drăgoi luă plicul fără comentarii, îl introduse în buzunar și spuse după câteva clipe.

— Mâine noapte, pe la ora unu. Veniți cu mașina pe la poarta din spate și vă deschid eu. Puteți veni cu o mașină de Pompe funebre, ca să nu dați de bănuit?

— Rezolvăm, nu este o problemă pentru noi. La unu noaptea, zici?

— La unu, confirmă autopsierul. Ne vedem acolo, dar vă rog să nu suflați o vorbă nimănui, nu vreau să fac pușcărie.

— Țiganii au onoarea lor, poate nu știi. Cum te descurci, e treaba ta. Ne vedem mâine noapte.

Autopsierul coborî prudent din autoturism și plecă ținând mâna dreaptă în buzunar. Oare câți bani erau în plic? Abia aștepta să ajungă undeva unde îi putea număra.

Camelia Radu era o femeie de o frumusețe distantă, blondă, cu părul tuns destul de scurt. Abia trecuse de 40 de ani, nu fusese căsătorită niciodată, pentru că nu-l găsise pe bărbatul care să o înțeleagă. Făcuse Facultatea de Istorie, se specializase în Bizanț, apoi lucrase la un institut de cercetări unde promitea să devină un mare

specialist. Spre surprinderea colegilor săi, la un moment dat se hotărâse să participe la un concurs pentru un post de ofițer la Compartimentul Tradiții al Ministerului de Interne. Luase cu brio concursul și, de atunci, organiza activități pentru valorificarea tradițiilor Jandarmeriei și ale Poliției, citea și scria la o carte de istoria Bizanțului.

— Vă stă ca dracu' uniforma, râse inspectorul Tom Mateescu.

— Nu este punctul meu forte, zise Camelia, dar ai putea fi mai politicos. Și apoi, ești ca un copil, cum îți permiți?

— Recunosc, sunt un copil obraznic. Pot să vă spun mamaie?

— Ești cam idiot, dar ai umor, ceea ce le lipsește celor ca tine. Stai, oprește BMW-ul albastru cu număr de Italia!

Mateescu nu spuse nimic și opri BMW-ul pentru verificări. Pentru a doua oară în ziua aceea, bizantinologa avusese fler. Șoferul abia venise dintr-o zonă roșie, nu avea declarația pe propria răspundere, iar după o minimă verificare se dovedi că fugise din spațiul de carantină de la Albița. Tom Mateescu își chemă colegii de la Cercetări penale și bărbatul se alese cu dosar penal pentru infracțiunea care se numea, destul de penibil, *zădărnicirea combaterii bolilor*.

— Doamnă comisar, mă uluiți, zise inspectorul. Chiar dacă uniforma vă stă ca dracu', aveți fler, ceea ce este esențial la un polițist. Cum de…

— Cum de îmi merge mintea? Moștenire de la părinți, puișor. Și niște ani buni de studii, mii de cărți citite. Să mai zic?

— Cred că este destul, zâmbi Mateescu, fascinat de noua sa colegă de echipaj.

La o altă intersecție, agentul Marian Panait trăia clipe de coșmar cu noua sa colegă, Felicia Tudor, agenta de la Centrul de studii.

— Din două în două ore trebuie să merg la toaletă, altfel fac pe mine, îl atenționase femeia de la prima oră. Am probleme serioase de rinichi.

Panait era îngrozit că avea să vină clipa. Nu-i mai ardea nici de misiunea pentru care era acolo, nici de planul de amenzi, care era o realitate.

— De ce nu ați raportat, doamnă?

— Am raportat, dar pe șeful tău nu l-a interesat. Pentru olimpică a găsit o soluție, dar pentru mine, femeie în vârstă, bolnavă și văduvă, nu a găsit.

Panait cercetase toate clădirile din apropiere, dar fără prea mult succes. Singura variantă era o școală de cartier, unde directorul venise pentru câteva ore. Tot era ceva.

Pe la zece fără un sfert, Felicia Tudor îl lăsă singur în intersecție pe Panait și plecă spre școală. Reveni verde la față, după vreun sfert de oră.

— Am făcut pe mine, nenorociților! Directorul nu era acolo.

Panait renunță să mai oprească o mașină de Pompe funebre, care tocmai se apropia de el, și zise uluit:

— Poftim? Cum adică ați făcut pe dumneavoastră?

— Nu știi cum? E chiar așa de greu de înțeles? Bine că mi-am pus pampers de dimineață…

Agentul se lămuri că femeia din fața lui, o biată femeie lovită de soartă, avea nevoie de ajutor. I se făcu o milă nesfârșită de ea. La urma, urmei îi putea fi mamă.

— Doamnă, vă rog să stați în mașină toată ziua. Când ajungem la secție, merg la comandant și îi cer să vă mute la birou. Nu se poate așa ceva. Dar vă rog mult să nu mai spuneți nimănui că ați făcut pe dumneavoastră cu mine în echipă… Știți cum sunt oamenii…

— Am spus deja colegilor mei de la Minister. Avem un grup pe WhatsApp și le-am dat un mesaj, ca să știe toată lumea unde am ajuns.

— M-ați nenorocit, zise Panait.

Cătălin Petrescu făcea echipă cu un agent în vârstă, burtos, Matei Dragomir. Greoi, plictisit, abuziv, polițistul de la „13 Bis” era spaima șoferilor pe care îi oprea pentru control în trafic. Pe astfel de oameni se baza planul de amenzi al lui Dela&Vespescu. Dacă nu aveai declarație, primeai amendă. Dacă o aveai, nu era completată bine. Dacă era, îți cerea actele mașinii și găsea el un bec sau ceva care nu funcționa bine.

— Așa se face munca de poliție, vezi mă, reporterule?

— Văd și nu-mi vine să cred, spuse Cătălin Petrescu. Unor oameni ca dumneavoastră ne străduim noi, la revista ministerului, să le facem imagine. De ce

atâta exces de zel? Nu vedeți că oamenii sunt și așa destul de amărâți cu pandemia asta?

— Să ne știe de frică, băiatule, să ne știe de frică. Altfel se umple țara de coronavirus și nu mai scăpăm de el.

Spre prânz, Matei Dragomir opri pentru control o autospecială de la Pompe funebre. Îi ceru șoferului declarația, iar acesta, deloc în largul său, întinse documentul. Plictisit, agentul nici nu îl citi.

— Puteți pleca, zise el, iar șoferul se grăbi să dispară.

— O clipă, spuse reporterul, îmbrăcat și el în uniformă. Sunteți proprietarul mașinii? Îmi puteți prezenta documentele?

— Este un abuz, se plânse cel de la volan, un bărbat robust, cu fața închisă la culoare. Nu v-am prezentat declarația? Ce vă mai trebuie?

— Actele mașinii, insistă Petrescu, spre surprinderea agentului, care nu pricepea ce-i venise reporterului.

Enervat și fără chef, șoferul începu să caute în torpedou. Nu găsi nimic și continuă să caute într-o geantă aflată pe scaunul din dreapta.

— Las-o baltă, zise Dragomir. Pleacă și să nu te mai prind pe aici!

— Trăiți, șefu', spuse șoferul și demară în trombă.

Ca orice reporter care se respectă, Cătălin Petrescu avea la el un caiet de notițe. Îl scoase din buzunar și notă numele celui oprit pentru control: Dumitru Mărgean. Apoi notă numărul de înmatriculare al mașinii și înscrisurile de pe caroserie.

— Ce faci, reporterule? Nu vezi că-ți pierzi vremea?

— Fiecare cu meseria lui, zise ziaristul. Mă ajută la reportajul pe care am să-l public în revistă.

— Aha, ești venit în misiune? Vezi ce scrii despre mine, că mai am doi ani până la pensie.

Dumitru Mărgean era din cale afară de nervos. Cumpărase pe bani buni mașina de Pompe funebre *Pasul spre Rai*, dar nenorocitul de la care o luase pierduse talonul. Cum nu avea altă variantă, acceptase să o ia așa, dar nu se simțea deloc confortabil la gândul că îl putea opri oricine. Mai ales în noaptea care urma.

La ora unu fără zece minute era deja la poarta din spatele spitalului, unde se afla intrarea la morgă. Fix la

1:00 porțile s-au deschis, iar Tomy Drăgoi îi făcu semn să înainteze cu luminile stinse. Ajunse fără probleme în fața clădirii și intră cu mașina pe porțile metalice deschise chiar atunci.

Undeva, în mijlocul unei săli mari, se aflau trei sicrie așezate unul lângă celălalt.

— Ce-i cu astea? se răsti el la autopsier.

— Au venit rezultatele, toți au avut Covid-19.

— Mă, tu glumești cu mine? Și tata?

— Și el. O fi luat de la dializă, că au mai fost cazuri…

— Și de ce sunt în sicrie?

— Colegul meu din schimbul II a primit ordin să-i fezandeze cum scrie la regulament. I-a stropit cu formol, i-a băgat în saci de plastic, i-a stropit iar cu formol și i-a închis în sicrie, iar acestea au fost sigilate.

— Și care e tata? se răsti Mărgean. Zi repede, că nu am toată noaptea la dispoziție.

— Aici avem o problemă, zise timid autopsierul. Colegul meu s-a îmbătat de frică și nu a ținut minte cum i-a băgat în sicrie.

— Mă, tu ești nebun? Cum adică nu a ținut minte?

— A zis să vi le dăm cum s-o nimeri, că și așa nu aveți voie să le deschideți.

— Turbez, nu mai pot! Și chiar nu știi în care din ele este tata?

— Pe onoarea mea că nu știu. Și nu mai știe nici colegul. Credeți că nu l-am întrebat?

— Ești un bou! Și eu ce fac acum?

— Chiar nu știu. Nu doriți să luați unul dintre ele? Îl alegeți pe care vreți, că sunteți primul…

— Mă, eu te omor! zise bărbatul, dând cu pumnul într-un fișet metalic.

Se liniști repede și porunci:

— Hai, ajută-mă!

— Ce vreți să faceți?

— Să urc sicriele în mașină.

— Le luați pe toate? Nu se poate!

— Când ai luat banii s-a putut? Hai, pune mâna! Le triem noi acasă…

Autopsierul se execută cât putu de repede. Când totul era gata, îi zise celuilalt:

— Vă rog să îmi trageți un pumn, cât puteți de tare. Vreau să loviți cu forță.

— Asta vrei? se miră Mărgean.

Apoi îl lovi cu toată puterea pe autopsierul care se prăbuși lângă poarta din spate a spitalului.

Stătu acolo până spre dimineață, când fu găsit de colegul său din schimbul 1, iar acesta îl anunță imediat pe directorul spitalului, medicul Ștefan Georgescu.

Ministrul Mănel Dela era un pachet de nervi. Prima dată citise știrea despre agenta de la Secția „13 Bis" care făcuse în pamperși ca urmare a ordinului său. De parcă el, *părintele Stării de urgență,* dăduse ordin să facă aia pipi pe ea. Ceru să vină imediat Vespescu, pentru a lua măsuri. Și, neapărat, pentru a afla cine era nemernicul din interior care dăduse știrea acelui site. Da, da, trebuia să afle cine era nemernicul…

Secretarul de stat intră timid, nu țanțoș, cum îi era obiceiul.

— Vespescule, ce mama dracu' se petrece la „13 Bis"? Cine e dobitocul ăla de Eduard Țuț care e șef acolo?

— Domnule ministru, zise Vespescu, lăsați-o pe asta, că avem una cu adevărat gravă. Au dispărut trei cadavre cu Covid-19 de la Spitalul „Eroii sanitari". În această noapte.

— Mă, tu ești nebun? Cum să dispară trei cadavre? Ce secție se ocupă de caz?

— Tot „13 Bis", e pe raza lor de acțiune.

Dela se ridică de la birou, plimbându-se prin birou, cum făcea când era nervos. Se întoarse pentru că suna telefonul mobil. Era Președintele.

— Să trăiți, domnule Președinte. Da, eu sunt, Dela. Ați aflat deja?

— Glumești, Dela? Eu sunt un om FOARTE bine informat. Cum a fost posibil să dispară trei cadavre de la morgă? În ce țară trăim?

— Domnule Președinte, chiar acum vom lua măsuri.

— Eu am crezut că deja le-ai luat, Dela. Nu te miști prea bine… De Paști era să ne-o faci cu polițiștii și Lumina.

— A fost o neînțelegere, știți, cei de la comunicare…

— Lasă, Dela, eu știu mai bine. Ocupă-te mai mult de minister și lasă vedetismele. Apropo, ce-ți face geaca?

— Domnule Președinte…

— Până seara să-mi găsiți cadavrele! Nu vreau să apară nimic în presă. Cine scrie despre asta, ghinion!

— Da, domnule Președinte. Ne ocupăm. Să trăiți!

Închise telefonul. Era livid, iar Vespescu la fel, deși nu vorbise el la telefon. Fiind la pachet cu ministrul, dacă se anunțau vremuri grele pentru Dela, la fel era și pentru el.

— Vespescule, ia-l pe șeful Poliției, pe șeful de la Capitală și mergeți dracului la „13 Bis". Până seara cadavrele trebuie să se reîntoarcă la Morgă, ai auzit?

— Da, domnule ministru. Se vor reîntoarce, parcă e cum vor ele?

Întâmplător, drumul spre Secția „13 Bis" al Cameliei Radu trecea prin dreptul Spitalului „Eroii sanitari". Nu era foarte atentă la drum, refugiindu-se în gândurile sale. O deranja teribil porcăria asta cu trimiterea la secțiile de poliție a celor din Aparatul central. Simțea că era acolo o mare frustrare a lui Dela, dar mai ales a lui Vespescu, un polițist venit dintr-un județ mic, nu prea băgat în seamă de mai marii ministerului până când a știut să încalece bine o conjunctură și, mai ales, o relație cu un mare general al Armatei Române. Iar acum, când ajunsese pe propria culme a incompetenței, simțea nevoia de a-i pedepsi pe cei în rândul cărora nu ajunsese niciodată prin merite proprii.

Pe poarta spitalului ieși, destul de tulburat, un bărbat cu părul grizonat care o atinse neatent cu umărul. Vru să spună ceva, dar renunță, curioasă să vadă ce face bărbatul. Acesta mai făcu câțiva pași, se asigură (cam neatent, între noi fie vorba) că nu-l vede nimeni, apoi scoase din buzunar un plic și îl aruncă într-un coș de gunoi. Mulțumit de cele făcute, se reîntoarse în curtea spitalului, fiind salutat ceremonios de portar.

Camelia Radu avusese dintotdeauna o pasiune pentru romanele polițiste. Asta o făcuse, poate, să-și abandoneze vechea profesie și să opteze pentru cea nouă. Curiozitatea o făcu să meargă la coșul de gunoi și să caute ce aruncase bărbatul necunoscut. Din fericire, fiind dimineață, în coș nu era decât un singur obiect, plicul aruncat ceva mai înainte. Îl luă cu grijă și îl deschise. Erau acolo multe hârtii de câte 100 de euro. Puse plicul în geantă, așezându-l bine cu mâna acoperită de mănușa de unică folosință.

Se gândi să grăbească pasul spre Secția „13 Bis”, dar îi veni un gând. Merse la paznicul spitalului și întrebă:

— Fiți bun, acum două minute a intrat un domn grizonat, cu o haină de piele neagră. Am văzut că l-ați salutat foarte respectuos. Îl cunosc de undeva, dar nu știu de unde…

— Ah, domnul este directorul spitalului, medicul Ștefan Georgescu.

— Așa mi s-a părut și mie, zise bizantinologa, mulțumită de cele aflate atât de ușor.

Apoi grăbi pasul spre secție pentru a le comunica celor de acolo ce găsise.

Desantul secretarului de stat Vespescu paraliză toată secția. Aveau cu toții impresia că „13 Bis” fusese ocupată de trupe străine, venite să caute trei cadavre dispărute de la spital. Vespescu s-a instalat în biroul șefului de secție, i-a chemat pe toți șefii de birouri și de compartimente și a cerut să i se spună ce se știa despre dispariție.

— Domnule ministru, începu Negrescu, știm că pe la miezul nopții autopsierul Tomy Drăgoi a auzit zgomote suspecte la poarta din spatele spitalului. S-a dus să constate ce se întâmplă și a apucat să vadă cum se repede asupra sa un bărbat robust, cu cagulă pe față. Acesta l-a lovit cu pumnul în plină figură, făcându-l să-și piardă cunoștința. A fost găsit la șase fără un sfert de către colegul său din schimbul I, Dan Farcaș. El este cel care a anunțat direcțiunea.

— Cadavrele unde erau? întrebă chestorul Ion Măgureanu, șeful Poliției.

— Erau într-o așa-zisă sală de așteptare. Fuseseră pregătite de autopsierul din schimbul II, conform dispozițiilor, pentru ca familiile să le poată lua astăzi.

— Foarte ciudat, zise Vespescu, de ce dracu’ să ia cineva toate cadavrele? Morții erau testați?

— Da, domnule ministru, zise Negrescu, tocmai veniseră rezultatele în ziua anterioară și erau pozitivi.

— Există camere video în spatele spitalului? întrebă comisarul-șef Sandu Tomescu, șeful Poliției Capitalei.

— Nu există, oftă Negrescu.

— Amendă! zise Vespescu, spitalul să fie amendat.

— Am înțeles, domnule ministru, spuse și Eduard Țuț, cel care tăcuse mâlc până atunci.

— Tu să-mi explici treaba cu pampersul. A apărut în presă și domnul ministru este extrem de nervos. Ieri, când am vorbit despre sportiva de la club, ți-am spus să te orientezi. Ce mama dracului, asta este orientare? De ce ai trimis-o în stradă pe femeia asta cu probleme de sănătate? Aud?

— Domnule ministru, raportez că îmi pare rău.

— Mai bine raportezi că ești depășit de situație. Discutăm despre asta după ce rezolvăm cazul de la morgă. Tomescu și Negrescu, luați câțiva oameni și mergeți de urgență la spital. Vorbiți cu directorul, cu toți autopsierii și cu vecinii care locuiesc în zona porții din spate. Poate au văzut sau auzit ceva. La treabă și dați-i bice, până seara trebuie să găsim cadavrele!

În acel moment, în biroul șefului de secție intră Greta, secretara.

— Domnul ministru Dela nu este? Eram curioasă să-i văd geaca.

— Asta cine mai e? se enervă Vespescu.

— Secretara mea, zise Țuț. Greta, te rog să ieși imediat. Nu sunt singur…

Vespescu se uită interzis când spre Țuț, când spre Greta.

Dacă era ceva care funcționa bine în acele zile, era grupul de WhatsApp pe care ziaristul Cătălin Petrescu îl crease pentru colegii săi din Aparatul central. Așa se face că toți cei șase erau la curent atât cu știrea despre pamperșii doamnei Felicia Tudor, cât și cu vestea dispariției cadavrelor de la morgă.

Iar după venirea la secție a desantului chestorului Vespescu, pe grupul numit „Aparatul central” rulau următoarele mesaje:

Comisarul-șef Bogdan Tripa

Ling hârtii în arhiva secției. Poate ajută pe cineva: în urmă cu cinci ani s-a înregistrat un caz ciudat de furt de cadavru. Vinovat: Dumitru Mărgean, un rrom care furase de la morgă cadavrul bunicului său pentru că familia nu avea chef să aștepte raportul medico-legal.

Agent-șef Felicia Tudor

Nu știu cine a dat știrea la presă, dar nu e rău. Sper să mi se facă dreptate. Și acum sunt tot cu pampers, iar băiatul acesta, Marian Panait, se uită la mine ca la OZN-uri.

Comisar Camelia Radu

În această dimineață am fost martora unei întâmplări ciudate. Directorul spitalului de unde au dispărut cadavrele, medicul Ștefan Georgescu, a ieșit din spital la ora 7:30 și a aruncat într-un coş de gunoi un plic cu mai multe sute de euro. Plicul este la mine și îl voi preda cât se poate de repede celor de la secție. Credeți că are vreo legătură cu speța?

Comisar-șef Dumitru Matei

Eu refuz orice implicare în acest proiect care este rezultanta unui abuz instituțional. Voi face sesizare la Corpul de control al ministrului.

Inspector Melania Popa

Dragi colegi, sper să nu fiți supărați pe mine pentru că am cerut să fiu lăsată la birou. Pentru mine vine Olimpiada și nu trebuie să îmi risc sănătatea. Vreau să vă spun că am auzit toate discuțiile despre cazul ăsta, cu cadavrele: ăștia de la secție sunt varză. Nu au nicio pistă, iar până în seara asta trebuie să găsească morții, altfel îi belește ministrul.

Comisar Cătălin Petrescu

Ieri, colegul meu de echipaj a oprit pentru verificări o autoutilitară de la Pompe funebre. Mi s-a părut că este ceva în neregulă cu șoferul și i-am cerut actele mașinii. Le-a căutat și nu le avea, pur și simplu. Boul ăla de agent gras și abuziv i-a dat drumul. Mi-am notat numele șoferului din declarație. Îl cheamă Dumitru Mărgean, iar mașina are numărul B 99 ---. Eu l-aș verifica pe nenea ăsta, având în vedere dispariția cadavrelor de la spital. Înțeleg de la domnul Tripa ca acest Mărgean este chiar recidivist…

Comisar Camelia Radu

O fi luat cineva legătura cu preoții din București și din împrejurimi? Ei sunt primii care ne pot anunța dacă se pregătește vreo înmormântare. Mai ales că numele celor decedați se știu, nu?

Inspector Melania Popa

Nu a luat nimeni legătura cu niciun preot. Nu v-am spus că ăștia sunt varză?

Comisar Cătălin Petrescu

Sun eu la ziarul *Lumina*. Știu acolo pe cineva și poate ne ajută. Doamna Radu, cred că ar trebui să anunțați mai repede ce ați găsit, să nu vă acuze de tăinuire…

Comisar Camelia Radu

Am să anunț chiar acum.

Comisar Cătălin Petrescu

Să ne țineți la curent.

Inspector Melania Popa (după o oră și jumătate)

După ce doamna Camelia Radu a fost la secție și a relatat cele descoperite de dânsa, chestorul Vespescu a decis să se declanșeze cercetarea împotriva directorului spitalului, medicul Șerban Georgescu. Presat de desantul nostru, directorul a negat orice implicare. În urmă cu câteva minute am fost anunțați că a făcut atac de cord și a fost internat de urgență la ATI.

Comisar Camelia Radu

Doamne, ce dobitoci, cum să facă una ca asta?

Inspector Melania Popa

V-am spus că sunt disperați. Am înțeles că îi presează Președintele.

Comisar Cătălin Petrescu

Trebuie să îl găsim de urgență pe Dumitru Mărgean. Melania, există vreun decedat cu acest nume de familie?

Inspector Melania Popa

Vai, ce deștept ești… Este unul… Ion Mărgean, de 82 de ani.

Comisar Cătălin Petrescu

Avem pe undeva vreo adresă?

Inspector Melania Popa

Eu nu am găsit…

Comisarul-șef Bogdan Tripa

Nu știu dacă vă ajută, dar în arhivă am găsit eu o adresă de acum cinci ani: strada Triumfului nr. 123. Atenție, nu în București, ci în comuna 1 Decembrie.

Comisar Cătălin Petrescu

Am să fac tot posibilul să ajung acolo. Are cineva o pilă mare la minister pentru a mă scoate câteva ore?

Inspector Melania Popa

Cred că mă descurc eu. Sun chiar acum și vă anunț când am obținut acordul.

(*revine după cinci minute*)

Am obținut permisiunea. Domnule Petrescu, puteți pleca imediat ce veți fi înlocuit cu altcineva de la secție. Se va întâmpla destul de repede.

Într-adevăr, peste 10 minute veni un alt agent de poliție care îi zise reporterului:

— Domnule Petrescu, nu știu cu cine ați vorbit, dar sunteți liber.

Reporterul zâmbi misterios și plecă spre parcarea unde avea lăsată mașina personală.

Undeva, în comuna 1 Decembrie, se petreceau scene terifiante. Chiar în noaptea când fuseseră sustrase cadavrele, Dumitru Mărgean oprise mașina de la Pompe funebre aproape de cimitir. Alți doi confrați, care făcuseră deja două gropi la marginea cimitirului, îl așteptau pe Dumitru.

— Hai, ajutați-mă să dau sicriele jos, zise el, iar glasul suna al dracului de lugubru în liniștea nopții. Ați adus ranga și levierul?

— Uite-le aici, zise unul dintre ei.

— Desfaceți sicriele!

— Dumitre, desfă-le tu, mie mi-e frică de virus, zise al doilea.

— Mama lui de virus! se mânie Dumitru. Voi nu v-ați prins că e la oha toată treaba asta?

Luă levierul și desfăcu, destul de greu, primul sicriu. Era o femeie.

— Băgați-o în prima groapă, ceru Mărgean, ocupându-se de al doilea sicriu.

Era ceea ce căuta. Se repezi, fără teamă peste cadavrul care mirosea cumplit a formol.

— Tată, ce ți-au făcut ăștia? Nenorociții dracului!

Cei doi îngropară și al doilea sicriu, apoi mașina de pompe funebre plecase, tot cu luminile stinse, spre locuința mortului.

Putea începe priveghiul. Curtea casei era plină de apropiați, iar undeva se pregătea deja un grătar.

Redactorul de la ziarul *Lumina* îi confirmase lui Cătălin Petrescu ceea ce aștepta: preotul din comuna 1 Decembrie avea anunțată o înmormântare, la ora 13, la o familie de rromi. Decedatul era chiar Ion Mărgean.

Reporterul opri mașina în fața postului de poliție, lămurindu-l destul de repede pe șeful de post, agentul-șef Traian Cicu, ce aveau de făcut. Polițistul ceru întăriri la posturile învecinate, inclusiv o grupă de jandarmi.

Mesaje pe Grupul de WhatsApp „Aparatul central”

Cătălin Petrescu

Cazul este ca și rezolvat. Ion Mărgean va fi înmormântat la ora 13:00. Sunt la postul de poliție. Am cerut întăriri și ne pregătim să mergem acolo.

Comisar Camelia Radu

Felicitări, domnule Petrescu! Aș dori să mă ajutați pentru a-mi verifica o teorie în legătură cu medicul Șerban Georgescu. Eu cred că acest individ, Dumitru Mărgean, a încercat să îl mituiască pe director. Nu știu ce s-a petrecut între ei, dar nu-l văd complice cu individul ăsta.

Cătălin Petrescu

Nici eu nu cred că este vinovat. Mie mi se pare suspect autopsierul.

Comisar Camelia Radu

La el mă gândesc și eu.

Inspector Melania Popa

Dragilor, sunteți detectivi cu acte în regulă. Aici, la secție, e doliu de zile mari. Nu au nicio pistă, ministrul sună din sfert în sfert de oră la Vespescu, iar presa a cam aflat ceva. Un site a publicat deja o mică știre, iar Grupul de comunicare strategică a făcut deja demersuri la ANCOM pentru a le închide site-ul.

Comisarul-șef Bogdan Tripa

Aveți grijă, oamenii ăștia sunt foarte periculoși. Ați făcut Academia de Poliție, știți să vă apărați, da?

Cătălin Petrescu

Sunt încadrat direct, domnule Tripa. Ceea ce nu înseamnă că nu știu să mă apăr.

În curtea lui Ion Mărgean era lume ca la o înmormântare normală. Preotul Ilarion Constantin abia venise și stătea cât putea de izolat de coșciugul care fusese acoperit, cu mare greutate, numai la cererea expresă a preotului.

Văzând cele opt mașini ale Poliției și Jandarmeriei, Dumitru înțelese că nu putea ascunde adevărul.

— Am greșit și voi plăti pentru asta, dar acum lăsați-ne să-l înmormântăm pe tata.

— Ce facem, domnule comisar? îl întrebă șeful de post pe Cătălin Petrescu, cel care luase conducerea operațiunii.

— Rămân câteva persoane, cum scrie în Ordonanța Militară, iar restul părăsesc curtea chiar acum. Celelalte

două cadavre unde sunt?

— Le-am îngropat în cimitir, ce dracu' era să facem cu ele, dacă dobitocul ăla de autopsier a încurcat morții…

— De astea le-ați luat pe toate? râse reporterul.

— Păi ce credeați, că facem colecție?

— Gata, păstrați distanța și mergem la cimitir! După înmormântare, vii cu noi să ne spui cum a fost. Autopsierul Tomy Drăgoi te-a ajutat?

— El. Iar după ce mi-a dat cadavrele mi-a cerut să-l lovesc pentru a înscena un furt.

— Directorul Ștefan Georgescu are vreo implicare?

— Niciuna. I-am lăsat un plic pe birou, dar omul se gândea la altceva. Mi-a spus că nu mi-l poate da pe tata și basta!

Mesaje pe Grupul de WassApp „Aparatul central”

Cătălin Petrescu

Doamna Melania Popa, vă rog să le spuneți celor din conducere să vină urgent la cimitirul din comuna 1 Decembrie.

Melania Popa

Acum merg să le spun. Cred că vor veni toți, sunt disperați pur și simplu.

Cătălin Petrescu

Doamna Camelia Radu, ați avut dreptate, directorul nu este implicat în dispariția cadavrelor.

Camelia Radu

Nu v-am spus?

Melania Popa

Poate vă pun ăștia șefă de secție…

Camelia Radu

Nu accept decât împărăteasa Bizanțului.

Slujba de înmormântare, cea mai scurtă din câte oficiase vreodată preotul, se încheie fără incidente. Imediat după ce sicriul a fost stropit cu var și acoperit, la mormânt nu a rămas decât bătrâna văduvă a lui Ion Măргean, ceilalți mergând pentru a scoate la suprafață cele două sicrie îngropate la marginea cimitirului.

Peste o jumătate de oră totul era gata, sicriele fiind încărcate într-o autospecială de la IML.

La poarta cimitirului așteptau chestorul Vespescu și vreo alți opt polițiști cu funcții înalte.

— De ce nu ai cerut sprijinul? îl luă la rost secretarul de stat pe Cătălin Petrescu.

— Pentru că m-am descurcat și singur, zise reporterul.

— Dar tu nu ai experiență de polițist. Dacă se întâmpla ceva? Te-ai gândit la asta?

— Vă contraziceți, domnule chestor. Când ne-ați trimis la secții nu v-ați gândit că nu avem experiență?

— Ziariștii sunt răi de gură, zise el spre șeful Poliției. Chiar și ai noștri…

— Din gura dumneavoastră sună ca o laudă, râse Petrescu.

— Și acum ce vrei, să te pun șef la „13 Bis”? Țuț, unde ești?

— Aici, domnule ministru.

— De mâine faceți schimb de funcții, redactorul vine în locul tău, iar tu te duci la revistă. Ai înțeles?

— Domnule ministru, ce dracu’ să fac eu acolo, știți că eu, cu limba română…

— Glumeam, mă, stai liniștit!

La vreo câțiva metri în fața porților cimitirului, ministru Mănel Dela tocmai dădea un interviu ziariștilor chemați special pentru acel moment. Evident că era îmbrăcat cu geaca lui de erou, „părinte al stării de urgență”.

Cătălin Petrescu nu se putu abține. Se opri la câțiva metri și ascultă:

— După cum vedeți, gestionăm foarte bine situația operativă. Oamenii noștri, ofițerii de poliție și jandarmii coordonați de chestorul Vespescu, aflat în prima linie, au oprit la timp un posibil incident epidemiologie. Am fost tot timpul în dialog cu oamenii mei și sunt bucuros să anunț că oamenii se pot baza pe noi, așa cum am spus și în dialogul de pe pagina mea de Facebook.

— Este adevărat că la acest caz a participat și un ziarist de la revista Ministerului de Interne? întrebă o reporteriță.

— Este mai puțin important, domnișoară. A fost o muncă de echipă.

— Totuși, insistă ziarista, noi am aflat că jurnalistul Cătălin Petrescu este cel care a rezolvat cazul…

— Vă doresc o zi bună, zise Dela, mergând să dea mâna cu Vespescu, fără nicio grijă de a menține distanța

socială.

Mesaje pe Grupul de WassApp „Aparatul central”

Cătălin Petrescu

Fraților, cazul este rezolvat. La spartul târgului au venit Vespescu și oamenii lui, iar ministrul Dela își asumă la televizor meritele.

Camelia Radu

Am rezolvat noi asta? Niște bieți funcționari trimiși în dispreț la „munca de jos”?

Comisarul-șef Bogdan Tripa

Domnule Petrescu, sper că veți scrie și un reportaj pentru revistă cu toate astea.

Cătălin Petrescu

M-am gândit și la un titlu: „Curcănăria versus pandemia”.

Melania Popa

Și credeți că vi-l publică ăștia?

Cătălin Petrescu

Atunci am un altul: „13 Bis, curcanul-șef și cadavrele”.

Camelia Radu

Eu rămân la primul.

Mesaj privat pe WhatsApp-ul lui Cătălin Petrescu

Camelia Radu

Când se termină nebunia asta, mă inviți la o cafea?

Cătălin Petrescu

Trebuie să așteptăm până atunci?

Caius Dobrescu (n. 1966), poet, eseist, romancier, profesor la Universitatea București. Dintre lucrările sale enumerăm: *Efebia* (poeme, 1994), *Balamuc sau pionierii spațiului* (roman, 1994), *Deadevă* (poeme, 1998), *Semizei și rentieri. Despre imaginarul burgheziei moderne* (istorie culturală, 2001), *Ode an die freie Unternehmung* (poezie, traduceri de Gerhardt Csejka, 2006), *Euromorphotikon* (roman în versuri, 2010), *Minoic* (roman, 2011), *Moarte în ținutul secuilor* (roman, 2017), *Praf în ochi* (roman, 2017), *Recviem pentru nimeni* (2018), *Cu inima-n dinți* (2019).

În via noastră, fără sfârșit

Mă uit la fața lui, cum se face purpurie. O ghicesc, chiar dacă are pe ea masca de oxigen. Și tot nu-mi vine să cred că e aici. Că e el.

Îl văd lângă mine, întins în pat, în rezerva lui specială, și tot nu-mi vine să cred că e el. Deși, ce poate fi mai el, mai în stilul lui, decât tocmai rezerva specială?

Toată atmosfera de aici ar trebui să mă facă să cedez nervos. Suntem supraîncărcați, dar ăsta e numai un cuvânt. Nu știu dacă ți-ai fi putut închipui ce înseamnă saloane pline cu oameni care se sufocă. Paturi înghesuite pe coridoare. Deși, e adevărat, tu ai prins războiul, foametea de după. Despre foamete mi-ai povestit mult, dar eram prea mică. Mi se părea fabulos, aproape că mi-aș fi dorit să fiu acolo.

Poveștile tale.

Îți dădeau senzația că lumea de pe vremuri era mult mai plină de viață și bucurie, ca zeama din struguri. Chiar și pe seceta aia cumplită, voi tot mai aveați rezerve de vin. Bunicul tău, stră-străbunicul meu, era convins că vinul vă poate feri de toate molimele.

Vinul și usturoiul.

Am înțeles că e adevărat, după tot ce mi-a spus, acolo, pe verandă. Când gura lui a luat forma zerourilor. Îi ieșeau din gură ca mărgelele. Trei, apoi patru, poate să fi ajuns chiar la cinci. Am înțeles că tot ce știam despre el era adevărat și i-am făcut prima inoculare. Prin vin, bunicule, cu vinul rămas de la tata, care învățase să-l facă de la tine.

Dar în mod cert știi, fiindcă, nu-i așa, erai acolo, cu mine.

Tu mi-ai dat puterea.

Și-acum, iată-ne aici. Față-n față cu el. Doar noi și el.

Abia începuse dezastrul. Adică, abia devenea evident că asta e, un dezastru.

Nu știau ce să facă, nu știa nimeni. Cum să creeze parcursuri diferite, ca suspecții de covid să nu intre în

contact în niciun punct cu bolnavii neinfectați. Ce măsuri de protecție, cum, unde, pe unde. Drept că nici nu existau echipamente sau ceva. Dar, totuși, ar fi trebuit să înțeleagă cam cum se procedează, de pe la reciclările pe la care s-au fâțâit, prin Europa și America, ba chiar și prin America de Sud. Știu, fiindcă la unele am fost cu ei.

Era, îți spuneam, dezordine și derută. Și atunci au început să asculte de mine. Fiindcă mi-am păstrat capul rece. Deși am simțit și eu, în primul moment, panica aia paralizantă. Cum urcă din stomac, din bezna intestinelor, cum te taie în două. Te sufocă ea înaintea virusului.

Am rămas calmă, spun. Ca de fiecare dată când m-am trezit cu vârtejuri în viața mea, m-am gândit la tine. Ultima noastră întâlnire, când știai deja ce-o să ți se întâmple. Condamnarea era semnată, era pecetluită. Sigur, ai mei nu mi-au spus nimic, dar m-au luat cu ei. Ultima vizită. Îmi amintesc sala aia întunecoasă, geamurile fumurii, mirosul de petrosin. Tata și mama erau prăbușiți, fețele lor, în amintire, mi se par sparte. Adică, se fac țăndări de cum încerc să mă gândesc mai clar la ele. Dar a ta, nu. Tu erai de un calm absolut. Suveran. Râdeai cu mine, ne jucam jocul nostru cu degetele. De fapt, cred că te-ai ocupat numai de mine. Nu-mi amintesc să fi schimbat vreo vorbă cu ai mei. Mi-au explicat, pe urmă, când s-au închis în urma noastră porțile alea de-o tonă, complet ruginite:

— O să plece pentru mult timp…

— Unde? întrebam ca proasta.

— Pentru mult timp. Poate nu-l mai vedem, răspundea mama, parcă fără noimă.

O îneca plânsul. Tata o susținea, la fel de năuc:

— Trebuie, e obligatoriu să meargă acolo. Nu se pune problema…

Eram deja în tren, erai deja istorie. Dar pentru mine nu. Îmi bălăngăneam picioarele, fiindcă nu ajungeam la podeaua vagonului, și mă gândeam la tine – stând pe vine și râzând chiar lângă obrazul meu, și acolo, la vorbitor, dar exact ca atunci când mă duceai la vie. Mirosea a pământ și zumzăia totul în jurul nostru.

Ca în amiaza în care l-am îngropat pe Țușchi, fiindcă îl uitasem în drumul câinelui, care scosese toți câlții din el. Ar fi trebuit să plâng până la sufocare după bietul ursuleț, dar ceva din mirosul tău, din vibrația ta, m-a liniștit brusc și pe termen lung.

Am înțeles că, oricât de ciudat, nu te aveam decât pe tine, că de la ceilalți pot să mă aștept oricând la orice. Chiar de la cei care mă iubeau, mama și tata, fiindcă îi simțeam prea slabi. Încredere nu puteam avea decât în tine.

De asta n-am plesnit ca un lemn uscat când a venit peste noi viitura de infectări.

Și de asta a devenit repede evident că eu eram de fapt creierul întregului spital, nu Ghinea, cu toate diplomele alea înrămate, pe toți pereții din biroul lui.

Și de asta am ajuns și în apropierea Procurorului-șef, atât de brusc și de brutal, încât aproape nici acum nu-mi vine să cred. Acum, când îl am în fața ochilor mei, când văd clar fiecare spasm de pe chipul lui. Când mă uit drept în ochii lui holbați și injectați.

În seara în care a trimis după mine… Îmi dau seama cum ar putea să-ți sune asta. Un bărbat, și încă unul care aproape mi-ar putea fi tată, trimite după mine o mașină neagră, lucitoare ca perechea de pantofi a dirijorului orchestrei simfonice din localitate. N-ar conta pentru tine că sunt o femeie în toată firea, liberă, independentă, sută la sută stăpână pe ea însăși. Unii cred că m-am schimbat după ce m-am întors de la stagiul ăla din State, dar tu ar trebui să știi că nu e adevărat. Că am fost așa întotdeauna.

Dar simt că tu mă tratezi ca pe adolescenta fragilă, stilul trestie, subțire, vulnerabilă, fără forme, cu ochelari de tocilară, pe care, de fapt, n-ai apucat să o vezi.

— Numa-ncet, mă, fetiță, numa-ncet, parcă te aud, cu prudența ta protectoare.

Punându-mi încet ditamai mâna bătătorită în creștet.

Doar că ai înțelege greșit situația. Nu era vorba de nimic scârbos, sau, dacă era, în mod cert nu avea de-a face cu sexul.

Ne-am auzit întâi la telefon:

— Doamnă doctor, vă rog, nu vă răpesc mult de la datorie, cunosc situația, înțeleg, îmi dau seama, lipsa echipamentelor de protecție e scandaloasă, sunteți cu toții niște eroi, nimeni nu-și dorește să ajungem ca Italia, să știți că și din partea noastră s-au făcut intervenții…

— Dar ce doriți, de fapt, domnule Procuror? l-am întrerupt, încercând să par naturală, chiar binevoitoare, deși îmi simțeam inima în gât.

Știam de la mama că el e el, că a prins cheag și și-a făcut o carieră în orașul ăsta de graniță. Dar, până atunci, nu-l văzusem decât de la mare distanță. Sau la televizor, când apărea în campion al luptei împotriva traficului de carne vie.

— Nu vă rețin mult. Vă asigur că la noi veți fi în siguranță. Dezinfectăm și ne spălăm pe mâini cu religiozitate.

Mi s-a părut că era ironic – cu acel „rețin” al lui. Doar toată lumea avea ideea că, dacă a pus ochii pe tine, ai încurcat-o. Procurorul tuturor procurorilor.

— OK, am spus, să ne vedem atunci.

Și, deodată, deși îți jur că n-aveam nici cea mai vagă idee despre ce-ar putea să vrea de la mine, am simțit o mare ușurare. Era de parcă, în aer, fâlfâiau aripile unei oportunități.

Ne-am întâlnit în biroul lui. Bineînțeles că avea un birou al lui. Fiecare cu biroul lui, pe lumea asta, s-ar spune – bun, nu toate atât de mari și luminoase ca acela de super-procuror, dar totuși.

Numai eu nu. În mod ciudat, n-am avut niciodată biroul meu.

Nici măcar acasă. Poate doar terasa, când stau și lucrez acolo.

A fost foarte oficial, a început din nou cu „dumneavoastră sunteți adevărații eroi” și cu „sunt strigătoare la cer condițiile și salariile din sănătate, chiar dacă unii se laudă pe toate drumurile că le-au mărit”. M-am străduit și eu să fiu amabilă.

— Domnule Procuror, adevăratul erou sunteți dumneavoastră, dacă e să ne luăm după presă.

— Presa exagerează. Ce e absolut real, mi-a făcut el semn să mă așez pe un fotoliu foarte generos, e că și eu, ca și dumneavoastră, lupt să stăvilesc o epidemie.

Încă nu se dăduse vreo dispoziție despre obligativitatea măștilor, dar eu aveam totuși una, în geantă, pentru orice eventualitate. Nu mi-am pus-o, deși am avut impulsul. Problema nu era Covid-19. Un fel de balenă de mlaștină. Nu, nu-i mirosea gura, oricum n-aș fi avut cum să simt. Păstram distanța. Era un damf care venea din altă parte. Din pivnițele trecutului.

După ocolișuri care păreau să nu se mai termine, și care îmi adânceau senzația de mlaștină (dar tu știi asta,

doar erai tot timpul acolo, în miezul lucrurilor) a trecut la subiect:

— Fără să știți, așezământul dumneavoastră adăpostește un personaj odios.

De unde o fi scos-o, asta, cu „așezământul”? Oricum, a devenit conspirativ, aproape că șoptea.

— Dacă ar fi fost acolo sub adevărata lui identitate, a rânjit, ați fi aflat până acum, fiindcă ați fi avut toată presa pe cap. Cu toți virușii din lume, vă garantez că pur și simplu vă rupeau poarta spitalului.

De aici a început să se desfășoare, ca o Șeherezadă. Mai știi cum îmi citeai din *O mie și una de nopți,* evident, versiunea pentru copii? Omul nostru are talentul lui. După atâtea rechizitorii, te și aștepți să capete îndemânări de povestitor de-a dreptul hipnotice.

— După toate aparențele, s-a întors în țară sub o identitate falsă, alungat din Spania de epidemie. Și acum a fost pus în carantină. Să nu credeți că n-ar fi putut s-o evite. Nu vă faceți iluzii: cu excepția forțelor speciale, poliția noastră e infiltrată bine. Au ei Covidul lor, de dinainte. Așa că l-ar fi făcut scăpat fără probleme. Dar uneori mai reușim să infiltrăm și noi infiltrații interlopilor. Așa am aflat că deocamdată ascunzătoarea cea mai sigură i se pare chiar spitalul. Sub un nume fals, pretinzând că e infectat dar, în fapt, fiind izolat confortabil și păzit de băieții lui.

— Nu se poate, aproape că i-am râs în nas. Nu putea să aibă asemenea condiții fără să știu și eu, fără să aprob…

A fost rândul lui să zâmbească larg.

— Eu zic să verificați. Spaniolii îi spun Rât-de-porc. Nu mă puneți să spun asta pe limba lor, he, he. E capul unei rețele foarte întinse de trafic de carne vie. Probabil știți modelul: tot felul de șmecheri, *lover boys,* atrag în plasă fete sărace ca vai de capul lor, multe minore, le duc acolo, le iau actele, le droghează, le bat de le omoară și le pun să se prostitueze. Rât-de-porc ăsta face și altele, droguri, arme, din alea de calibru mic, dar arme, carduri bancare donate… Dar cu chestia asta, cu prostituția, i-a speriat pe spanioli, care n-au mai văzut niciodată așa sălbăticie.

Știam care e tabloul general. De câte ori am fost în Vest, la cursuri, la conferințe sau schimburi de experiență, îmi trânteau mereu asta în față: că, la ei, România e

totuna cu prostituția cea mai răspândită și mai sordidă. La început eram șocată dar, după ce am înțeles că așa e, am început să mă mir că, înăuntru, cei mai mulți habar n-au de chestia asta.

Bun, dar ce legătură aveam eu cu traficul de carne vie și cu Rât-de-porc ăla, că era în izolatorul nostru sau nu? Procurorul-șef m-a lămurit:

— Dumneavoastră ne puteți ajuta să fim siguri că e el. De exemplu, să-i faceți, discret, câteva poze cu telefonul. Iertați-ne că îndrăznim, așa, să dăm buzna, dar chestiunea e de o mare urgență…

Vorbea la plural, ca să sune, în același timp, și foarte oficial, și foarte personal, foarte învăluitor. Dacă erau mai mulți, el și prietenii lui imaginari, mă puteau lua mai bine la mijloc. Amenințător și protector în același timp.

— Știu, o să spuneți că ar putea face asta un agent de-al nostru dar, vedeți, acum, cu epidemia… Mi-e rușine să recunosc, stimată doamnă doctor, dar le e frică de virus… Dumneavoastră sunteți, oricum, înăuntru, și știți exact ce măsuri de protecție să folosiți.

Crede-mă, nu sunt degeaba nepoata ta. Nu te port degeaba în mintea mea, nu mă sfătuiesc degeaba cu tine când lucrurile se încurcă și se complică. Am simțit imediat că era ceva *fishy* în povestea lui, ceva care mirosea, vreau să spun (îmi dau seama ce te-ar fi necăjit toate americanismele astea, dacă le apucai).

Chestia cu agenții cărora le era frică putea să și-o păstreze pentru fraierii cu care probabil avea de-a face de obicei. Mi-am dat seama că vrea ceva de la mine și că, deocamdată, îmi dă târcoale. Dar, ți-am spus, încă de atunci am avut și senzația că s-au copt lucrurile. Că a venit momentul. Sunt convinsă că tu mi-ai transmis asta.

M-am arătat șocată.

— Cum vă permiteți, domnule procuror? Adică, vreți să faceți din mine, ce? Informatoarea dumneavoastră? Credeți că am învățat atâta carte și am făcut tot ce-am făcut în carieră ca să ajung, cum se spunea pe vremuri, la cooperativa „Ochiul și timpanul”? Atâta respect față de mine însămi credeți că am?

S-a prefăcut și el îndurerat că m-ar fi putut jigni, dezolat că l-am putut înțelege atât de greșit. S-a aruncat în scuze de parcă venea de-a berbeleacul pe scări. Dar a terminat în forță, desfășurându-mi pe masă fotografii de fete mutilate de Rât-de-porc și băieții lui.

Apoi pozele alea mai sinistre decât tot ce apare acum pe pachetele de țigări au dispărut și în locul lor s-a deschis un evantai cu instantanee, luate pe ascuns, cu „obiectivul”. Ca să știu despre cine e vorba. Doar că erau neclare, foarte pixelate, cum se spune acum. Fața, mai ales, nu se vedea bine. Puteai doar să-ți dai seama că individul era supraponderal.

— Evident, nu vă puteți apropia pur și simplu de el ca să-l fotografiați cu telefonul. Dar vă pot pune la dispoziție instrumentul ăsta, care se folosește așa, uitați, extrem de simplu.

Și mi-a arătat un pix, cu o cameră microscopică în vârf, care se declanșa atunci când apăsai butonul, mimând că te pregătești să notezi ceva.

N-am zis nimic, dar am luat jucăria.

A avut un fel de efect magnetic asupra mea, a vibrat cu tot ce e mai pueril și băiețos în mine.

Mai știi că așa îmi spuneai, când te prefăceai supărat pe mine – „băiată”?

Am făcut cercetări și, într-adevăr, cetățeanul respectiv, sub numele pe care mi-l dăduse eroul județean al luptei anti-mafia, era internat la noi. Plasat în izolare, fiindcă venise din Vest, neidentificat cu Covid, dar internat, totuși, fiindcă avea probleme cu, se spunea în fișe, hernia. Și ar fi trebuit operat, după ce ieșea din perioada impusă prin lege tuturor celor care veneau din țări „roșii” ca infestare.

Într-adevăr, avea camera lui separată și aparținători cu fălci pătrățoase păreau să facă de permanență la ușă, fiindcă n-aveau voie să se apropie de el. Asta teoretic. Probabil că intrau și ieșeau ca pe bulevard, fără nicio problemă, de cum întorceai spatele. Oricum, era acolo stat în stat, sau sat fără câini în sat fără câini, într-o zonă a spitalului despre care aproape că uitasem că există. Evident, astea nu se puteau întâmpla fără aprobarea și sprijinul direct al unora dintre subalternii mei din spital.

Până la urmă mi-am luat inima-n dinți. M-am echipat cât mai impresionant, cu combinezon, mască, ecran, papuci de plastic, mănuși, toată parafernalia, și am intrat în „perimetrul obiectivului”. Unde am putut constata că era, într-adevăr supraponderal. Mai știi cum înotam cu tine, pe vremuri, la gârlă, într-un cauciuc de tractor? Ei bine, era ca și cum el avea cauciucul ăla

încorporat. Sau ca și cum înghițise o anvelopă de basculantă-gigant. Se mișca greu, gâfâia.

Sincer, nici n-am înțeles ce mi-a răspuns la întrebările medicale. Dar m-am prefăcut că notez de zor în fișă. De fapt, am tot clicuit pe-acolo, încercând să prind în poză ochișorii lui de viezure îngropați în osânză.

Genul de animal făcut să umple orice femeie de scârbă.

Și așa am ajuns să mă întreb dacă nu cumva Procurorul mă alesese special fiindcă sunt femeie și fiindcă se aștepta să reacționez așa. Am început să înțeleg asta după ce l-am reîntâlnit, tot acolo, în biroul lui. Între timp, se decretase starea de urgență, totul era închis, circulația aproape oprită. Sigur, nu și pentru medici, și nu pentru mașinile misterioase ale Procuraturii. Așa că ne-am revăzut, față-n față, și tot la distanța regulamentară.

Mă rog, probabil, în cursul conversației ea s-a tot micșorat.

Mi-am dat seama că îmi insemina cu intenție dezgustul pentru individul respectiv. Cât e de bestie, de degenerat, cum le chinuie pe bietele copile. Nu că mi-aș face vreo secundă iluzia că asemenea porcării nu se-ntâmplă. Dar, vezi tu, am căutat pe net informații, de pildă pe listele Interpolului, fiindcă Procurorul îmi spusese că pacientul nostru era dat în urmărire de ei. Nimic. Bun, acolo nu era de sperat să-l găsesc numai după poreclă. Am căutat în presa spaniolă, știi, Rât-de-porc, ar fi trebuit să se cheme Hocico de cerdo. Am găsit rețete despre cum se pregătește chestia asta, râtul, cu stafide, îți vine să crezi?, dar nimic despre un mare criminal căruia să i se spună așa.

Procurorului nu i-am spus nimic despre asta. L-am lăsat să văd unde ajunge.

— Doamnă doctor, mai întâi, mulțumesc din suflet pentru poze. Ne-au ajutat enorm. L-am identificat pozitiv. De aceea, din acest moment operațiunea se clasează la alt nivel și tot ce auziți de la mine e absolut confidențial. Vă cer scuze, dar, ca măsură de prevedere, am să vă rog să închideți și să lăsați deoparte mobilul.

Îi era teamă că aș fi putut să-l înregistrez, evident.

Dar și l-a scos și el pe al lui, l-a închis ostentativ și l-a așezat lângă al meu. Îmi sugera astfel că există o luptă surdă chiar înăuntrul instituției, că ar fi putut fi ascultat el

însuși de rețeaua paralelă a polițiștilor și magistraților care făcuseră pactul cu diavolul.

— Vedeți, dincolo de toate formele și chichițele legale, ne confruntăm cu Răul în stare pură, și dacă vrem să învingem, cât de puțin, nu ne putem alege mijloacele. Dacă Rât-de-porc ăsta ar avea de-adevăratelea covidul, ar fi excelent, fiindcă asta l-ar ține blocat suficient timp ca să adunăm probele…

— Ce probe? am întrebat, aproape mecanic.

— Care să-i dovedească identitatea. Și vinovăția. Și, de fapt…

Aici a ezitat mult. Și-a dus țigara la gură și a sorbit cu sete (îmi ceruse voie să fumeze).

— …de fapt, ar fi poate mai bine dacă l-ar întârzia de tot…

Am făcut ochii mari și am sărit în picioare, adunându-mi lucrurile alandala.

— Doamnă doctor, calmați-vă… Gândiți-vă… Scursura asta e mai sinistră decât virusul. Măcar virusul e orb, nu știe ce face. Atâta bine ar putea rezulta din nenorocita de epidemie. Am putea scăpa de el… Și de alții ca el… Fiindcă, în mod cert, nu v-ar fi greu să…

În mod cert, nu mi-ar fi fost greu să contaminez jumătate din populația județului, dacă mi-aș fi pus mintea. Ideea asta parcă m-a întors pe dos mai rău decât tot ce-mi propusese el acolo. Că aș avea putere de viață și de moarte asupra celor din jur și că m-aș putea dezlănțui, nepedepsită.

Precum Kali, divinitatea hindusă pe care, în vremurile stagiului american, colegul meu Javeed o ținea pe perete. Ca să ne amintească tot timpul cu cine luptăm, zicea el.

Am îngăimat ceva, acolo, cred că i-am spus că o să mă gândesc, și am ieșit val-vârtej din locul ăla în care aveam senzația că mă sufoc.

Simțeam cum mi se desface cocul de pe cap, de parcă era un castel de nisip fărâmat de o mână nevăzută. Am ieșit din clădirea Procuraturii și am pornit încotro vedeam cu ochii. Eram complet răvășită. Lucrurile se adunau într-un ghem ininteligibil. Propunerea asta tenebroasă, întâlnirea cu individul ăsta, apropierea de el. Asta pe lângă ceea ce aveam mereu în cap: avalanșa de corpuri neputincioase, de fețe violete, oamenii care păreau aduși să moară de fluxul invizibil, putred, al

infecției, acolo, în saloanele noastre tot mai nenorocite, tot mai jalnice și mai neputincioase. Ironia sorții fiind că abia o mai scosesem la capăt, abia se mai făcuseră ceva investiții, abia ne mai redotasem cu fonduri europene. Vârtejul care dădea peste noi ne întorcea la condițiile mizerabile dintotdeauna.

Eram derutată, îmi bâzâia tot creierul, dar, atenție!, nu disperată.

Simțeam că aluviunea, avalanșa, albia largă a porcăriilor era aproape de un punct critic. Un prag, de fapt. Că existența mea se afla pe un prag. Că puteam să schimb ceva, profund și total, și pentru totdeauna. Chiar dacă încă nu știam ce.

În zilele care au urmat, am încercat să nu mă gândesc la nimic. La nimic în afară de ceea ce aveam sub ochi. De ceea ce aveam în fața vizierei, ca să spun așa. Misiunea noastră de trupe de intervenție. Ca trupele speciale, năpustite cu căști, bastoane și scuturi împotriva clanurilor și rețelelor de viruși. Mafia microscopică, infiltrată peste tot, mi-a alungat orice fel de preocupări legate de mafia macroscopică, de mafia cosmică.

Oricum, am evitat din instinct zona în care era izolat, în care zăcea și gâfâia „obiectivul". Nu m-am mai gândit nici la cel care mă voia strecurându-mă, în mersul indianului, și acoperindu-l grijuliu, pe la toate colțurile, cu o păturică plină de noul pojar.

Dar la tine da, bunicule. Știi bine cât de mult ai fost în mintea mea. Cât de tot timpul. În via noastră fără sfârșit. Fără sfârșit de caldă. Fără sfârșit de luminoasă. Fără sfârșit de în apropierea somnului.

Un fel de somn, în miezul meu, care mă ajuta să rămân trează și fermă la suprafață. Să le spun ce să facă infirmierelor, surorilor, tinerilor medici rezidenți care se uitau plini de spaimă și speranță la mine, peste linia tot mai dureroasă a măștii chirurgicale.

S-a umplut pământul de chirurgi. Spune tu dacă asta nu e o scenă de vis?

Probabil reușeam să rămân pe val tocmai fiindcă visul, halucinația mi se păreau atât de naturale.

Și totuși, o parte din mintea mea rămânea în alertă. Fiindcă mă simțeam tot timpul supravegheată. Mă simțeam urmărită pe stradă, cu toate că era pustiu, ordonanțele de urgență alungaseră pe toată lumea prin

case. Eram aproape singură, de cele mai multe ori, indiferent de ora la care circulam înspre sau de la serviciu. Deci, aș fi văzut imediat.

Mă simțeam supravegheată și la spital. Iar telefonul, propriul meu telefon mobil – ce să mai spun… Oricum îl știam colcăind de microorganisme. Dar acum, aproape că devenise inamicul meu numărul unu.

Așa m-a găsit apelul lui.

— Doamnă doctor, vă sun în primul rând ca să vă spun că nu e nicio problemă cu amenda.

— Ce amendă? am tresărit, sincer mirată.

Și apoi mi-am adus aminte. Zău, mi se ștersese complet din cap. Când plecasem ultima dată de la el, de la Procuratură, fără să văd mare lucru înaintea ochilor, într-o stare de nervi de mă mir că mi-au rămas întregi tocurile-stilet, nimerisem drept într-o patrulă de poliție.

Mi-au cerut să le arăt declarația pe proprie răspundere și am realizat că nu aveam așa ceva. Doar fusesem adusă de mașina Procuraturii, dar cum să le explic chestia asta? Le-am spus că sunt doctor, dar am descoperit că n-aveam legitimația de serviciu la mine. Sau n-am avut chef să o caut? Am țipat la ei, m-am descărcat fără nicio reținere. Acum mi-i aminteam, cu ochelarii negri deasupra măștilor, cu mănușile lor de latex. Îmi lipiseră o amendă, probabil usturătoare. Adevărul e că nu știam, nici nu mă uitasem la ea, zăcea prin geantă sau prin buzunarele pardesiului.

— Anulată, nu vă faceți griji. Sper că băieții de la poliție nu și-au permis vreo mârlănie cu dumneavoastră…

Sincer, abia faptul că-și permitea cu mine cuvântul „mârlănie”, din inimă, cu poftă, mi s-a părut o mârlănie.

Ei bine, tocmai asta cred că m-a declanșat. Am știut deodată ce am de făcut. Adică, vreau să spun, starea, limpezimea mentală. Nu știam exact ce voi face, dar scânteia și gazolina de care era nevoie pentru combustie deja se apropiau una de cealaltă.

— Vă invit, domnule Procuror, să discutăm la mine acasă, chiar în seara asta, am atacat eu la baionetă.

Precis tu m-ai ajutat, în clipa aia. Tu mi-ai dat curajul să fac primul pas dincolo de prag.

— Aici, în bazinașul ăsta de ciment, aveam pe vremuri broaște țestoase, i-am spus, când a intrat, ezitând,

în curte.

Convenisem că voi purta mască și mănuși. Eram deja în altă fază față de prima noastră întâlnire. Eram sub altă Ordonanță de urgență.

Îi intrase frica în oase, știa că vin dintr-un mediu roșu ca focul, cu un risc maxim.

— Pe vremuri am avut și arici. Stăteau acolo, în magazie. Iarna hibernau. Vara, ieșeau numai la apus. Ei sunt animale de noapte. Și patrulau în jurul grădinii, aveau traseul lor foarte precis. Îi urmăream în timp ce stăteam pe verandă, cu părinții. Când s-au dus ei, s-au dus și aricii.

De unde să știe că aricii și țestoasele erau legătura noastră cu tine, că refăceam în felul ăsta ceva din ce fusese lumea ta, o lume în care fusesem cu toții apărați și fericiți?

— Via din spatele casei s-a uscat și am scos-o. Cât am fost plecată în State, am avut chiriași care s-au ocupat de ea. Pe urmă, eu n-am mai avut…

Nu știu să spun ce n-am mai avut. Timp? Energie? Chef? Orice ar fi, știu că în fața ta astea nu sunt scuze. Știu că pentru tine nu e nimic mai groaznic decât o vie moartă. Știu că ți-am greșit când am lăsat să fie smulsă. Într-un fel, prin ce-am făcut, am încercat să spăl și ceva din vina asta.

— Dar, o să râdeți, mai am încă vin de pe urma ei. Câteva damigene. Trebuie neapărat să-l gustați.

Era ezitant, îl simțeam. Reacția lui reflexă era să se mențină la o distanță sigură de mine, dar m-a urmat pe verandă, acolo unde erau pregătite paharele. Când m-am întors să văd de ce nu se așază, l-am descoperit studiindu-l, fără să îndrăznească să-l atingă, pe Țușchi, straturile lui succesive de cusături și petice. Probabil nu-i venea să creadă că o jucărie atât de veche nu se destrăma, nu se prefăcea în pulberi de mucegai la simpla atingere cu privirea.

— El e salvatorul familiei noastre, am zâmbit pe sub mască. Poate o să vă spun cândva povestea.

Și am lăsat lucrurile să alunece repede spre altceva. O grisină, o măslină, glume, amabilități, mici confidențe. Procurorul s-a relaxat într-atât, încât mi-a arătat, de la o lungime de braț, poze cu băieții, nurorile și nepoții lui – un cuplu stabilit în Germania, celălalt în Belgia. IT-iști, dacă am înțeles bine.

Dar nu ne-am învârtit mult în jurul tufișului. De data asta, eu am fost prima care a închis ostentativ telefonul și l-a pus pe masă. După ce și Procurorul a făcut la fel, am trecut la punerea în practică. A planului. A probei de foc la care mă gândisem toată noaptea.

Efectiv, toată noaptea.

— Am să vă întreb direct: se câștigă ceva din chestia asta?

I-am văzut ochii brusc defazați. Adică păreau să se miște, ușor, în direcții diferite. Am crezut că văd și transpirația cum îi apare pe tâmple. Brusc, ca și cum ai fi stors un burete.

L-am lăsat câteva secunde cu deruta în gât, și am continuat:

— Să precizez. E ceva de câștigat… și pentru mine?

Încercam să par cât mai dură și, în același timp, cât mai coruptă.

— Și cât?

Fermecător de fără scrupule.

— Să precizez. Câte zerouri?

Fiola era pregătită, putea ajunge rapid în paharul lui de vin, fără ca el să observe. În câteva ore, avea să-i îngreuneze îngrijorător respirația. Avea să manifeste simptome acute semănând cu cele de covid și avea să ajungă urgent pe secția mea. Urmând ca eu să supraveghez analizele și tot restul. Așa că nimeni n-ar fi realizat ce anume i-am inoculat.

Dar mai avea o șansă. Trebuia să verificăm, nu-i așa, bunicule?

Trebuia să verificăm dacă, într-adevăr, era corupt până în măduva oaselor. Că era convins că poate să-l șteargă pe individul ăla de pe fața pământului, era sinistru în sine. Adică, exact așa cum știm că a mai făcut, nu, bunicule? Dar, bun, poate că respectivul era chiar atât de sordid pe cât părea, poate că era vinovat de schingiuirea și zdrobirea multor ființe nevinovate. Dar că Procurorul nostru îi voia pielea, nu din vreo pasiune oarbă pentru justiție, ci fiindcă era băgat până-n gât în luptele de putere dintre clanurile de traficanți, asta, bunicule, era cu totul altceva. Nu?

Și așa am ajuns aici.

În punctul din timp pe care îl numim „chiar acum”. Când mă uit în ochii lui injectați și îmi dau seama că

începe să înțeleagă.

Măcar înțelege că nu înțelege nimic.

Stă acolo, legat la aparate, ajutat să respire. Toată lumea fiind convinsă că are covid, când, de fapt, și-a primit dozele de la mine.

Despre cum substanța asta paralizează treptat plămânii am aflat pe când eram la stagiu, în State. Scandalul cu asistenta care se credea îngerul Morții și îi ajuta să treacă dincolo, fără ca ei să știe, pe bătrânii din azilul la care lucra.

Deci, toată lumea crede că e vorba de covid. Colegii mei doctori, asistentele, presa din localitate, soția lui, care își frânge mâinile în sala de așteptare fiindcă nu-l poate vedea, copiii lui, care au fost ajutați să-l vadă câteva secunde pe Skype. Și, bineînțeles, el însuși.

M-am gândit că poate ar fi util să-i inoculeze și o cantitate de virus. Dar e pierdere de vreme. Oricum, eu fac analizele și le controlez total rezultatul. Iar autopsie nu mai face nimeni în condițiile astea de criză.

Oare înțelege ceva, bunicule? Stăm amândoi aici, în fața lui, dar oare *vede* ceva?

Pe tine te-ar recunoaște imediat, fiindcă nu te-ai schimbat deloc din momentul când ți-au pronunțat sentința pe care a cerut-o el. Capitală. Pentru subminarea economiei naționale. Iar pe mine în mod cert nici nu m-a observat, acolo, lângă maică-mea, care se ascundea în fundul sălii de judecată, copleșită și de rușine și de durere. Și își frângea mâinile exact așa cum și le frânge soția lui acum.

Și noi îl știm, nu, bunicule?, exact așa cum era atunci, în momentul lui de ascensiune vertiginoasă. Tânăr procuror, cu perciunii atent aranjați, care-i dădeau un aer de cântăreț de muzică ușoară. Eram mică, dar îi țin minte vocea lătrând că „asemenea elemente nu au ce căuta în societatea noastră socialistă”. Și ceva de genul:

— Țin să amintesc onoratei instanțe că în acest caz de producere și distribuire frauduloase de băuturi alcoolice contrafăcute avem întrunite absolut aceleași elemente ca în cazul Ștefănescu, din 1978, care s-a soluționat cu pedeapsa capitală pentru atentat la sănătatea publică și subminarea economiei naționale.

Că vinul tău era contrafăcut era o minciună oribilă. În mod cert nici nu se compara cu poșirca plină de chimicale care se găsea pe-atunci în comerțul socialist.

Tocmai de aceea rețeaua paralelă care se alimenta de la tine, din podgoriile pe care le administrai tu, avusese atâta succes. Tocmai de aceea erau atâția implicați, la toate nivelurile, disperați să strângă cât de mult se putea, fiindcă simțeau că regimul se prăbușește. Și tocmai de aceea era esențial un procuror tânăr, ambițios, eficient, care să știe cum să navigheze în așa fel încât toată vina să cadă în spinarea ta și ancheta să se îngroape odată cu tine.

Dar, chiar dac-ai fi fost tartorul tartorilor în traficul de vinuri, bunicule, eu te-aș iubi la fel. Ai fi tot cea mai dragă ființă din viața mea.

Într-o bună zi, acolo, în veranda casei noastre, casa pe care au cumpărat-o ai mei la ani buni după moartea ta, mi-a povestit mama (tata nu mai trăia) că tânărul procuror, care la bara fixă tuna și fulgera, în particular le-a dat de înțeles că te scapă de pedeapsa cu moartea dacă primea banii pe care era convins că îi țineai ascunși. Evident, n-avea de gând să-i predea „organelor în drept”…

Tu nu-mi spui nimic despre asta bunicule, niciodată, fiindcă ești absolut mut ori de câte ori ne întâlnim. Chiar buzele tale dispar în pulberea luminoasă care, de obicei, le învăluie. Așa că îmi vorbești, când îmi vorbești, doar cu ochii.

— Bine, m-am răstit la mama, dacă aveați nenorociții ăia de bani, de ce nu i-ați dat? De ce nu l-ați scăpat de la moarte?

— Tu nu înțelegi? a îngânat ea, cu lacrimi în ochi. Nu știam unde sunt, și nici că sunt. Iar bunu-tău nu voia să spună nimic, nu scotea o vorbă despre asta. Doar la ultima întâlnire cu el, chiar înainte să-l execute, știi… Ți-a zis ție, la ureche, să ne zici nouă, când ajungem acasă… Mai știi ce ți-a zis să ne zici?

Nu-mi aminteam ce mi-ai șoptit tu, și nici ce le-am transmis lor. Dar deodată în mintea mea s-a explicat enigma nopții aceleia în care ai mei m-au dus în via care fusese administrată de tine. Că veneam noaptea era de înțeles – știam deja că trebuie să evităm pe cât posibil lumea care ne cunoaște –, doar de aceea ne mutaserăm în alt oraș, de aceea ne schimbaserăm numele de familie. Bun, dar de ce să mă ducă în puterea nopții să le arăt unde îl îngropasem eu și cu tine pe Țușchi Ursulețul?

Și iată-ne aici, bunicule.

Eu, povestindu-ți toate astea, în așa fel încât să le audă și el.

El, privindu-ne cu ochii tot mai holbați. Înțelegând treptat că degeaba e conectat la toată mățăria asta de aparate.

Poate se-ntreabă, cu puterile care i-au mai rămas, cum de nu și-a dat seama cine sunt, deși m-a verificat și răsverificat. Dar n-avea cum să știe că tata s-a străduit toată viața să șteargă pe cât posibil din acte orice legătură dintre noi și tine, bunicule.

Poate se gândește că soarta lui era pecetluită din momentul în care a obținut funcția de procuror-șef în acest oraș de graniță în care întâmplător ne-am refugiat și noi, după moartea ta. După ce ai fost „executat”.

Poate nu se mai gândește la nimic.

Cât despre mine, bunicule? Dacă mă simt ușurată? Dacă mi s-a luat o povară de pe umeri? Dacă am senzația că mi-am făcut datoria?

Nu știu, zău că nu. Tot ce pot să spun e că am să mă las în bătaia vântului. A vântului infestat, contagios. Am să mă las să plutesc pe apele molimei. E și ăsta un test. Fiindcă, oricum, nu poți ști niciodată dacă ai făcut binele sau răul. Decât poate așa.

Deci, mă voi pune la încercare.

Am să fiu foarte atentă să n-o transmit altcuiva. Dar pe mine n-am să mă protejez.

Dacă o iau, o iau. Iar dacă nu supraviețuiesc, asta e.

La urma urmei, ce mi se poate întâmpla? Doar știu unde am să ajung.

Lângă tine, bunicule. În via noastră care se întinde fără sfârșit.

Născut în 1968, **Adrian Onciu** este absolvent al Facultății de Calculatoare din Iași, membru al Uniunii Scriitorilor din România, Asociației Scenariștilor Români (ASCER), din 1994, jurnalist la mai multe publicații din Iași și din București. Fondator al Clubului Presei din Iași. Scenarist TV și de lungmetraj, începând din 2008.

Cărți publicate: *Probleme de etică în jurnalism, Cercul Kagan, Afacerea Alzira, Templul Negru, Cu mâinile legate*.

Un nou început

3 august, Cap Aurora, litoralul Mării Negre

Semnaliză stânga și viră spre parcare. După barieră, Crina îi făcu semn să oprească sub un stejar, singurul loc rămas la umbră. Bărbatul deschise portbagajul și își luă valiza, lăsând-o pe soție să-și ducă trolerul viu colorat.

Rezolvaseră online cu check-in-ul, potrivit indicațiilor, ca să evite aglomerația de la recepție. Într-adevăr, în hol mai așteptau doar trei turiști bine bronzați, din seria anterioară, pregătiți să plece acasă. Unul singur purta mască de protecție, ceea ce-i provocă Crinei un gol în stomac. Unde nimeriseră, de fapt? În Vestul Sălbatic sau într-un hotel de patru stele unde li se spusese că se vor simți mai în siguranță decât în propria locuință?

Oricum, se lupta cu morile de vânt chiar în sânul familiei, ce pretenții să aibă de la alții? Încă de la debutul pandemiei, Sorin refuzase să creadă că putea fi ceva serios. Refuzase orice sugestie sau măsură coercitivă din partea autorităților. Avea explicațiile lui cu privire la tărăboiul iscat odată cu declararea stării de urgență. Iar insistențele soției nu făceau decât să-l enerveze și mai tare.

O salută pe tipa de la recepție, care îi dădu cardurile de acces, brățările all-inclusive și două pliante pline cu instrucțiuni – substanțial mai multe decât de obicei.

— O să vă rog să purtați mască de protecție în spațiile comune ale hotelului. Dacă nu aveți, vă oferim noi.

Nu putu să distingă prin masca de un alb imaculat dacă blonda cu părul scurt, aparent nevopsit, îi zâmbise cu toată gura sau doar cu jumătate. Și nici dacă folosea aparat dentar. Își spuse că aspectul ăsta ar putea să rămână până la finalul sejurului un mister la fel de mare ca piramida energetică de pe platoul Bucegi.

— Mulțumesc, îi răspunse fără chef, arătându-i din priviri accesoriul soției: un dreptunghi bleumarin dintr-un

material fin, bun mai degrabă pentru ședințe foto pe Instagram.

— Să știți că purtarea măștii nu este opțională. Turiștii noștri au dreptul să se simtă în siguranță.

— OK, am înțeles. O zi bună!

Îi întoarse spatele și plecă spre lift cu soția urmându-l ca un animal de companie. Refuză din mers oferta tipului dispus să le ducă bagajele. Apoi îi apăru în raza vizuală o tânără în costum de baie, cam rotofeie după orice standard. Probabil revenea de la plajă. Își pusese masca chirurgicală imediat ce intrase în hotel. Lui Sorin imaginea i se păru din cale-afară de caraghioasă.

Îi făcu semn Crinei și pufni deloc discret.

— Băi, ești prost?!

— Șșșt! Sorin, te rog.

— Uită-te la grasa asta! Se duce să *opereze* ceva la restaurant…

Râse de-a dreptul, spre nemulțumirea Crinei. Femeia bănuia că, de fapt, Sorin era gata să râdă și de ea, imediat ce-o să-și pună costumul de baie și masca asortată, din același material cu sutienul și bikinii. Avuseseră discuții interminabile, chiar certuri violente. Inutil. Amândoi își menținuseră punctele de vedere, la fel de inflexibili ca doi afaceriști care știu că nu-și pot permite să liciteze mai mult decât îi țin buzunarele.

De cum intrară în cameră îi izbi mirosul de biocide, imposibil de acoperit cu orice parfum.

— Uau! exclamă bărbatul. Deschide geamul că murim dracului!

Cameristele primiseră instrucțiuni clare. Operațiunea minuțioasă de igienizare trebuia să pregătească locul ca și cum ar fi fost vorba despre o sală de operații pe cord deschis: curățarea mochetei cu aburi sub presiune, ștergerea cu biocide a mobilierului, clanțelor, mini-frigiderului, panoului de control a aerului condiționat, telecomenzii de la televizor, umerașelor din dulap – practic a tuturor suprafețelor de contact. Sterilizarea obiectelor sanitare din baie ocupa un loc special în cadrul procedurii standard de pregătire a camerei pentru noua serie de turiști.

Își luaseră biletele încă din februarie, înainte ca pandemia să explodeze în Europa. Ca în fiecare vară, Crina insista să-și înceapă concediul pe litoralul românesc. Mai precis în zona de sud a litoralului, pentru

a participa la mega-concertul de pe plaja din Jupiter organizat de un cunoscut post de radio. Doar că de data asta se dovedise a fi cu ghinion. Concertul fusese anulat, lucru absolut normal în noile condiții. Cum Sorin achitase biletele integral, se văzuseră nevoiți să încerce, totuși, un sejur cât mai plăcut la Cap Aurora, Hotel Serena.

Clădirea de șase etaje amplasată pe plajă beneficiase de investiții de milioane de euro în urmă cu doar doi ani, pentru obținerea clasificării de patru stele, în regim *all-inclusive,* după model turcesc. Sezonul estival trecut, cu hotelul arhiplin, dăduse un prim semn că investiția avea să se amortizeze și să aducă profit, cândva. Starea de urgență, închiderea restaurantelor și criza de după pandemie avea să răstoarne complet calculele optimiste ale patronului.

Crina își puse hainele în dulap și intră la duș, în timp ce Sorin scoase telefonul să navigheze pe internet, în scaunul din balcon, de unde avea vedere spre partea de nord a stațiunii și o bucată din plajă. Abia aștepta să înoate.

Citi un articol despre cum evoluase comerțul după deschiderea mall-urilor. Scrâșni și trase o înjurătură. Deținea trei magazine în București, în trei mall-uri diferite. Starea de urgență îi pusese afacerea pe butuci. Culmea ghinionului, înainte de închiderea magazinelor tocmai primise de peste Ocean un container plin cu marfă. Băgase 50 de mii de euro într-un singur transport. După redeschidere, vânzările scăzuseră cu 80 la sută. Acum avea marfă pe stoc și investiția imobiliară blocată, îi lipsea foarte puțin să-și tragă un glonț în cap.

Afacerea imobiliară se dovedise bomboana de pe colivă. Cu profitul din magazine își cumpărase terenul din Pipera pentru a construi un bloc de locuințe. Ca să-și termine investiția, apelase la un credit de 500.000 de euro.

Debutul pandemiei avea să-l prindă cu imobilul la roșu și doar trei contracte semnate din 24. Clienții apucaseră să-i dea un avans de câteva mii de euro. Iar banii dispăruseră cât ai clipi pe diverse amenajări interioare. Apoi începuse calvarul. Nopți nedormite, atacuri de panică, gânduri depresive, certuri cu soția.

Noroc de cei 15 mii de euro strânși de Crina într-un depozit pe numele ei, altfel criza i-ar fi surprins complet descoperiți, fără un ban în casă, rămași la mila statului.

Absolventă de Actorie, Crina se lansase în afaceri online, își făcuse conturi pe rețelele de socializare și devenise influencer cu sute de mii de fani. După șase ani de muncă fără satisfacții materiale apăruseră în sfârșit primele contracte de publicitate. Devenise independentă de câștigurile soțului. Însă, odată cu blocarea economiei, statutul ei de vedetă pe internet valora fix cât o ceapă degerată. La fel de brusc și neașteptat ca venirea pandemiei încetase să mai intre vreun ban în conturile Crinei.

Amândoi sperau ca sejurul pe litoral să le încarce bateriile, să le schimbe starea de spirit, să-i scoată cumva din depresie. Doar că problemele materiale și gândurile negre îi apăsau chiar și în momentele de aparentă destindere la malul mării.

Bărbatul ridică ochii din telefon și intră în cameră.

— Hei, ce faci? Mai mergem la plajă?

Crina apăru cu părul strâns în coadă, complet goală pe sub halatul descheiat. Se opri în fața oglinzii să-și tragă costumul de baie nou-nouț. De pe patul matrimonial, privirile lui Sorin poposiră într-un loc de unde îi era foarte greu să se desprindă. Întinse mâna spre coapsele soției și începu s-o mângâie.

Femeia se feri.

— Parcă ziceai că te grăbești, îi curmă elanul, desprinzându-se spre poșeta unde avea masca de protecție asortată cu sutienul.

Sesiză rapid dezamăgirea din ochii bărbatului.

— Mai târziu, scumpule… Ia-ți slipul și hai afară, să prindem un pic de soare.

— Mi-e foame, să știi.

— Au gustări la piscină. E *all-inclusive,* ce naiba! Ia vezi ce scrie în chestia asta.

Îi dădu pliantul primit la recepție. Sorin îl citi cu gândul departe. Apoi își aruncă hainele pe pat și-și luă slipul Nike, cumpărat din Antalya în vara anului 2018.

Cu patru felii de pizza înșfăcate din mers, soții Nemțeanu ajunseră pe plajă pășind pe nisipul fierbinte. Un angajat al hotelului îi preluă și-i conduse la șezlonguri. Evită să se apropie de ei la mai puțin de doi metri. În loc de clasicele saltele din burete primiră câte un prosop mare cu sigla *Serena* brodată în colțuri și un soi de cearșaf de unică folosință. Tânărul le arătă cum să întindă cearșaful între prosop și plasticul alb al

şezlongului. Îi rugă ca înainte de plecare să predea prosoapele și să pună cearșafurile într-un coș special amenajat.

— Puteți servi băuturi de la bar. Paharele sunt de unică folosință. Vă doresc un sejur cât mai plăcut! le ură tânărul cu zâmbetul pe buze, înainte de a dispărea.

Față de anul trecut, Sorin observase de la înălțimea balconului că plaja fusese reamenajată astfel încât distanța dintre șezlonguri să fie mărită. Turiștii păreau mai puțini, răsfirați ici-colo, deși teoretic veniseră în vârf de sezon. Fie hotelul fusese obligat să accepte cazarea pentru cel mult trei sferturi din capacitate, fie românii ezitaseră să aleagă varianta de vacanță *all-inclusive* și preferaseră, din motive de siguranță, micile buticuri sau pensiuni. Rămânea de văzut dacă și cum își va scoate banii patronul de la Serena.

După ce se bălăciră în mare stropindu-se reciproc, Sorin merse vioi la barul amenajat pe plajă. Reveni lângă Crina cu două Coca-Cola, un cocktail Margarita și o votcă Stalinskaya. Pe urmă se adânciră amândoi în lecturi pe internet – bărbatul intră pe *Ziarul Financiar* și site-urile de știri, iar Crina pe rețelele de socializare.

Seara deciseră să mănânce pe terasa restaurantului principal. Pentru a păstra suficientă distanță între clienți, cei de la hotel fuseseră nevoiți să reamenajeze sala de conferințe, transformând-o în al treilea loc de luat masa. Mai exista și a patra opțiune, un soi de *room-service* de pandemie. Clienții sunau la bucătărie sau trimiteau un e-mail la recepție, comandau dintr-o listă foarte lungă (disponibilă și pe pagina de internet a hotelului), pe urmă coborau la intrarea în restaurantul principal pentru a prelua pachetele cu mâncare și băutură, puse în ambalaje de unică folosință. Aveau și posibilitatea unui *refill,* o singură dată la fiecare comandă.

Bufetul suedez fusese înlocuit de ospătari, iar turiștii erau în general nemulțumiți de timpul de așteptare. Însă cei mai mulți manifestau oarecare înțelegere. Ar fi fost aproape imposibil ca hotelul să angajeze suficienți chelneri fără să vină cu bani de-acasă.

Consultară meniul în timp ce pe scena improvizată lângă piscină saxofonistul se străduia să mențină o

atmosferă plăcută, de salon cu pretenții. Copiii mișunau printre mese în așteptarea animatorilor. Făceau gălăgie și asta îl agasa pe Sorin.

În sfârșit, chelnerul le aduse comanda pe farfurii din carton. Sarea, piperul, uleiul și oțetul fuseseră dozate la plic, ca la orice comandă online. Ar fi fost greu să nu faci imediat legătura cu localurile împinge-tava sau cantinele muncitorești. Totuși, se vedea că bucătarii se străduiseră să aranjeze farfuriile cât mai artistic, să compenseze într-o mică măsură.

La desert cerură prăjituri Boema. Crina se simțea vinovată, își promisese c-o să se abțină de la dulciuri măcar la masa de seară.

— Nu rezist, îmi pare rău! exclamă dezvelindu-și dantura de prezentatoare TV. Boema e moartea mea!

Bărbatul o privi cu indulgență. Avea alte probleme.

— Ai luat ceva pentru arsuri? o întrebă.

— Am o loțiune *after-sun.* Depinde cât e de grav. Unde te-a prins soarele?

— Pe umeri…

— Și de ce nu mi-ai spus? Hai în cameră, să te dau cu spray.

— Mai stăm puțin. Nu-i urgent.

Goli paharul de vin, apoi își turnă altul din carafă.

— Cum ți s-a părut mâncarea față de anul trecut? îl întrebă Crina, într-o încercare timidă de a face conversație.

Mormăitul bărbatului ținu loc de răspuns. În mod evident avea prea puțin chef pentru discuții banale. Euforia primului contact cu marea se estompase, iar acum resimțea aceeași presiune imensă, chinuitoare, care îl măcina încă din prima zi a stării de urgență. Atmosfera de vacanță din complexul hotelier Serena mai degrabă îl deprima. De unde și până unde atâta veselie pe capul ăstora, când țara se scufunda văzând cu ochii?

Probabil fusese inconștient acceptând să vină aici. Abia acum își dădea seama că greșise. Și că starea lui sufletească avea să se înrăutățească într-un mediu atât de lipsit de rezonanță cu trăirile lui.

În plus, mai trebuia să înghită și neroziile Crinei. Remarcile ei așa-zis glumețe, optimiste, însă fără urme de empatie și conexiune cu realitatea. Parcă trăia în alt univers! Era de-a dreptul inconștientă!

Butonă telefonul pe un site de știri. Avea mare nevoie de un dram de speranță.

Vorbi mai mult pentru sine.

— Băi, ăștia-s complet idioți! Ce cretini!

Captivată de programul artistic dedicat copiilor, Crina clipi des. Înțelese doar că soțul ei era nemulțumit, ca de obicei în ultimele cinci luni.

— S-a întâmplat ceva?

— Da! S-a-ntâmplat că onoratul guvern își bate joc de noi. Auzi ce zice boul ăsta, ministru' Sănătății. Cică-i foarte posibil ca din toamnă să închidă din nou mall-urile… Păi abia le-au redeschis. Le-nchid din nou? Băi, ești prost?! În ce țară de rahat trăim?

Crina se uită în jur, îngrijorată, să vadă ce reacții stârniseră comentariile lui Sorin. Turiștii păreau absorbiți de copiii care dansau pe scenă păstrând distanța socială. Prea puțin le păsa de brunetul cu părul creț (și tricou Metallica) supărat pe guvernanți.

— Ei, și tu acuma! Te iei după ăștia? O fi vreun *fake-news,* îi spuse Crina, îngrijorată de starea bărbatului.

— *Fake-news* pe dracu'!

Scăpă o înjurătură groasă, de mahala, la adresa primului ministru. Se gândi că fusese un mare dobitoc în urmă cu ani de zile, când de-abia intrase în afaceri și primise oferta de a se angaja la stat. Un verișor puternic conectat la partidul de guvernământ îi făcuse propunerea. Urma să devină funcționar în cadrul primăriei sectorului 3 – opt ore de muncă pe zi, cinci zile pe săptămână, pachet salarial atractiv, bonuri de masă, tichete de vacanță și deplasări în teritoriu cu diurnă inclusă. Pe-atunci îl luase la mișto pe văr'su Cozmin. Se crezuse pe cai mari, viitor milionar în euro. În mod ironic, realitatea avea să-i dea dreptate până la un punct.

Acum totul se năruise. Ar fi preferat de-o mie de ori siguranța job-ului călduț de la primărie. Era dator vândut la bancă, fără perspectiva de a finaliza investiția imobiliară și de a vinde apartamentele într-un timp rezonabil. Își punea problema să renunțe la magazine și s-o ia de la zero. Dar cine să-i cumpere afacerea, în condițiile în care investitorii suflau și-n iaurt? Calculau de-o mie de ori înainte de a scoate un singur leuț din buzunare, iar magazinele lui Sorin erau în acel moment falimentare. Cât despre imobilul de locuințe, în ultimele patru luni nimeni nu-l sunase să-i ceară informații.

— Hai să ne plimbăm pe faleză, îi propuse Crina ca să-l scoată din starea de nervi.

— N-am chef! Du-te singură dacă vrei.

După încă un pahar de vin și o tăcere care nu anunța nimic bun, Sorin îi făcu semn să se ridice și să meargă în cameră. La intrarea în hotel doar Crina își puse masca, iar când trecură pe lângă recepție tipa blondă cu părul scurt se uită cu reproș la Sorin, însă fără să-l abordeze. Bănuia că avea de-a face cu unul dintre clienții ăia foarte recalcitranți, pe care-i mai bine să-i lași în legea lor.

În cameră, bărbatul se schimbă în pijama, iar Crina se oferi să-l dea cu loțiune *after-sun* pe spate și pe umeri. Se înroșise destul de tare.

— Te doare? îl întrebă oarecum mirată, deși părea evident după gemetele soțului că arsura era profundă.

Apoi se trezi trasă brutal de mână și întinsă pe spate. De parcă de-abia ar fi ieșit pe poarta închisorii după o abstinență de 12 ani, Sorin aproape că-i rupse bikinii înainte de a încerca un preludiu la fel de iute și precipitat ca bătaia din aripi a unui pescăruș speriat de zgomotul motorului de șalupă. Îi trase apoi tricoul peste cap, cu ochii flămânzi și gura întredeschisă, pregătit să termine partida de sex cu un nou record la capitolul *viteză și agresivitate.*

Luată prin surprindere de atacul bărbatului care până adineauri părea pe jumătate mort, Crina încercă să mimeze încă o dată satisfacția. În adâncul sufletului regreta nespus că apucase să-și cunoască soțul mult prea târziu. Iar odată cu nesfârșitele zile de carantină avea să descopere tot ce era mai rău în partenerul ei de viață. Pe fondul crizei, a preconizatului faliment, Sorin își dăduse complet arama pe față, răbufnise cu și fără motiv, își descărcase furia și neputința pe singura persoană care îi rămăsese aproape. Și, ceea ce era mai grav, nu regreta absolut deloc comportamentul sub orice critică. Îl conștientiza și îl considera un lucru la fel de firesc ca obligația soției de a i se oferi trup și suflet, fără comentarii, la orice oră din zi și din noapte.

Cât Crina merse la baie, bărbatul își scoase tableta și intră pe Facebook să-și descarce oful. Avea o satisfacție majoră să posteze comentarii injurioase pe paginile oficialităților, să-i contreze puternic pe fanii guvernanților și să pună întrebări dure, de cele mai multe ori retorice. Atât îi mai rămăsese. Era singura lui bulă conștientă de

refulare, pentru că cealaltă, mai degrabă instinctivă, o viza pe partenera de viață.

Crina se trânti în fotoliu, își turnă whisky și-și deschise laptopul în poală. Începu să scrie pentru blogul ei un reportaj despre aventura post-carantină pe malul mării, cu fotografii și câteva elemente de ficțiune. Pe măsura ce băutura își făcea efectul se simțea din ce în ce mai destinsă după așa-zisa partidă de sex. Încerca s-o șteargă cu buretele, ca și cum n-ar fi fost.

Rezemat de tăblia patului, Sorin își desfăcu sticla de bere și turnă în pahar.

— Câți bani mai avem? întrebă din senin, concentrat să desprindă concluzia dintr-o idee de afacere promovată pe un site cu profil economic.

— N-am verificat… De ce?

— Așa, de sanchi. Vreau să știu, am voie? Sau e vorba de banii tăi și te doare-n cur?

— Ce-i cu tine?! Te-auzi cum vorbești?

Bărbatul băuse vin la masă, ce-i drept, însă nu cât să-și piardă mințile.

Insistă pe același ton de stăpân de sclavi:

— Deci îmi spui și mie? Hai că-ți trimit cerere pe mail, să fie oficial.

— Lasă, nu te obosi. Zi-mi cât îți trebuie. Îți fac imediat transferul. O sută de lei ajung?

Îl ironizase fără să realizeze riscurile. Sorin se întinse brusc și mătură masa de lângă fotoliul soției. Paharul de whisky i se vărsă Crinei pe laptop și pe tricou.

Sări ca arsă.

— Băi Sorin, ești prost?!

Pe urmă luă sticla de whisky și-l stropi fix între ochi. Bărbatul se ridică din pat, o îmbrânci și-i trase o palmă.

Nu era nici pe departe la prima agresiune. Cu obrazul înroșit, Crina izbucni în plâns și se închise rapid în baie. Se așeză pe veceu și rămase cu capul în mâini minute în șir, cu lacrimile șiroind. Ignoră complet bătăile puternice în ușă.

Incidentul îi întări convingerea că trebuia, cumva, să scape. Trebuia să evadeze urgent. Și asta cu orice preț!

Viața ei împreună Sorin nu mai putea continua.

Ziua 5

La piscina suspendată deasupra mării erau doar câțiva turiști. Cei mai mulți se retrăseseră în camere.

Crina sări spectaculos în apă și înotă până la marginea bazinului. Își sprijini brațele pe balustradă. Se uită în zare la niște pescari care se pregăteau să-și întindă plasele. În larg, viața părea simplă, dar nu lipsită de primejdii. Un val apărut de nicăieri și puteai sfârși pe fundul mării, mâncare pentru pești.

Oare cum i-ar sta lui Sorin inert, întins pe fundul mării?

Gândul o înfioră. Își strânse maxilarele. Înotă pe spate până la celălalt capăt al piscinei, profitând că soarele era ascuns după nori și putea să privească cerul fără ochelari. Un pescăruș plonjă din văzduh spre luciul mării.

Se înfășură cu prosopul și-i spuse lui Sorin că ar trebui să meargă la masă. Întârziaseră și afară se făcuse răcoare.

Bărbatul își băgă telefonul în rucsac fără să-i răspundă. De patru zile se încăierau, își aruncau cuvinte grele. Sejurul la Cap Aurora devenise pentru amândoi de nesuportat, aproape un calvar. Crina avusese o tentativă de-a se întoarce singură la București, însă în ultima clipă renunțase.

Sus, în camera de hotel, își atârnă costumul de baie la uscat, pe urmă intră la duș. Când reveni, îl surprinse pe Sorin vorbind discret la telefonul mobil, pe un ton grav.

Bărbatul o privi cu reproș, ca și cum prezența ei l-ar fi încurcat teribil. Ieși din cameră și închise ușa de la balcon ca să vorbească în liniște, departe de urechile soției.

Apoi termină convorbirea și, spre uimirea Crinei, îi zâmbi ca în vremurile bune.

— Știi cumva, din întâmplare, unde-s pastilele alea? o întrebă aproape stânjenit de efortul de a deveni amabil.

Avea probleme cardiace de vreo doi ani, iar odată cu pandemia boala se înrăutățise. Însă deocamdată putea s-o țină sub control doar cu medicamente, fără intervenție chirurgicală. De altfel, hotărâse să apeleze la bisturiu numai în ultimă instanță, dacă afecțiunea s-ar fi agravat atât de tare încât să-i ofere prea puține alternative.

— Le-am pus în gentuța verde, lângă celelalte medicamente, îi răspunse invitându-l să și le ia singur.

Pe urmă se uită discret în poșeta ei, în buzunarul unde dosise alte cinci pastile identice, pisate mărunt și transformate în pulbere. În forma lor inițială fuseseră albe, rotunde, de mărimea unui nasture de la manșetă – identice cu cele pe care Sorin tocmai le căuta. Înghițite *accidental* ar fi trebuit să rezolve problema. Definitiv! Cel puțin așa citise pe internet. Se documentase foarte bine încă de-acasă. Iar riscurile de a fi descoperită tindeau către zero.

În fond, nu era treaba ei să verifice dacă soțul își administra corect tratamentul. Din neatenție, oricui i se putea întâmpla să înghită o supradoză pe fondul oboselii sau al consumului de alcool.

Încă din prima zi în care fusese diagnosticat, Sorin își cumpăra singur medicamentul, de parcă ar fi vrut să se asigure că pastilele alea erau chiar ceea ce scria pe cutie, și nu altceva. Vreo otravă pentru șobolani, spre exemplu. Lua câte două comprimate dimineața și seara, la oră fixă.

Rămăsese să vadă doar sub ce formă urma să i le introducă în mâncare sau în băutură, astfel încât să nu depisteze gustul puțin amar, specific produsului. Pusese pe limbă un vârf de cuțit, ca să verifice. Important era să obțină supradozarea. Sticla de bere părea varianta ideală.

Da, în sfârșit venise ziua cea mare! Se hotărâse. Știa că era unica ei șansă. Sorin o amenințase apăsat, cu subiect și predicat, atunci când adusese în discuție eventualul divorț: „Mai bine te omor cu mâna mea! jur c-am s-o fac, Crina. Nu glumesc!” Îl credea în stare. Simțise pe propria piele forța lui brută, primitivă, lipsită de orice argument. Și asta de prea multe ori.

Jos, pe terasa restaurantului, încercă să fie jovială. Mâncară fără ca el să participe la monologul Crinei despre cum plănuia să-și recalibreze mica afacere de pe rețelele sociale. Bărbatul urmărea mai degrabă programul artistic al animatorilor, părea complet distras. Înghițea mecanic, aproape fără să privească în farfurie.

Îi știa pe dinafară tabieturile. După două, cel mult trei pahare de vin alb la masa de seară, continua cu bere în camera de hotel. Își cumpăra de la bar Heineken la sticlă și alune. Cei de la Serena aveau în meniul *all-inclusive* doar Timișoreana la halbă – deloc pe gustul lui.

Cu toate că încercase să se pregătească din punct de vedere psihic, Crina simțea broboane de sudoare pe șira spinării. Se apropia momentul. Spera să-și țină-n frâu

emoțiile ca să-și ducă treaba la bun sfârșit. Încă puțin și redevenea liberă. Liberă ca pasărea cerului. Încă puțin și scăpa de cel mai negru coșmar din viața ei.

Urcară în cameră pe scări. Se făcuse coadă la lifturi, ca de obicei seara și dimineața. Sorin nu mai avea răbdare să aștepte cuminte, la distanța minimă impusă de noul regulament al hotelului.

Pe palierul de la primul etaj, Crina se opri să-i amintească de bere și alune. Bărbatul scăpă înjurătura printre dinți și coborî la bar, îndemnându-și soția să nu-l aștepte.

— Du-te sus, vin și eu imediat.

În cameră, Crina fu mai agitată decât s-ar fi așteptat. Își găsi de lucru cu niște haine pe care le aranjă în dulap. Apoi deschise laptopul și începu să citească bloguri și pagini de *social-media.* Timpul se scurgea la fel de greu ca printr-o clepsidră înfundată.

Se uită din nou la ceas. Sorin întârzia.

Când îl văzu în pragul ușii începu să tremure ușor, imperceptibil. Bărbatul își aruncă hainele neglijent, desfăcu sticla, își turnă în pahar, luă o gură de bere, pe urmă se duse la duș gol pușcă.

Crina strânse în pumn, în buzunarul de la halat, plicul cu pulberea fină. Îl scoase cu două degete și rămase cu el în aer.

Ziua 6, penultima, 6:15 dimineața

Pe plaja aproape pustie, la cel mult 500 de metri de Hotel Serena, ambulanța cu girofaruri pornite, o dubiță neagră cu număr de MAI și două Logan-uri de Poliție fuseseră trase una lângă alta, la mică distanță de buza mării.

Doi agenți comunitari se străduiau să-i țină departe pe cei câțiva turiști gură-cască, ieșiți la aerosoli dis-de-dimineață. Unul dintre ei, vădit marcat de eveniment, sunase la 112 ca să anunțe descoperirea macabră. Tocmai își făcea cruce cu gesturi largi, domoale, în timp ce criminaliștii își scoaseră gențile cu aparatura de culegere și prelucrare a probelor.

Asupra victimei anchetatorii găsiseră portofelul cu acte și mobilul, din păcate nefuncțional, plin cu apă.

Inspectorul Codrin Vrabie răspunse la telefon. De la dispeceratul 112 primi informații proaspete: în cursul

nopții, o persoană de sex feminin, Crina Nemțeanu, sunase speriată ca să raporteze dispariția soțului ei. Era cazată la Hotel Serena. Își lăsase numărul de contact.

Polițistul termină convorbirea și formă numărul primit pe SMS. Convorbirea fu scurtă și lapidară. O rugă să iasă imediat din hotel și să vină acolo, pe plajă.

Trase aer în piept și se uită la colegii criminaliști. Filmau și fotografiau un corp inert, ud leoarcă, întins cu fața-n jos pe nisipul rece al dimineții. Se gândi că poate cu puțin noroc o să închidă rapid dosarul: alt dobitoc care își băuse mințile și se înecase în mare.

Unul dintre agenții locali îi întinse paharul cu cafea ieftină, luată de la automat.

— Vreți o cafeluță?

— Da, sigur… Mersi mult.

— Să vă dau și două plicuri de zahăr.

Inspectorul nu apucă să soarbă din cafeaua proastă. Privi spre capătul plajei, de unde o femeie blondă se apropia cu pași repezi, aproape alergând. Bănuia despre cine era vorba.

Îngrijorată, plânsă, cu cearcăne mari, Crina i se adresă direct.

— Bună dimineața. Crina Nemțeanu mă numesc. Cu dumneavoastră am vorbit la telefon?

Bărbatul îi întinse mâna.

— Da, cu mine. Inspectorul Vrabie. Se pare că soțul a avut un accident astă-noapte, din păcate. Am găsit portofelul și actele de identitate. Unul dintre turiști l-a descoperit aici, pe plajă, în urmă cu puțin timp…

Criminaliștii întorseseră cadavrul cu fața-n sus. Crina se precipită spre corpul neînsuflețit și izbucni în hohote de plâns când îl recunoscu pe Sorin. Observă printre lacrimi că bărbatul avea urme de sânge la nivelul tâmplei.

Inspectorul Vrabie o prinse ușor de umeri și-i oferi o țigară.

— Îmi pare rău, sincer!

În sfârșit, brancardierii luară cadavrul pe targă și îl puseră în ambulanță. Cercetarea la fața locului se sfârșise.

Așezați pe două capete de șezlong, Crina și polițistul criminalist continuară să fumeze. Femeia îi relată cum decurseseră ultimele ore împreună cu soțul ei. Seara, înainte de culcare, Sorin primise un apel. Undeva în jurul orei 23:30. Se îmbrăcase precipitat și plecase fără să-i dea

explicații. Obișnuia să facă asta uneori, nu era ceva ieșit din comun.

— Am încercat să-l sun după miezul nopții. Pe la unu fără un sfert, ceva de genul… Ca niciodată, își închisese telefonul. I-am lăsat mesaj, apoi l-am sunat de mai multe ori. Degeaba! Mi-am făcut o mie de gânduri, să nu fi pățit ceva grav…

— Băuse?

— Ca de obicei… Două, poate trei pahare de vin la masă și o sticlă de bere în cameră.

— Era în stare de ebrietate?

— Deloc!

Femeia se opri, ca și cum ar fi vrut să-și aducă aminte ceva important. Însă continuarea se lăsă prea mult așteptată, așa că polițistul o readuse în miezul problemei.

— Și… după aia… ați sunat la 112?

— Nu chiar pe loc. De felul meu mă panichez mai greu. Am ieșit din hotel să-l caut. Să fi fost în jur de două noaptea. M-a văzut și recepționera, s-a uitat lung la mine…

— Aha… Și, mai departe?

— Mai departe am umblat ca nebuna. M-am dus prin împrejurimi, nu știam ce să fac. Mașina noastră rămăsese în parcare, am verificat… În fine, m-am întors după vreo oră și abia atunci am sunat la 112. N-am închis un ochi, parcă am presimțit că s-a întâmplat o nenorocire… Dar nu înțeleg, ce căuta acolo?

— Avea probleme, gânduri sinucigașe?

Întrebarea o luase prin surprindere. Se uită lung la polițist, de parcă ar fi fost parașutat de REBU să strângă chiștoace pe plaja hotelului Serena.

— Nu, nu cred că ar fi putut… Dar probleme avea destule, de când cu criza. Îi mergeau foarte prost afacerile.

Inspectorul ar fi continuat dialogul, însă îl rodea stomacul de foame.

— OK, nu vă mai rețin deocamdată. Dar va trebui să ne întâlnim cât de repede la sediul Poliției, pentru declarații. În regulă?

— Da, sigur.

— Și încă ceva… V-aș conduce până în camera de hotel. Aș vrea să arunc o privire, dacă sunteți amabilă.

— Da, de ce nu? Mergem acum?

Câteva minute mai târziu, Crina deschise ușa cu cardul și se scuză că avea nevoie să meargă la baie. Încuie ușa în urma ei, își dădu cu apă rece pe față și încercă un exercițiu yoga de respirație.

Când reveni, îl găsi pe polițist în fotoliu. Luase în brațe laptopul ei.

— Este al dumneavoastră sau al soțului?

— Al meu.

— Și soțul…? Ce dispozitive mobile avea?

— Telefon și tabletă.

— Îmi puteți arăta tableta?

Scoase obiectul din bagaje și i-l dădu.

— Va trebui să iau astea cu mine pentru verificări.

Crina deschise gura să protesteze, apoi se gândi că ar fi fost complet inutil. Și ar fi părut că ascunde ceva.

— Să știți că am nevoie de laptop. Durează mult?

— Cel târziu mâine îl aveți înapoi. Vi-l aduc intact, promit!

Ziua *7*

Telefonul victimei fusese compromis. Rămânea de văzut dacă își salvase unele informații în *cloud.* Inspectorul Vrabie vorbise cu operatorul de telefonie mobilă și urma să primească desfășurătorul cu apelurile lui Sorin Nemțeanu din ultimele 48 de ore.

Camera de supraveghere reușise să surprindă ieșirile din hotel ale soților Nemțeanu în noaptea tragediei: un cadru clar cu Sorin la plecare și două cu soția acestuia, la plecare și la venire. Recepționera își amintea de Crina și plimbările ei ciudate, la ore la care ceilalți turiști dormeau neîntorși.

Polițistului îi luase un timp să umble prin laptopul Crinei. Găsise sute de fotografii și texte, majoritatea postate pe rețele sociale. Mesajele femeii din căsuța de e-mail păreau inofensive la prima vedere.

Însă ceea ce descoperise cu adevărat interesant stătea pitit într-un fișier Word cu eticheta *Jurnal de carantină.* Se putea deschide doar cu parolă, însă pentru specialistul în informatică de la Inspectoratul de Poliție provocarea se dovedise floare la ureche.

Conținutul era un jurnal intim al Crinei Nemțeanu în cele două luni de stare de urgență.

11 mai, AMR 4

Astăzi a fost ceva mai reținut. Probabil l-a mustrat pentru ziua de ieri. Mă întreb, oare conștientizează?

Dacă aș publica pe blog un serial despre cum trăiesc în pat cu dușmanul, probabil aș avea audiență imensă. Lumea e ruptă de realitate. Cei mai mulți cred că bărbații pot fi niște animale doar dacă beau până-și pierd mințile sau dacă sunt analfabeți. Dacă n-au citit o carte în viața lor. Aiurea! Să-i vezi pe indivizii cu pretenții de intelectuali. M-am măritat cu unul dintre ăștia, știu ce vorbesc. Recunosc, am fost mai proastă decât ultima găină din cotețul bunicii. Înainte de orice, bărbații trebuie testați în condiții grele, de stres maxim. Așa cum e criza asta nenorocită! Sorin și-ar fi arătat adevăratul caracter și aș fi știut cu cine am de-a face.

Acum e mult prea târziu… Sau nu?! Culmea e că n-am avut curaj să-i povestesc nici măcar celei mai bune prietene despre cum mă violează, cum mă lovește cu ură și-mi vorbește ca ultimei pocnitori de pe centură. Mi-a fost jenă de rușinea ei. Mi-o imaginam ascultându-mă și îmi închipuiam cele mai cumplite scenarii. De exemplu, că s-ar duce să-l reclame la Poliție. Sau mai rău, că ar putea discuta cu vreun jurnalist de două parale, de la reviste de cancan. Mi se face greață numai când mă gândesc. Îmi vine să vomit!

Am încercat să-i înțeleg stările de angoasă, neputința, lupta lui cu morile de vânt, momentele de depresie și de iritare maximă, sentimentul de URĂ față de mine. Pentru că mă urăște, asta-i clar. A găsit în persoana mea principalul vinovat pentru eșecurile lui. Sacul de box în care își descarcă furia și infirmitățile sufletești. Oricât aș vrea să-i găsesc circumstanțe atenuante, îmi este imposibil să extrag o logică a fenomenului, o explicație care să nu mă facă să mă simt ultimul om de pe pământ.

Ei bine, dacă el mă urăște pe mine, și eu îl urăsc pe el! De zece, de o sută de ori mai mult! Când o să-și dea seama, din păcate o să fie prea târziu.

Trebuie să mă eliberez cât mai repede.

Jurnalul era structurat pe zile și conținea 43 de pagini. Crina descrisese în amănunt episoadele de abuz,

de violență domestică extremă. Pentru inspectorul Vrabie tabloul începea să se contureze.

Încă nu excludea un act sinucigaș, iar un accident i se părea improbabil.

Îl sună pe medicul legist să afle rezultatul autopsiei înainte ca actul oficial să-i parvină pe e-mail. Din spusele doctorului, se profila mai degrabă o crimă. Moartea victimei s-ar fi datorat înecului, însă inițial bărbatul fusese lovit la cap cu un obiect dur. Era greu de crezut că rana provenea în urma unei căzături accidentale, după opinia legistului.

Punând informațiile într-o anumită logică, polițistul schiță un posibil scenariu: Sorin Nemțeanu ieșise din hotel aproape de miezul nopții, iar după un timp soția plecase pe urmele lui. Cei doi probabil se intersectaseră afară, în apropierea plajei, într-un loc ferit de priviri indiscrete. După o ceartă violentă Crina Nemțeanu își lovise soțul, bărbatul își pierduse cunoștința, apoi fusese abandonat în mare, unde se înecase.

Inspectorul știa că în lipsa unui martor și a corpului delict cazul devenea complicat. Existau doar probe indirecte pentru inculparea principalului suspect.

Decise să aibă o nouă discuție cu Crina Nemțeanu. O sună și stabiliră să se vadă la sediul Poliției. Urma ca inspectorul să-i trimită imediat o mașină la hotelul Serena.

Când o văzu machiată, cu blugi mulați și bluză transparentă, lăsată pe umeri, polițistul avu greutăți să-și ferească privirile pofticioase.

O luă tare din prima.

— Ați fi de acord să vă supunem unui test cu detectorul de minciuni?

— Când, acum?

— Da.

— Sigur! De ce nu?

Cât timp suspectul numărul unu fu chestionat de psihologul Poliției specializat în teste cu poligraful, inspectorul Vrabie scoase la imprimantă desfășurătorul convorbirilor telefonice ale victimei. Îl avea pe e-mail într-un fișier .pdf. Ultimul apel fusese primit de Sorin Nemțeanu cu circa zece minute înainte ca bărbatul să iasă din hotel.

Polițistul sună la operatorul de telefonie. Numărul respectiv apărea de încă cinci ori în ultimele 48 de ore.

Aparținea unei firme din Constanța, Cormoranul SRL. După încă două apeluri inspectorul află noi amănunte: telefonul era în folosința unui anume Liviu Toader, proprietarul firmei Cormoranul și, printre altele, a hotelului Serena din Cap Aurora!

Ce legătură să fi fost între victimă și proprietarul hotelului? Erau amici, rude, cunoștințe de conjunctură? Ce-ar fi avut de vorbit la miezul nopții, cu câteva minute înainte ca Sorin Nemțeanu să părăsească hotelul în pripă?

Inspectorul asistă la ultima parte a testului cu detectorul de minciuni. Îl trase deoparte pe colegul psiholog, rugându-l să iasă pe hol. În mod surprinzător, rezultatul era favorabil Crinei Nemțeanu. Nu mințise.

Când polițistul reveni în birou, femeia îl privi lung.

— Îl cunoașteți pe Liviu Toader? o întrebă foarte direct.

Crina ridică din sprâncene.

— Liviu Toader? Nu… De ce? Ar fi trebuit să-l cunosc?

— Este proprietarul Hotelului *Serena.* Cu el a vorbit ultima dată soțul dumneavoastră, înainte de-a ieși din cameră.

Apoi îi mulțumi pentru cooperare, o rugă să rămână la dispoziția Poliției și se retrase să stabilească întâlnirea cu Liviu Toader.

Antreprenorul intrase de trei ani în industria de turism. Avea câteva restaurante pe litoral, iar din ce strânsese reușise să cumpere un hotel de două stele construit în epoca Ceaușescu, între timp ajuns în paragină. Cu un credit bancar substanțial, vechea ruină era acum de nerecunoscut – în sensul bun, desigur. Hotelul Serena atingea cu ușurință standardul de patru stele, iar după primul an de funcționare sub noua înfățișare turiștii îi dăduseră recenzii preponderent pozitive.

Spre surprinderea inspectorului, Liviu Toader nu avea biroul în incinta hotelului, ci într-o altă clădire din zona verde a stațiunii Cap Aurora, unde omul de afaceri deținea un restaurant. Fusese de acord să-și schimbe programul ca să se vadă imediat cu polițistul.

Patronul îi oferi un loc în fotoliu.

— Vă servesc cu ceva? Apă, cafea, ceai, suc?

— Nu, mulțumesc. Sunt în criză de timp, așa că permiteți-mi să intru în subiect.

— Sigur, spuneți. Cu ce vă pot ajuta?

— În ce condiții l-ați cunoscut pe Sorin Nemțeanu?

Bărbatul corpolent, lat în spate, cu sprâncene groase și chelie frontală, se foi în scaun. Încerca să facă o conexiune.

— Parcă am auzit de numele ăsta. Dar, sincer, nu știu de unde să-l apuc…

Pe urmă își aminti.

— Aaaa, stați puțin. Gata, mi-am amintit! M-a sunat ieri dimineață directoarea hotelului. Mi-a spus de un client de-al nostru care ar fi fost găsit mort, pe plajă.

Își puse ochelarii pe nas și se uită în agendă.

— Da, mi-am notat aici: Nemțeanu Sorin, 35 de ani, din București. S-a cazat împreună cu soția… Ce tragedie, dom'le! Și chiar la hotelul meu! Sper să nu dați nimic la presă, că-mi alungați turiștii… Și așa sunt puțini, abia respirăm. Ca să vedeți coincidență, tipul ăsta care-a murit, Nemțeanu, m-a sunat zilele trecute. Habar n-am de unde avea numărul meu… S-a plâns de condiții. Ba că ospătarii sunt puțini și nu-și fac treaba, ba că-i mizerie în cameră, ba că nu-i schimbă nimeni prosoapele și lenjeria… Mă rog, client dificil. Avem și din ăștia, oho! Am încercat să-i fac toate mofturile. Pentru noi fiecare client este important. Vă dați seama, vreau să plece mulțumiți și să revină la anu'. Am băgat o căruță de bani în hotel, nu vreți să știți. Am funcționat la turație maximă sezonul trecut și pe urmă s-a nimerit cu pandemia asta… Gura mă-sii de treabă! Mă scuzați…

Își turnă apă plată dintr-o sticlă de jumătate. Începuse să transpire. Îi plăcea să turuie, vorbea fără încetare, parcă speriat ca nu cumva polițistul să-l întrerupă cu vreo întrebare.

Inspectorul își scoase carnețelul.

— În data de 7 august, seara, la ora 23:42, l-ați sunat pe Sorin Nemțeanu. Cu puțin timp înainte de presupusa oră a decesului…

Îl privi încruntat, fără menajamente, de parcă ar fi vrut să-i transmită că înghițea orice, în afară de minciuni. Patronul de la Serena se simți stânjenit. Își schimbă iarăși poziția pe scaun. Luă o gură de apă și începu să se joace cu capacul de la stilou.

— Posibil, nu-mi amintesc exact. V-am spus, era un client foarte dificil. Arțăgos chiar. M-a amenințat cu Protecția Consumatorului.

— Când v-a amenințat?

— Chiar în ziua aia, cred. Pe 7 august… Da, acuma știu! L-am sunat la miezul nopții ca să-i spun că l-am rezolvat. Îmi ceruse să-i dau altă cameră. Cică la el mirosea a mucegai. Aiurea, de unde mucegai? Am renovat totul de la zero! Omu' mai avea de stat două zile și cererea mi s-a părut stupidă… În fine, i-am zis că putea să se mute într-un apartament cu vedere frontală la mare. Boierie, la banii pe care-i dăduse!

Polițistul își notă în carnețel să stea de vorbă cu Crina Nemțeanu, să vadă dacă va confirma varianta omului de afaceri. Era puțin descumpănit, simțea că patronul de la Serena îi ascundea unele aspecte. Dar pe moment rămăsese fără muniție.

Dădu să se ridice când primi un mesaj pe mobil. Colegul de la Departamentul de Securitate Cibernetică îi trimisese pe e-mail rezultatul unei investigații pe care o ceruse încă de când pusese mâna pe desfășurătorul convorbirilor lui Nemțeanu. Chiar dacă telefonul victimei păruse a fi compromis, ofițerii de poliție specialiști în informatică reușiseră să refacă conversațiile pe WhatsApp dintre Sorin Nemțeanu și Liviu Toader. Surprinzător, victima îi trimisese patronului copia unui document – un buletin de analize medicale efectuate la o clinică privată din Mangalia, din care reieșea, negru pe alb, că Sorin Nemțeanu era infectat cu Covid-19! Conversația pe WhatsApp nu conținea niciun fel de comentariu în afară de copia după documentul oficial, datat în urmă cu patru zile. În schimb, în e-mail-ul primit de inspectorul Vrabie se menționa că respectivul buletin de analize era contrafăcut – probabil în Photoshop.

Polițistului îi pică fisa instantaneu. Trebuia doar să aibă suficient tact ca să obțină totul dintr-o singură lovitură.

Îl lăsă pe Toader să fiarbă puțin în suc propriu.

— Vă mai pot ajuta cu ceva? îndrăzni, în sfârșit, omul de afaceri.

— Da. Sunteți de acord să vă testăm cu detectorul de minciuni?

Pusese întrebarea pe un ton aspru, acuzator. Dintr-odată bărbatul se schimbă la față.

De emoție dădu în bâlbâială.

— Păi… Cum săăă… Chiar așa?… Ad…ad…ică cum, mă faceți min… min…cinos?!

— Nu. Este o procedură standard în cazul martorilor și a suspecților.

— Și eu în ce categorie sunt? Martor sau suspect?

— Contează?

Pe urmă decise să atace în forță.

— Cât v-a cerut Sorin Nemțeanu ca să-i închideți gura?

Lui Liviu Toader i se dilatară pupilele.

— Poftiiim?! De unde ați mai scos-o?!

— V-a trimis un document pe WhatsApp. Un buletin de analize medicale. Și v-a amenințat că se duce cu el la presă. Cât v-a cerut, domnule Toader?

La ultima întrebare aproape că țipase, făcându-și interlocutorul să tresară.

Îl evaluase corect. Bărbatul își prinse capul în mâini. Cedă mai repede decât s-ar fi așteptat.

— A fost un accident… Jur!

Începu să plângă în hohote. Inspectorul așteptă să-și revină, pe urmă îi înregistră depoziția pe telefon.

Într-adevăr, Sorin Nemțeanu îl șantajase. Îi ceruse 200 de mii de euro în 24 de ore. În caz contrar urma să dezvăluie public că în timpul sejurului la Hotelul Serena căpătase noul coronavirus. Dovada era aparent de netăgăduit: buletinul de analize trimis pe *WhatsApp* și care ulterior se dovedise a fi o făcătură.

Nu, nu avea nevoie de așa ceva, mai ales acum, când se străduia din răsputeri să țină afacerea pe linia de plutire. Avea de plătit la bancă o avere: două milioane de euro! Nu-și permitea ca imaginea hotelului să fie terfelită. Ce nebun ar mai fi călcat la *Serena* după ce ar fi aflat că pe-acolo colcăie virușii ucigași?

În seara de 7 august a încercat să-l determine pe Nemțeanu să renunțe la șantaj. I-a adus zece mii de euro într-un plic, atât cât reușise să strângă. Acolo, pe faleză, lucrurile au degenerat în ceartă și apoi bătaie.

— A fost un accident, credeți-mă! A sărit cu pumnii la mine, eu am căzut, m-am ridicat și l-am lovit cu o piatră. Mi s-a părut că nu mai respira. De frică, l-am tras în mare. Am zis că poate o să pară că s-a înecat. Jur, așa a fost! Am nevastă, am doi copii, mă știe atâta lume… Nu mă nenorociți! Vă implor, domnule polițist!

★ ★ ★

În camera de hotel, Crina își închise geamantanul și se pregăti să iasă. Valiza lui Sorin o lăsase desfăcută pe pat, cu toate lucrurile bărbatului împachetate și un bilet deasupra: „ODIHNEȘTE-TE ÎN PACE!”

Dădu să deschidă ușa, apoi își aminti ceva. Merse în balcon, își puse pălăria de paie și își făcu selfie cu Marea Neagră în fundal. Arăta superb! Postă fotografia pe contul de Instagram.

Mesajul pentru fani îi veni în minte instant. „Sejur fabulos la Cap Aurora. Optimistă și cu bateriile încărcate! #serena #unnouînceput”.

Gabriel Brănescu (n. 13 februarie 1970) scrie mai ales articole și cărți de publicitate – dintre care cea mai cunoscută este *Dă-mi banii tăi.* Fost jurnalist de presă scrisă și televiziune, Gabriel Brănescu scrie și poezie (volumul *Simplu*), povestiri SF și scenarii de filme scurte, pe care le și regizează.

Substituirea

M-am întâlnit, zilele trecute, pe *Zoom,* cu Tudor, un vechi prieten. Am vorbit de una, de alta, doar să treacă timpul, așa, ca-n izolare. Dar, la finalul întâlnirii, Tudor mi-a povestit de o conversație telefonică pe care o avusese mai devreme cu mama lui, aflată undeva la țară. Ceva despre care nici acum nu știu ce să cred.

— Da, mă, și-mi zice mama: „Tudore, nu e lucru curat cu boala asta!” „De ce, mamă?”, o întreb eu. Și fii atent ce aberație îmi povestește.

Eu dau aprobator din cap și-i fac semn să continue, în timp ce îmi aprind o țigară.

— Deci, șefu’ de post, cum îi zice mama, patrulează cu mașina pe strada principală și cântă, prin porta-vocea aia de pe mașina de poliție, cântece patriotice. Nu doar imnul, să ne înțelegem, tot felul de cântece, gen ăla cu „batalioane române Carpații”.

Mă bușește râsul, mai mult de exprimarea lui, *ăla cu „batalioane române Carpații”,* dar n-apuc să-i zic, fiindcă Tudor continuă, mucalit.

— Mă, nu mai râde, fii atent! zice, abia abținându-se să nu râdă și el. Apostolescu, așa îl cheamă pe polițist, se îmbolnăvește de covid. Probabil îl afectase întâi la creier.

— Pe bune? fac eu, dintr-o dată serios.

— Da, stai să vezi.

Dispare câteva secunde din cadru și se întoarce cu o bere în mână. O desface și o apropie de cameră înainte de a bea.

— Hai, noroc! Așa… Deci, panică și consternare în comună. De unde până atunci râdeau de el, toată lumea e acum îngrijorată, mai ales de soarta familiei, care locuiește tot acolo. După ce pleacă echipajele de la județ, și salvările și toți, oamenii se duc să vorbească, peste gard, așa, ca la țară, cu familia omului. Nevasta, doi copii și soacră-sa. „V-a testat, doamna Apostolescu?” „Da, pe toți.” „Și când vă dă rezultatele?” „Nu știu, în câteva zile.” „Da’, sunteți bine, n-aveți nimic deocamdată?” „Eu și copiii suntem bine. Mama… cum o știți, nu mai are mult.” Baba avea cancer, îmi explică el.

— Pfoai, exclam eu.

— Da, stai, că aici e șmecheria. Trec alea câteva zile. Asta era chiar la început, prin martie.

Miruna intră în cameră și îi face cu mâna prietenului meu, aplecându-se ușor, în trecere, ca să intre în cadru.

— Bună, Miruna!

— Salut, salut!

— Așa, mă, hai să-ți zic mai departe. Deci, trec alea câteva zile și vin rezultatele. Sunt toți pozitivi, da' toți. Și copiii, și nevasta, și soacra.

— Panică în sat, nu? zic eu.

— Nu încă, râde el. E ceva ca-n filme, stai să vezi. Sunt toți grămadă la gard, cu mâncare, cu sfaturi. Cade bolnavă baba. Apoi și nevasta polițistului.

— Păi, și cine are grijă de copii acuma? întreabă Miruna, care se instalase pe canapea, pe neobservate, prinsă de poveste.

— Lumea din sat. Cum ziceam, peste gard așa. Copiii sunt mărișori, 12 și 14 ani. Alta-i faza. La un moment dat, după vreo două săptămâni, iese madam Apostolescu în curte, și cică arăta distrusă, slabă, îmbătrânită cu douăj' de ani. Și acum începe distracția. Ori a luat-o maică-mea razna, ori chiar se întâmplă ceva ciudat acolo. Deci, mama se jură ca i-a auzit pe copii strigând-o pe doamna Apostolescu „mamaie"…

Tudor face o pauză dramatică, așteptând o reacție. Cum nici eu, nici Miruna – care se trăsese aproape de mine, ca să o poată vedea și pe ea – nu reacționăm, continuă, ușor demotivat.

— Nu v-ați prins, mă? Aia bătrâna se dăduse jos din pat. De unde trăgea să moară, nu mai ieșise din casă de două luni. Și arăta atât de bine, încât oamenii au crezut că e aia tânăra.

— Aaa, bun. Păi, și? Poate n-a ieșit că era iarnă și acum s-a încălzit, zice Miruna.

— N-auzi că asta era în martie? Mă rog, se făcuse aprilie, la ultima fază… Stați să vă povestesc mai departe, că asta nu-i totul. Mama nu spune la nimeni, ca să n-o creadă ăia nebună, dar se duce la popa din sat și vine cu el la poarta Apostoleștilor.

Așteaptă să ne potolim din pufnit și chicotit, apoi continuă.

— Doamna Apostolescu acceptă să vină la poartă și să discute cu părintele, dar fiți atenți: doar dacă pleacă

mama! Că cică să n-o îmbolnăvească. Popa îi promite mamei că îi povestește el după aia, și mama se duce la o vecină. Dar stă cu un ochi pe ăia doi. Nu știu ce-i spune Apostoleasca popii, că începe ăla să facă cruci și o ia la fugă strigând „Piei, Satană!" Fuge și se închide în biserică.

— Haide, mă, fac eu.

— Zici că e *Twin Peaks,* râde Miruna.

Tudor e mulțumit că ne-a captat din nou interesul.

— V-am zis. Și conflictul se adâncește. Vine și luna mai și se întoarce Apostolescu acasă. Între timp, nimeni din sat nu le mai vede de aproape pe cele două, dar cică păreau bine, nu mai tușeau. Ei, și la nici două zile după ce se întoarce ăla, se aude că a murit baba! Brusc, așa.

— Bine, mă, păi ai zis că avea cancer. A făcut și covid, care-i misterul? De ce s-a crizat popa? întreb eu.

— Stai să vezi. Din cauza stării de urgență, nu e voie să facă înmormântare clasică și, deci, nu vede nimeni mortul. În plus, popa din sat refuză inițial să slujească. Aici se cam încâlcește povestea. Adică nu știu dacă s-o cred pe mama, că fabulează și aia, de n-ai văzut. Dar, aparent, popa e convins că moarta este de fapt doamna Apostolescu, și că femeia cu care a stat de vorba în poartă era mama ei!

— O dăm în sefeuri, râd eu, simțindu-mă oarecum dezamăgit.

Miruna nu râde. Se joacă cu o șuviță de păr, privind în gol. Mă întreb la ce se gândește, dar n-am timp să o întreb, căci Tudor continuă.

— Mă, dacă ar fi doar atât, și eu aș zice că-i mama nebună și l-a făcut de minți și pe popă. Dar mai sunt niște chestii. Apostolescu ăsta se ținea cu una mai tânără, din sat, toată lumea știa. Și după ce, chipurile, au îngropat-o pe soacră-sa, tipa asta s-a mutat la ei, cică să ajute cu copiii. Adică, serios?! Iar nevastă-sa și-a vopsit părul și iese din casă cu basma și ochelari de soare, ca spionu'?

— Mă, Tudore, pe bune, acuma…

Mă opresc, pentru că nu știu de unde să încep. Cum poate un om educat, ca Tudor, pe care îl știu de ani de zile, să creadă asemenea bazaconii? Mi-e teamă să nu-l jignesc.

— Adică, tu zici că baba s-a făcut bine și a întinerit și pozează în propria ei fiică, nevasta lui Apostolescu, care, de fapt, a murit și au îngropat-o drept baba? Tu auzi

cum sună? În primul rând, de ce ar face cineva așa ceva? Nu mai zic că n-ai cum să falsifici un cadavru… Și pe alea, de ce nu le-au spitalizat? Bine, ai zis că-și reveniseră. OK, dar de ce toată…

— Poate că n-au vrut să știe lumea ce s-a întâmplat și aia bătrână să devină un cobai de laborator, intervine Miruna, lăsându-mă cu gura căscată.

— Exact! sare Tudor.

— Și cum dai o moartă de 40 de ani drept una de 65? intru eu în joc, mai mult de dragul Mirunei.

— Frate, explică Tudor, cu patos, cică era slabă, moartă și albise!

— Păi, ziceai că n-a mai văzut-o nimeni după ce s-a îmbolnăvit.

— N-ai înțeles, nimeni nu știe pe care dintre ele le-au văzut. Că una parcă întinerise, cealaltă parcă îmbătrânise. Și semănau, că erau mamă și fiică.

Se instalează o tăcere care se prelungește.

— Măi, ați înnebunit amândoi, sau ce naiba aveți? izbucnesc eu în râs. Sau faceți mișto de mine?

O înghiontesc în glumă pe Miruna. Și văd că are lacrimi în ochi.

Tudor simte și el tensiunea care s-a instalat brusc și se grăbește să încheie.

— Bine, mă, hai că v-am distrat, mi-am făcut datoria, vă las, că mi-a venit mâncarea. V-am pupat. Vorbim! mai zice, și închide.

— Ce-ai? o întreb pe Miruna, care nu-mi răspunde.

Se joacă iar cu șuvița de păr și-mi evită privirea.

Din experiență, știu că n-am cum să grăbesc procesul, oricare ar fi el, și decid să o las în pace. Iau telefonul și intru pe Facebook.

— Dacă ai avut covid, când am crezut că aveai gripă, în ianuarie? zice, brusc, Miruna.

— Și, dacă am avut, ce?

— Am citit că te poate lăsa steril.

— Am citit și eu, am și vorbit despre asta, nu e nimic demonstrat, probabil o altă conspirație tâmpită. Și, oricum, ce legătură are?

— Nu știu, zice ea.

N-am ce să răspund, așa că mă prefac că intru iarăși pe Facebook.

— Dacă am avut și eu, când mi-a fost rău, după tine? O formă mai ușoară.

— OK, poate am avut amândoi. Care. Este. Problema?

— Aveai două fire de păr alb, în sprânceana stângă. Nu le mai ai.

Zâmbesc.

— Și, dacă întinerim, e de rău?

— Mie nu mi-a venit, de două luni.

Rămân blocat.

— Adică ești…, încep, apoi îmi dau seama: „două luni”. Dar n-am timp să mai zic ceva.

— Cât de prost și nesimțit poți să fii?

Pleacă, furioasă, rănită, din cameră.

Nu mă duc imediat după ea. Trebuie să mă gândesc puțin. Fără să-mi dau seama ce fac, mă îndrept spre oglindă.

Alexandru Arion s-a născut pe data de 16 ianuarie 1975, la București. Absolvent al Facultății de litere (specialitatea română-engleză) din cadrul Universității București și al Școlii Superioare de Jurnalistică din București.

Din 1998 redactor șef la *Flacăra* și, din 2001, publisher la Publicațiile Flacăra. A conceput proiectul editorial al noii reviste *Flacăra,* precum și cele ale multor alte publicații din cadrul trustului. Fondator și publisher al *Crime Scene Press.* Vicepreședinte al *Romanian Crime Writers' Club* (*RCWC*).

Moartea pe acoperișul fierbinte

Totul a început ieri.

Un soare nefiresc își arunca razele pe blocul din colțul străzii. Din crăpăturile asfaltului pe care nu mai pășea nimeni, gângăniile începuseră să mișune. Buruieni încă firave încercau să se înalțe la marginea bordurilor. Un fluture zănatec se căznea să ajungă la mușcata din spatele geamului de la etajul cinci. Era prea cald pentru aprilie. Lumina – prea pătrunzătoare. Era liniște și pustiu.

Pustiu era și pe scara blocului. Betonul vechi de șaizeci de ani reușea încă să țină căldura afară, iar penumbra din hol era răcoroasă și îmbibată de un iz acru și vechi. Un singur bec aprins care spânzura de tavan arunca o lumină chioară în fața ușii liftului pe care cineva lipise cu scoci o coală A4: „DEFECT”

Când am împins ușa grea de metal cu vopseaua scorojită, scârțâitul fierului frecându-se de pardoseala de mozaic mi-a strepezit timpanele într-un mod straniu de familiar. Abia când am ajuns în fața ascensorului mi-am dat seama de ce mi se părea că trăiesc un déjà-vu. Vopseaua crem deschis de la intrare, mozaicul pepit de pe jos, pereții vopsiți într-un ou-de-rață strident, până și ușa de tablă a liftului, la fel de crem și de scorojită, în care, în dreptul mânerului, se afla încastrat etern neverosimilul vitraliu spart – toate păreau aidoma altor și altor blocuri în care pătrunsesem de-a lungul vieții mele. Construcții identice și banale, menite să găzduiască oameni identici și banali, care urmau să comită crime identice și banale. Și care trebuiau să fie elucidate pe loc, scurt și la obiect, săltai criminalul, luai declarația, insul mărturisea tot până să-l bagi în dubă, iar până la secție apuca deja să se și căiască pentru faptele sale reprobabile. Ordinea era restabilită în doi timpi și trei mișcări. Universul îți era recunoscător și-ți lipea poza pe un panou atârnat de-un cui bătut într-un perete vopsit în culoarea oului de rață. Din vremurile alea, doar blocul a mai rămas la fel, banal și identic cu mii de alte blocuri. Tot restul s-a schimbat. Gândind asta, un colț de îndoială mi s-a ivit în creier, parcă spunându-mi c-ar fi mai bine să fac stânga-mprejur

și să ies de-acolo cât mai am timp. În schimb, am râs în sinea mea, pentru ultima oară, de toate prostiile care-mi treceau prin cap.

Am privit cu neîncredere spre înscrisul de pe coala lipită pe lift, apoi spre cei doi care mă însoțeau. Cum de deasupra măștilor care le acopereau figurile nu s-a întors nicio scânteiere izbăvitoare, m-am îndreptat spre scări fără să scot un cuvânt. M-au urmat. Nu era nici țipenie de om și, totuși, un zgomot surd, de fundal, se-ncolăcea în jurul nostru pe măsură ce urcam treptele, ca zumzetul unui stup uriaș. Pe măsură ce lăsam în urmă etajele, am început să disting vocea unui crainic de la o televiziune de știri, perorația unui bărbat despre ceva ininteligbil, un chiot de copil, sunetul enervant al unor pantofi cu toc pe gresie, ba chiar și acordurile unei melodii pe care o ascultasem de curând. Undeva, acolo, ascuns în scheletul de beton, blocul trăia o viață secretă.

În dreptul etajului cinci am început să gâfâi și m-am gândit cu milă la fluturele de afară. Speram, doar, să nu-i împărtășesc soarta și să mă trezesc la rândul meu în spatele vreunei uși închise. Îmi mai treceau și alte gânduri prin cap, fără să reușesc să-l agăț pe vreunul și să-l duc până la capăt. Mă gândeam la oamenii din bloc, la sentimentul de déjà-vu de la intrare și la ceea ce urma să găsesc la capătul urcușului.

La șapte deja simțeam că nu mai am aer și mi-am scos masca sub privirile dezaprobatoare ale celor doi, care au făcut, ostentativ, un pas în spate. Am dat din mână a lehamite și m-am târât până la opt răsuflând din greu. Scăpat de pavăza pomilor care nu ajungeau la această înălțime, palierul era inundat de o lumină orbitor de albă, care curgea ca un șuvoi dintr-o parte în alta a coridorului. Într-un colț, o scară de metal coborâtă din tavan își arunca umbra zăbrelită peste niște ghivece pline de praf. Mi-am pus masca și, urmat îndeaproape, de data asta, de cei doi, am escaladat și ultimele trepte abrupte.

Sus, pe terasa acoperită cu bitum a blocului, ne așteptau trei indivizi. Mi-am potrivit masca pe figură și am pășit spre ei. Cel din mijloc a schițat un gest de salut și-atunci am observat ca avea cămașa în carouri udă de transpirație la subraț. Bitumul dogorea plăcut și arunca scânteieri negre. Dacă reușeai să-ți oprești privirea la marginea balustradei, peisajul părea selenar.

Am făcut cunoștință, i-am legitimat pe toți trei cum scrie la carte și am reușit să-mi intru în pielea de inspector de poliție. Masca îmi tot cădea de pe față iar gândurile îmi fugeau la replica intrării pe care o văzusem de atâtea ori în viața mea și la zumzetul monoton al blocului. Privind în dreapta, mi s-a părut că văd fluturele de adineauri așezat pe marginea bordurii terasei. Obosise, iar aici, pe Selena, nu era nici urmă de viață. Poate dacă ar fi reușit să ajungă la unul dintre ghivecele de jos…

În fața fluturelui, culcat pe spate și cu mâinile împreunate la piept, se afla cadavrul pentru care venisem.

Cei doi s-au apucat să-l studieze, cât timp eu am luat la întrebări comitetul de primire. Flancat de duetul de locatari mai curajoși, administratorul s-a năpustit spre mine, turuind informații fără rost. Cetățeanul cutare locuia la doi de când se construise blocul, era pensionar și avea 85 de ani. Notat. Lucrase prin comerț, pe undeva, pe la un minister – se pensionase încă de la începutul anilor ’90. Notat și asta. Era cel mai vechi locatar. Îl găsiseră cu două ore mai înainte studentele în chirie de la cinci care urcaseră pe bloc să facă plajă. O avalanșă de informații pe care abia pridideam să le mâzgălesc în carnețel, știind de pe-atunci cât urma să mă chinui să-mi descifrez hieroglifele. Și tot de pe-atunci mă-ncerca gândul că n-aveau să-mi fie de niciun folos. Încerc să opresc torentul și-ntreb dacă e voie să te urci pe bloc. Se stropșește la mine de parcă i-aș fi încălcat vreun drept sacru.

Sigur că nu e voie, dom’le, că se strică izolația pe care doar ce-am pus-o. Nu vedeți ce bine arată?

Ba văd. Sclipește.

Da’ ce să le faci? E tinere și ele. Să stai atâta-n casă e rău pentru tineri.

E.

Da’ mai rău e cu virusu’ ăsta. Ne omoară pe toți. Ăsta a scăpat ieftin.

N-a scăpat.

Noi o să murim în chinuri, ascultați-mă pe mine!

Sau nu.

Și așa mai departe. N-am reușit să aflu cine îl văzuse ultima oară. N-avea pe nimeni, reușea să se îngrijească singur. Era în putere. N-avea prieteni în bloc. Nici măcar datorii la întreținere. N-avea nimic. În afară de câteva tăieturi pe abdomen.

Paisprezece, îmi strigă unul dintre cei doi.

Suficiente.

Mă-ntorc spre comitetul de primire. Pata de sudoare se lățea văzând cu ochii. Fluturele dispăruse. Poate reușise să găsească drumul spre ghivece. Mă leg de un crâmpei de îndoială și-ntreb, într-o doară, de ce nu-l aveau la suflet pe cutare. Se aricesc toți trei.

Da' cum să credeți așa ceva, dom' comisar?

Inspector.

Dom' inspector, sigur! Scuzați! Era el așa, mai cu nasu' pe sus, da' nu, nici vorbă, noi nu…

Și așa mai departe. Din cerul fără nicio urmă de nor, ploaia de lumină cădea torențial peste orașul încremenit de dedesubt. Mângâi cu privirea corpul întins pe terasă și mă uit în jos. Niciun suflet pe stradă. Doar o mașină roșie se târa în ritm de melc pe lângă trotuarul bulevardului din dreapta mea. Perfect conturate, umbrele copacilor se lățeau pe asfalt mai negre ca niciodată. Stau și mă gândesc dacă am mai văzut vreodată deasupra orașului ăsta un cer atât de senin și nu-mi aduc aminte. Ce-i drept, însă, nici nu cred că fusesem vreodată atent la așa ceva.

În plin soare, cadavrul părea liniștit și împăcat. Mă gândesc cu milă la brancardierii care urmau să-l transporte până la parter. Sângele începuse să se usuce, iar cei doi își strângeau deja catrafusele. În jurul corpului, abia acum observ o umbră mai întunecată la culoare. Până în clipa aceea, nimic nu avea sens. Bărbatul în cămașă cadrilată perora în continuare. Pata de sudoare îi ajunsese până la curea.

Gata, șefu', noi am terminat aici. E clară treaba.

Bine că, măcar pentru unii, era clar. Până și administratorul tace interesat. Mă-nfig în ei.

Ce-i așa clar?

Păi, e clar că muri ieri, da' nu muri aicea. Aicea îl duseră după aia.

Duseră? Mai mulți? De unde-ai scos-o?

Da' cine, Doamne iartă-mă, să-l care pân' pe terasă de unu' singur, șefu'? Superman?

Mi-aduc aminte de ultima scară, de parc-ar fi fost Treapta lui Hillary de pe Everest, și mă-nfior. Îi dau dreptate, fără ca asta să însemne mare lucru. Cei doi mustăceau fericiți, dar pentru mine nu era decât o altă informație dintr-un noian fără valoare. Un ucigaș sau doi sau trei, tot aia e. Ceva îmi spunea, încă de-atunci, că adevărul cazului ăsta era în altă parte, că lucrurile nu se

legau ca de obicei, că trebuia să caut altfel, să pun alte întrebări, să gândesc cu alți neuroni decât în alte dăți. Și totuși, am făcut exact pe dos. Am făcut fix ceea ce nu trebuia să fac, adică tot ceea ce ar face un bun și conștiincios inspector de poliție în situația mea. Aruncând o ultimă privire pe Selena, fără să văd steagul lui Armstrong, am deschis coloana care cobora în bloc, urmat îndeaproape de toți ceilalți. Ajunși în mijlocul șuvoiului de lumină de pe palierul de la opt, am decis să descindem *in corpore* mai întâi la cinci, la apartamentul studentelor.

Am coborât în măruntaiele blocului acompaniați de vocea administratorului care își continua prelegerea despre virus. Încercam să nu-l ascult și să deslușesc zumzetul de mai devreme. Oameni peste oameni, cu doar câțiva centimetri de beton între ei, închiși în spatele ușilor de care le era teamă să treacă chiar și să-și ude florile de pe paliere. Se făcea din ce în ce mai întuneric și mai răcoare. Izul familiar mi-a revenit pe nesimțite și-atunci am început, iarăși, să le disting vocile. Ascunși, mă gândeam că habar n-aveau ce se petrecuse chiar lângă ei. Un gând stupid, pe care urma să-l regret curând.

Domnule polițist, îmi pare rău, nu putem să vă invităm în casă decât dacă zice legea.

Era o tinerică pe la douăzeci și ceva de ani, cu un fular legat deasupra gurii și a nasului. Cealaltă stătea un metru mai în spate, tăcută, fără nimic pe față. Avea privirea pierdută și se clătina ușor, imperceptibil.

N-avem măști că nu se găsesc. Dumneavoastră vă dă, normal, că sunteți de la poliție.

Ce rost ar fi avut să-i spun că le luasem printr-o relație, de la un tip descurcăreț, pe care-l ajutasem într-o chestiune dubioasă în urmă cu mai mulți ani? Divaghez. Mi-e frică să mă apropii de adevăr și-atunci prefer să mă pierd în detalii. Îmi joacă mintea feste, ca mai devreme, când mă gândeam la Hillary și la Armstrong.

Da, știm amândouă că am greșit, da’ nu mai puteam. Stăm în casă de o lună și ceva, n-am ieșit nici până la pâine. Am zis că nu facem rău nimănui…

Am zis că nu ne vede nimeni. Asta am zis. Hai să lăsăm vrăjeala că ne ia lumea de proaste.

Se clătina din ce în ce mai tare, dar vorbea.

N-am omorât pe nimeni, dacă asta e întrebarea.

Nu. Nu era asta. De fapt, nu era nicio întrebare. A fost totul clar din clipa în care au deschis ușa. Nici n-am nevoie să intru, dar o fac, spre disperarea lor mută. Împreună, abia dacă au greutatea cadavrului de pe terasă. Sau undeva pe-acolo. Se schimbă la față când intru în bucătărie și-mi trec privirea peste un stativ unde stau frumos aranjate cuțitele dintr-un set vândut clienților fideli ai unui lanț de supermarketuri. Zăresc, cu coada ochiului, privirile invidioase ale asistenței mele în timp ce-mi pun mănușile de nitril cu care mă pregătesc să scot, unul câte unul, cuțitele din suport. Sunt șase, de diferite dimensiuni, la care se adaugă un satâr destul de înspăimântător. În mintea mea goală de gânduri încearcă să iasă la iveală o singură frântură de idee de care mă îngrozesc și-ncerc s-o bag la loc fără ca măcar să-i arunc o privire. Mă ajută și țipătul scurt al studentei cu fularul legat peste gură.

Proastă mai ești, fată, zice cealaltă, în timp ce mie-mi ies cuvintele din gură fără să apuc să-mi dau seama ce fac.

Da' mult l-ați mai urât pe bătrânul ăla de pe bloc, zic eu, în timp ce cuțitul de inox pe care-l scot din suport își arată lama strălucitor de curată. Nicio pată de sânge închegat, nici urmă, măcar, de vreo amprentă. Proaspăt spălat, cuțitul arăta ca nou.

Da' nu-i adevărat, dom' comisar!

Inspector.

Dom' inspector, mă scuzați. Nu l-am urât. N-aveam nicio treabă cu el.

Nu fi tembelă că se află oricum! Era un libidinos, o jigodie securistă, o mizerie.

Adică?

Adică o mizerie. Simplu. Știe tot blocu' că nu-și ținea mâinile pe-acas'. Bine dracu' că s-a stricat liftul ăla nenorocit.

Nu, asta nu era bine, mă gândesc eu amintindu-mi calvarul pe care-l îndurasem până la opt.

Nu mai vorbi…

Ba las-o să vorbească!

Tot se află, deșteapto, de faza aia când jigodia te-a luat la pipăit și ți-a zis că te mută la el fără chirie.

Hai, mă, nu mai vorbi atâta…

Când a fost asta?

Când a fost asta? Când n-a fost, că de fiecare dată când o prindea pe distrusa asta o chema la el, la doi. Știe tot blocu'. S-a plâns și la dom' administrator. Zi dom'le, nu-i așa?

Da' nu l-am omorât noi, mă, ce-ai de te-au apucat acu' toate poveștile?

Sigur că nu noi!

Ne iau ăștia și ne pun în cârcă crima doar ca să scape mai repede.

Am zis că noi nu facem un asemenea abuz, deși gândul de-a isprăvi afacerea cum o fi, cum n-o fi, mă ispitea mai mult decât orice. Habar n-aveam, atunci, cât de bine-ar fi fost să dau la o parte orice fărâmă de conștiință aș fi mai avut, să fiu o brută, un polițist prost și obtuz, și să le salt la secție. În schimb, le-am lăsat să se disculpe și am continuat să scot cuțitele unul câte unul. Erau imaculate. Gașca mea mă privea tâmp de pe palier, neîndrăznind să calce pragul. În mod special administratorul părea să aibă o figură terifiată. Își îndesase masca pe față și se freca de zor pe mâini cu spirt dintr-o sticluță de parfum. I-am aruncat o privire senină și am început tirul de întrebări obligatorii. Când l-au văzut ultima dată, dacă au vorbit, ce au vorbit, de câte ori i-a făcut avansuri fetei cu fular la gură, când a fost asta și tot așa, nenumărate întrebări fără sens, ale căror răspunsuri le notam indescifrabil în carnețel, în timp ce ideea aia idioată nu-mi dădea pace și continua să încerce să se ițească la suprafața conștiinței mele, oricâte eforturi aș fi făcut eu să-i dau în cap și s-o trimit în neantul uitării alături de milioane și milioane de alte gânduri care-mi năvăliseră în creier de-a lungul vieții. În clipele acelea, în timp ce mă luasem hotărât la trântă cu ideea care nu-mi dădea pace și chiar eram pe cale s-o sugrum, profitând că, măcar sporadic, tot trebuia să fiu atent și la prostiile pe care le debitau cele două fătuce din fața mea, un alt gând a ieșit la suprafață pe neașteptate. Ăstuia nu am mai reușit să-i fac nimic, a răbufnit atât de clar și de luminos în cortex, aidoma luminii de pe acoperișul fierbinte al blocului, încât m-am cutremurat și am lăsat pixul din mână, făcându-le un semn să tacă dracului puțin din gură să apuc și eu să-mi trag sufletul.

Da' `mneavostră m-ați întrebat…

Da, eu. Da' acum taci. Taci, că te iau la secție și mai ieși când s-o termina lumea, dacă mai ieși.

Vezi, proasto, ce ți-am zis, ne ia ăsta și picăm de vină pentru jegosul ăla! Dacă nu-ți tace gura aia…

Să-ți tacă ție. Acum!

M-am îndreptat în liniște spre balconul închis și m-am așezat lângă mușcata pe care eram sigur că o voi găsi acolo. Toate lucrurile se leagă și toate lucrurile au un sens care nouă ne scapă atunci când le trăim. Uneori, ne dăm seama după. Mult după. Alteori, de cele mai multe ori, niciodată. Eram atât de convins că voi găsi mușcata acolo pentru că știam că nu are cum să fie în altă parte. Ia uite cum se pun de acord credința și rațiunea! Fluturele pe care-l văzusem încercând să ajungă la floarea imposibilă atunci când intrasem în blocul blestemat trebuia să-mi spună ceva încă de pe-atunci. Să-mi spună să plec naibii înainte să intru în holul răcoros, înainte să urc treptele și să văd cadavrul, înainte să mă afund în ancheta asta nenorocită. Nu mi-a spus nimic. Adică mi-a spus, dar eu n-am priceput o iotă. Am trecut cu nonșalanță peste scenă, plin de mine că am un simț de observație atât de fin. Halal, finețe! Cu ce te mai ajută când te holbezi la mușcata care abia îți spusese să te cari naibii de-acolo? Poate doar ca să-ți dai seama că, atunci când rațiunea și credința își dau mâna, nasc monstrul numit intuiție care-ți servește pe tavă exact ideea aia simplă și clară pe care eu o contemplu acum: n-o să-l găsesc în vecii vecilor pe ucigașul bătrânului de pe acoperiș, și nu numai pe-al lui, n-o să-i găsesc nici pe ucigașii cadavrelor care vor urma, căci blocul ăsta e cuprins de o nebunie de care ar fi trebuit să stau departe, cât mai departe, dacă aș fi avut destulă minte-n cap să înțeleg semnele.

N-am avut. Așa că mă întorc, resemnat, sfârșesc interogatoriul cu calm, ascult, întreb, notez, așa cum m-au învățat la școală, spun la revedere și ies din apartament.

Hai la doi!

La doi?

La bătrân în casă, procedural, ce dracu'!

Cortegiul mă urmează mecanic, fără să reușească să-și șteargă de pe fețe privirile tâmpe. Parcă și mai terifiat, administratorul a găsit cu cale să se mai dezinfecteze o dată – doar el și cel din ceruri știu de ce. Aceleași scări cu balustrade de plastic de o culoare incertă, aceeași vopsea crem-deschis, aceleași ghivece prăfuite.

Ajungem. Îl pun pe unul dintre cei doi să spargă ușa, iar pe celălalt să scrie un proces verbal cu martori – administratorul și acoliții lui. Intrăm. Două camere pline de o mobilă grea, din lemn masiv, și niște candelabre fără rost care-și aruncă lumina chioară pe pereții acoperiți de un tapet mâncat de vreme. Îi pun pe cei doi să scotocească, doar-doar or găsi o urmă de luptă, de sânge, pe covoarele pline de praf care acoperă parchetul nelăcuit de zeci de ani. Nimic. Ne învârtim fără rost, deschizând uși și sertare, ridicând colțurile covoarelor, uitându-ne în spatele tablourilor de pe pereți, inspectând mașina de spălat și salteaua patului, dând la o parte canapeaua și masa din bucătărie, sub privirile înțelegătoare ale administratorului care rămăsese în hol, atent să știe ce urma să semneze în procesul-verbal. Deși vechi și ponosite, toate lucrurile erau aranjate metodic, organizat, de un obsesiv-compulsiv care-și făcuse bine treaba.

Nimic aici.

Nimic.

Păi, hai să-nchidem, să sigilăm și valea…

Mă întorc în bucătărie, doar cât să mai arunc o privire la cele șase cuțite de inox de la supermarket, așezate cu grijă într-un vas metalic. Nu văd suportul de lemn pe nicăieri – poate nu-l mai găsise până să se termine promoția, sau poate n-avusese destule abțibilduri să-l mai ia și pe acela. Ori, poate, nu-i plăcuse, pur și simplu. Cine mai poate ști?

Ieșim. În timp ce se iscălește pe procesul-verbal, îl iau tare.

Ia ziceți, domnu' administrator, se pare că bătrânul nu era prea popular prin bloc.

Adică?

Adică? Ce nu-nțelegeți? Nu-l prea plăcea lumea.

Ei, și dumneata acum. Îl mai plăceau așa, câțiva… Mai puțini…

Dar tu?

Nu mai rezist și-l iau la pertu. Cămașa aia cadrilată cu petele de sudoare care parcă se măreau văzând cu ochii mă enerva cumplit. Tresare.

Eu? Adică?

Nu mă mai lua, domnule, cu adică ăsta, că mă înnebunești! Îl plăceai sau nu?

Adică… Scuzați! Da… Adică nu aveam nimic cu el. Era în regulă, așa cum era el…

Cum era dom'le? Un pervers bătrân care le pipăia pe fetele alea în lift…

Dom' comisar!

Inspector!

Dom' inspector, mă scuzați, da' nu le mai credeți pe curvele alea! Nu e în toate mințile, vă spun eu… Minte cu nerușinare!

Și tu minți.

Eu? Adică?

Dacă mai zici o dată „adică" te arestez! Hai la tine!

Intră în panică. Îi salt pe cei doi și o luăm pe scări în sus, spre șase. Suflu din greu, iar zgomotele blocului mi se impregnează în timpane ca un tatuaj pe care nu voi putea să mi-l mai scot niciodată. Îmi intră în ființă și încep să vibrez în același ritm. Ideea mea se lăfăie, singură, în mijlocul creierului, atât de puternică încât nu lasă nimic să mai răsară în jurul ei. E albă, și clară, și atât de fluidă încât îmi pare că mai e ceva acolo care-mi scapă. Urc treptele blestemându-l pe inventatorul locuințelor comune cu mai mult de două etaje. Ajungem și ne proțăpim în fața ușii. Cât timp am urcat ultimele scări îl simțisem că vrea să-mi spună ceva dar, văzându-mă atât de concentrat să nu-mi dau duhul, se lăsase păgubaș. Își ia inima-n dinți.

La noi nu se intră, dom' comisar.

Inspector, omule, ce comisar? Ți-am zis de cinșpe ori…

Dom' inspector, scuzați…

Și cum să nu se intre? Suntem de la poliție.

Dom' inspector, n-a intrat nimeni de o lună și ceva…

Nu-mi pasă!

Vă rog!

Te iau la secție!

Nu, dom' inspector, vă rog, n-am făcut nimic…

Și tot așa. Până cedează, doar sub amenințări și cu promisiunea fermă că-l lăsăm să ne dezinfecteze, să ne pună botoși, să ne schimbe mănușile și altele asemenea. Îi fac jocul. Dac-ar fi avut trei costume hazmat ne-ar fi pus să le-mbrăcăm. Bine că nu le are.

Își scoate familia pe holul blocului, o nevastă și o fată de vreo cinșpe ani care se uită la noi de parcă am fi fost verii lui ET veniți să-l recupereze de pe Terra, după care ne lasă să intrăm. Repetăm mișcările din

apartamentul victimei cu un profesionalism desăvârșit. Dacă tot eșuăm, gândesc eu, măcar s-o facem *di granda.* Provocăm impresie asistenței care ne privește din prag.

Mobilat cu parcimonie, apartamentul era, totuși, decorat într-un stil aparte. Baxuri de apă stivuite până aproape de tavan gardau holul de la intrare, camera fetei era împodobită șic cu toată conservăraia din lume, de la „ton bucăți în ulei”, până la „ardei copți în oțet”, iar în dormitorul cuplului, deasupra sticlelor de spirt și a cutiilor cu mănuși de nitril tronau vreo zece baxuri de hârtie igienică nedesfăcute. În baie era rezervat locul măștilor și dezinfectanților, în timp ce bucătăria și micul balcon închis găzduiau zeci de pungi cu zahăr, mălai, făină și paste, ca un depozit de contrabandă pentru sfârșitul lumii la care cei doi locotenenți ai administratorului se uitau cu jind, fără să se mai sfiască să-i arunce priviri pline de reproș. Insul se făcea că nu-i vede, prefăcându-se atent la cotrobăielile noastre. A tresărit puțin doar când am intrat în bucătărie și am început să scot, tacticos, cuțitele din același set de supermarket pe care eram sigur că le voi găsi acolo. Impecabil de curate, păreau că nici nu fuseseră folosite vreodată. Când mă întorc spre el își ferește privirea, doar cât să dea peste supărarea mută din ochii unuia dintre cei care-l însoțeau. Face un gest de lehamite.

De unde ai toate astea?

Zâmbesc parșiv pe sub mască. N-a mai rezistat aghiotantul.

Ce-ai făcut, bre? Ai dat iama prin fondul de rulment? Ia scoate-l pe masă!

Ce-ai mă, nu ți-e bine? Eu m-am pregătit, nu ca voi, ăștia… Las să fie, că nu strică. Vă dau și vouă dacă e nevoie.

Scoate, nene, hârtiile și banii că e deranj mare aici!

Simt nevoia să intervin. Ăștia erau în stare să se ia de gât și mă mai trezeam c-un cadavru pe cap înainte de vreme.

Hai, liniște, că asta-i treaba ălora de la economic. Eu am un mort pe casă, nu mai pot eu de conservele lu’ ăsta.

Dom’ comisar, le-am luat din banii mei, ce naiba! N-am pus mâna nici pe-un leu…

Inspector. Și dacă-mi mai zici comisar o dată, chiar că te salt. Delapidare, evaziune, găsesc eu ceva.

Păi, parcă ziceați că nu-i treaba…

Taci că aici pute rău de tot.

Așa zicea și mortu'.

S-a băgat în seamă aghiotantul. Cumva, devenise interesant. La fel de interesant precum bucuria unui meci pe care-l joci știind că pierzi. N-am rezistat.

Ce zicea?

Hai, mă, las-o baltă și nu mai povesti aiurelile unui om bătrân domnului inspector!

Gura! Zi!

Păi, dom' polițist, mortu' zicea mereu că e ceva în neregulă cu banii blocului. Că el a lucrat în comerț, da' comerț din ăla greu, pe vremea lu' Tovarășu, și că el știe cum se fac treburile. Și că la noi, la bloc, e dubios, chiar așa a zis, du-bi-os, da' că-l prinde el pe hoț și-l dă pe mâna poliției.

Nu zău?

Da, chiar așa a zis. Și nu o dată. Zicea la toate ședințele și, când îl prindea pe ăsta pe hol, împungea în aer cu bastonul și-i șuiera „hoțule! hoțule!"

Prostii de om bătrân! Visa să fie el administrator, că a fost șef toată viața lui de securist! Da' cine să-l aleagă?! Nici dracu' nu-l plăcea din bloc!

Vezi, ce ți-am zis! Acolo sus, pe terasă. Oi fi sau n-oi fi hoț, da' mincinos ești sigur.

Petele de sudoare de pe cămașă îi avansaseră spre burtă și păreau că urma să se unească în cel mai scurt timp. Mijea ochii și-și înghițea saliva, în timp ce fata lui se bucura de zici că descoperise că există viață pe o altă planetă. În sinea mea, mă bucuram și eu de nemaipomenita intuiție pe care o avusesem încă din prima clipă. Un mare detectiv, doamnelor și domnilor! Holmes, Poirot, Scudder, Adamsberg, Mladin – ascundeți-vă! Timpul vostru a trecut! A apărut o nouă stea pe firmament, un investigator capabil să citească crima în pata de sudoare de pe cămașa ucigașului. Mă lăsasem purtat de val în timp ce scoteam, unul câte unul, cuțitele din stativul de lemn. O făceam cu gesturi atât de teatrale, încât pata de sânge de pe lamă era obligată să apară. Cu ochii măriți, o aștepta întreaga asistență. N-a apărut. Știam asta. Ideea albă și fluidă mi se lăfăie batjocoritor în creier. Dansează sarcastic, învăluindu-mi mintea într-o ceață densă. Pun ultimul cuțit la loc, mă sprijin de masă și mă întorc cu spatele la public.

Mi-ar fi plăcut să pot avea parte de un aparteu dramatic. Să-ncerc să-mi explic, măcar mie, tot ceea simt și cred. Cuvintele, însă, nu-mi ies de pe buze și nici măcar din creier. Mă cuprinde o teamă irațională de a mai sta, fie și doar o secundă, în blocul ăla. Zumzetul pare să mă înfășoare ca într-un văl. Dau din mâini și mă încurc mai tare, simt că nu pot să scap, că nu mai am aer. Mă-ntreb dacă asta trăiesc cei care sunt supuși înecării simulate. Îmi dau masca jos de pe față și trag aer adânc în piept. Cuțitele sunt la locul lor. În spate e liniște. Ideea cea albă s-a retras precum duhul din lampa lui Aladin. Mai pâlpâie, doar, deasupra fitilului.

Mă-ntorc. Dau indicații să fie prelevate probe. Să ia cuțitele la secție în pungi de plastic sigilate. Să facă una și alta. Încerc să preiau din nou controlul. Îl iau la întrebări pe administratorul speriat care încearcă să se ascundă cu totul în spatele măștii.

Dă-ți masca jos, să-ți văd mutra.

E terifiat. Nu mai mișcă. Cred c-ar fi în stare să recunoască orice, numai să nu-i cer asta.

Domnu' polițist, da' lăsați-l că nu l-a omorât el! Și muștele abia le omoară…

S-a băgat nevastă-sa.

Nimeni nu-l plăcea pe ăla. Nimeni-nimenea din bloc. Vai de el, fie-i țărâna ușoară! Ăla de la trei l-a și pocnit deunăzi.

Cine l-a pocnit? Când? De ce?

Păi domnu' de la trei, ăla cu doi copii mici. I-a tras una de nu s-a văzut.

Îmi îndrept privirea spre cei doi acoliți ai administratorului, care priveau spășiți grozăvia la care erau părtași. Se uită unul la altul, după care își fac curaj și-ncep amândoi.

Păi… să vedeți…

L-a cam pocnit.

Ia zi tu, că pari mai sincer.

E vorba despre domnul de la trei. Lucrează la bancă. Stă chiar deasupra apartamentului mortului. Are doi copii mici care se joacă și fac zgomot. Și bătrânu' se tot ducea pe la ei cu scandal. I-a făcut pe ăia mici japițe și nu mai știu cum și ta-su l-a pocnit de l-a dat cu roțile-n sus. L-au luat vecinii și l-au dus la el, la doi.

Când asta?

Alaltăieri.

Și o zi după aia a murit.

Cam așa fuse.

Ăsta era unul dintre oamenii mei.

Fuse, fuse, și se duse…

Tot el – avea momente poetice.

Am lăsat baltă interogatoriul și am plecat la trei, pe urma noului indiciu care părea să dezlege cu adevărat ițele afacerii. Pe administrator îl aveam oricum lângă mine, iar șansa de-a spulbera noua iluzie că voi putea dezlega cazul mi se părea de neratat.

Simțeam blocul cum pulsa în spatele pereților, ca un imens animal înfricoșat de un inamic invizibil și mortal. Era acolo o viață ascunsă și stranie, un soi de existență comună despărțită în zeci de manifestări separate care mă înfricoșa. Reușeam să pătrund, episodic, în câte-o alveolă a acestui imens stup și, chiar dacă izbuteam să înțeleg detaliul, imaginea de ansamblu devenea din ce în ce mai neclară. De ce erau înspăimântați toți acești oameni? De ce atâta isterie, atâtea măști, atât de multă frică? De ce se temeau de altceva? Un om murise între zidurile astea într-un mod cât se poate de brutal, fără să fie atins de boala stranie care umplea programele tv de dimineața până seara. Paisprezece răni de cuțit făcuseră o baltă de sânge pe bitumul de pe Selena și pentru toți părea ceva banal, ca rubrica de fapt divers pe lângă articolul de prima pagină. Hoinăream de la un etaj la altul, cu mintea goală de gânduri, doar ca să descopăr că nu voi afla vreodată criminalul. În aer plutea o teroare surdă, iar mie-mi sunau în timpane crainicii de la cele două televiziuni de știri, pe care erau deschise ambele televizoare din apartamentul administratorului, numărând morții. Mă-ntreb dacă pe mortul meu îl vor aduna în statistici. Dac-aș fi în locul lor, eu așa aș face.

Ajungem la trei. Ne deschide ușa un bărbat de vreo treizeci de ani, îmbrăcat într-un polo la modă. În spatele lui, o femeie cam de aceeași vârstă, o banală brunetă frumușică ținând de mână un plod de vreo cinci ani, lac de transpirație și roșu tot la față. Niciunul nu poartă mască. Îi iau tare.

Acum, că vecinul de jos zace pe bloc cu mâinile pe piept, se-aleargă copiii cum vor ei…

Se uită nedumerit la mine. E un corporatist destul de înalt, umblat pe la sală, cu umerii largi, care-și încordează bicepșii sub mânecile tricoului. Mă uit cu subînțeles la

cei doi. Uite că ăsta chiar ar fi putut să-l care pe scară! S-a dus naibii raționamentul vostru. Mi se întorc doar niște priviri sceptice. Insul nu spune nimic, așa că sunt nevoit să mă prezint, cu toate formalitățile de rigoare. Nu pare speriat și nici surprins.

Știu de ce ați venit.

E bine că știți.

Era normal să ajungeți și la noi.

Evident.

M-a deranjat acel „și" din replica lui, dar nu i-am dat importanță atunci. Se pare că universul se tot chinuia să-mi dea indicii pe care eu continuam cu obstinație să le observ. Adică, vorba administratorului, le observam, dar nu le băgăm în seamă, orbit de-aceeași dorință să rezolv odată cazul și să o iau la sănătoasa din blocul acela blestemat.

Să știți că eu recunosc.

Deja mă pregăteam să torn o găleată de apă peste ideea aia nenorocită care încă mai pâlpâia acolo, în străfundul creierului meu.

Recunosc că l-am lovit, nu atât de tare cum spune blocul, dar l-am lovit, pentru că nimeni nu-mi face copiii puradei needucați și nu mi-i blestemă. Nu că am crede în asemenea prostii, dar totuși…

Nevastă-sa aproba din cap din fundal.

I-am tras una de l-am făcut covrig și i-am zis să nu-l mai prind la ușă că-l întind cu mâna mea pe năsălie.

Înseamnă că ieri a mai venit o dată și v-ați achitat de promisiune.

N-a venit dom'le, lasă-mă-n pace! Ce să mai vină! N-a mai venit câte zile a avut!

Una.

Una, mă rog… În aia n-a mai venit.

I-am scos din apartament și am intrat. Rutina a fost aceeași. Până la ultimul amănunt. Întru totul la fel. Chiar până la detaliul de care-mi era frică. Doar că, de data asta, măcar am avut parte de un apartament aranjat cu gust, simplu și luminos, în care puținele obiecte se aranjau cu o logică estetică sau utilă exact în locurile unde te așteptai să le găsești. Până și cuțitele de la supermarket erau la locul lor. Doar pe unul dintre ele, singurul scos din suport, un cuțit mic și zimțat, se vedeau câteva pete roșii. Alături de cuțit, o tomată pe jumătate

tăiată, semn că venirea noastră întrerupsese pregătirea mesei.

Strângeți probele!

Unul dintre cei doi, surprinzător, își ridică masca și-mi rânjește zeflemitor.

Sigur, șefu'! Să trăiți!

De la trei, umbrele copacilor de pe stradă sunt și mai negre. Lumina de afară pare să nu-și fi pierdut din intensitate. Mi se părea că intrasem de ore bune în bloc și, totuși, timpul parcă se oprise. Oare cât trecuse de când începusem să urc scările acestui calvar? Habar n-aveam. Ceasul meu de la mână nu mai arăta de ani buni ora exactă. Nici nu știu de ce-l mai purtam, de fapt. Ideea dansa nestingherită de nimeni, în timp ce eu încercam să găsesc orice fărâmă de inspirație ca să încep un interogatoriu inteligent.

De ce nu aveți mască? Toți cei din bloc au măști.

Administratorul se trage un pas înapoi de parcă abia atunci ar fi observat.

Pentru că nu vrem. Nu vrem din cauza idio… din cauza ăstuia! E un nebun. E dus rău de tot!

Administratorul…

Da. Ăsta de-aici. Un dezaxat. I-a convins pe toți să ne închidă aici ca pe niște animale.

Ce vreți să spuneți?

Vă faceți că nu știți.

Habar n-am.

Ne aruncă o privire care spune multe despre părerea lui asupra inteligenței din poliție.

Ne-a închis aici, domnule inspector. Inspector?

Corect.

A făcut o ședință de bloc și i-a convins pe cei mai mulți să nu mai lase pe nimeni să iasă. Și nici să intre. Moare de frică să nu-l muște virusul și să moară. Sunteți primii care intră de o lună și jumătate.

Tot nu pricep.

Carantină totală, domnule. Cumpărături prin curier, că are el un nepot la o firmă din asta și ne aduce peste rând tot ce comandăm, centralizat, în fiecare zi de luni. Evident, cu șpaga aferentă…

Hai, dom'le că asta-i dacă vrei. Opțional…

Las-o jos, că atunci când nu i-am dat, săptămâna următoare m-a sărit din schemă, a zis că a uitat pachetul.

Dom'le, exagerezi…

Exagerez pe dracu'! A pus camere la intrare și a încuiat ușa. Are oameni responsabili să se uite pe camere dacă încearcă să iasă cineva. Sau dacă vrea să intre. Acu', că știa că veniți, a anunțat tot blocul pe WhatsApp că lasă ușa deschisă pentru poliție, să nu se prindă fraierii ce face el aici.

Fraierii?

Scuze.

Zi mai departe. Să afle și fraierii…

Scuze. Mi-a scăpat.

Așa scapă adevărul întotdeauna. Se zbate până scapă. Zi mai departe!

Păi, da. Au votat toți ăștia de-aici să nu iasă nimeni nicăieri, că dacă iese vreunul și ia virusul, ne face dosar penal. Cine naiba să riște?!

Dar e ilegal!

Legal, ilegal, nu vreau să am pe conștiință niciun moș din bloc. Sau vreo babă. Și e plin, credeți-mă.

Mai încerc o dată.

Îl ai pe ăla de pe bloc.

Îl am pe naiba. Ce, eu sunt singurul care nu-l avea la suflet pe securist?

Nu-l aveai?

Nu-l aveam.

Și cine nu-l mai avea?

Nimeni. Nici ăsta, administratorul lui pește, nici ăștia doi cățel de lângă el, nici doamna doctor de la cinci pe care o forța să-i scrie rețete aiurea, nici femeia de serviciu de la opt pe care a dat-o afară că nu-i plăcea cum șterge praful, nici ăla de la șapte care mai repară țevi pe la oameni prin bloc și pe care nu l-a plătit când a inundat tot etajul unu, nici…

Și tot așa. Mi-a înșirat tot blocul, sau așa mi s-a părut mie atunci. Notam conștiincios în carnețel, temându-mă că o să-i termin filele. Oameni, etaje, motive. O listă care părea fără sfârșit. La un moment dat n-am mai fost în stare să-l ascult. Glasul lui s-a contopit cu zumzetul blestemat al blocului. Stupul începuse să roiască și eu mă aflam în mijlocul lui. Literele se așterneau una după alta pe paginile carnețelului fără ca mintea mea să mai filtreze informația. Știam, deja, demult, că totul este inutil. I-am lăsat cu cei doi copii în brațe și am luat-o în sus, pe scări, spre doctorița de la cinci. Apoi la opt, la femeia de serviciu. După, la șapte, la

instalator. Apoi din nou la doi, la trei, la parter, la patru… Gâfâiam în spatele măștii și îmi simțeam picioarele de plumb. Aveam un junghi în spate și privirea mi se încețoșa din ce în ce mai tare. Prin geamuri, lumina soarelui devenea tot mai strălucitoare. M-am întrebat dacă așa arată nopțile albe. Apoi m-am întrebat câte nopți albe voi avea eu, de-atunci încolo. Alergam ca printr-un labirint. Știam ieșirea, dar trebuia să descopăr fiecare fundătură. Asta era miza. Stupul îmi dezvăluia, pe rând, fiecare alveolă pe care trebuia s-o explorez. Să reușesc să separ fiecare sunet din zumzetul general, să descifrez fiecare semn, să marchez fiecare eșec. Mă țineam de balustradă și-mi scoteam masca să mai iau câte o gură de aer. Un aer îmbâcsit, cu miros de vechi, de umezeală și de moarte. Răcoarea de la început se transformase într-o căldură insuportabilă. Oameni mascați ieșeau în pragurile ușilor, iar eu aveam viziuni cu virusuri plutind în aer și cuțite de bucătărie pătate de sânge. M-am oprit doar când am terminat și ultima filă din carnet. Aș fi putut continua, doar mai aveam un carnețel de rezervă în buzunar. Dar m-am oprit. Mi-era de-ajuns. Îmi tremurau mâinile de oboseală, junghiul din spate devenise insuportabil, abia mai reușeam să respir, numai în creier era o liniște totală, vegheată de ideea mea cea albă și strălucitoare care se lăfăia țanțoșă, cu alura unui învingător la Olimpiadă. Soarele căzuse sub linia orizontului. Cămașa administratorului era o imensă pată de sudoare. Cei doi își trăgeau sufletul în spatele meu. Unul dintre ei și-a ridicat pentru o clipă masca. E om și el, până la urmă, mi-am zis. Îmi trece prin minte sfârșitul unui povestiri pe care a uitat-o toată lumea și mă-nfior – „Singurătatea alergătorului de cursă lungă”. Abia dac-a mai rămas titlul din ea. Oare o să fac și eu la fel ca puștiul de la școala de corecție? Stăteam aplecat, cu mâinile pe genunchi, ca și cum aș fi încercat să-mi revin după un maraton. Mă-ndrept și îmi smulg masca de pe față. Nimeni nu mai comentează.

Hai! Plecăm naibii de-aici. E târziu.

Afară e beznă. O văd din holul de la parter, trecând pe lângă liftul pe care scrie în continuare „DEFECT”. Abia acum observ și camerele. Mă-ntorc spre administrator și-l privesc cu milă. Nu pricepe nimic. Doar o urmă de îndoială pare să-i brăzdeze chipul.

În timp ce-mping ușa de la intrare îi zic:

Sper că e clar că nu părăsește nimeni domiciliul.

Chiar și pe sub mască reușesc să observ cum cască gura, uimit de aserțiunea mea stupidă. Îmi dau și eu seama, într-un târziu.

Mă rog, înțelegi dumneata ce-am vrut să zic…

Fac doi pași afară și mă întorc spre el. Stătea în pragul blocului, privindu-ne cum ne îndepărtăm, neîndrăznind să calce nici măcar cu un picior pe asfalt.

Auzi, aveai vreun șmen și cu ăștia de la supermarket? Chiar așa, să-și ia tot blocul cuțitele alea nenorocite?

Dom' comisar…

Tu chiar ești greu de cap. Greu rău. Inspector, dom'le, ce-o fi atât de complicat?

Inspector, să trăiți! Nu e complicat, da' știți…

Zi, dom'le, care-i treaba cu cuțitele, lasă prostiile!

Păi… Să vedeți… Nevastă-mea e casieră la ei… Le-am dat abțibilduri din alea, că toți strângeau.

E, bravo! Și de ce le-ai dat? Așa, că n-aveai tu ce face cu ele?

Unul dintre cei doi acoliți prinde momentul și se bagă-n seamă. Îl aștepta, gândesc eu, de când văzuse comorile pe care individul le stivuise în apartamentul de două camere.

Le-a dat când cu alegerile pentru comitet, dom' *inspector*. Să se bucure și oamenii de ceva…

Mă uit la el cu și mai multă milă. Ies din bloc, în timp ce individul rămâne în prag, ca și cum ar fi fost agățat de niște corzi invizibile care-l trăgeau înapoi.

Afară e mai sigur, crede-mă.

Pentru o clipă își ridică masca și respiră cu nesaț aerul nopții. Apoi se-ntoarce dintr-odată și trântește ușa. Un clinchet metalic îmi spune că blocul e încuiat. Privesc pentru ultima oară clădirea înghițită de întunericul nopții.

În fața intrării, pe alee, un felinar adună în jurul lui o puzderie de gâze care se rotesc bătând frenetic din aripi. Mijesc ochii și mi se pare că, printre ele, fluturele de mai devreme dansează batjocoritor, scăldându-se în lumină. Mă fac că nu-l observ, de data asta, îi trag pe cei doi după mine și ne urcăm în mașină. Blocul rămâne singur în noapte, ca o amintire printre alte gânduri pierdute. Pe drumul pustiu nimeni nu scoate vreo vorbă.

Ajung la birou și încerc să-mi pun ordine în gânduri. Ar trebui să scriu raportul, dar nu reușesc să articulez nici

măcar prima frază. Ideea e tot acolo, dansând plictisită peste neputința mea.

Când primesc hârtiile de la medicul legist mă trece un fior. Nu e nimic din ce n-aș ști, dar confirmarea îmi aduce o satisfacție aproape fizică.

„Cele 14 (*paisprezece*) *răni descoperite asupra cadavrului au fost provocate de mai multe obiecte tăioase, de diverse dimensiuni, conform tabelului de mai jos. Cel mai probabil este vorba despre șase cuțite și un alt instrument ascuțit, cu lama foarte lată, posibil un satâr de bucătărie. Judecând după adâncimea diferită a loviturilor, se estimează un număr de 7* (*șapte*) *până la 10* (*zece*) *făptași.”*

Revăd chipurile tuturor trecându-mi prin fața ochilor ca într-un film proiectat cu încetinitorul. Retrăiesc crâmpeie de conversație și revăd cu ochii minții fragmente din decorul pe care tocmai îl părăsisem. Sunt iar pe Selena, mult mai înfricoșat și mai puțin stăpân pe mine decât la început. Adorm cu capul pe birou, nu înainte de a-i scrie legistului un mesaj la care știu deja ce-mi va răspunde.

„Domn doctor, frumos lucrat! *Vezi și tu dacă nu poți să-ți iei armele crimei cu abțibildurile de la supermarketul ăla. Să nu uiți de stativul de lemn – o frumusețe*!*”*

Dorm fără vise până mă trezește soneria telefonului. Buimac, mormăi ceva care-l face pe interlocutor să țipe mai să-mi spargă timpanul.

Dom' inspector! Să trăiți! S-a raportat o altă crimă în blocul ăla…

Știu.

Cum naiba știți? Abia acu' două minute au sunat la 112. E vorba despre…

Știu. Despre administrator.

Îl las vorbind și-nchid. Mă simt cuprins de o oboseală pe care n-am mai trăit-o vreodată. Pe ecran, răspunsul legistului conține doar câteva cuvinte:

„Le am deja. Alea sunt. Le-am folosit pe ale mele pentru teste. Ai de lucru, inspectore!*”*

Mircea Pricăjan (n. 1980, Oradea), scriitor și traducător. A absolvit Facultatea de Litere Oradea, cu o teză despre Stephen King. A publicat romanele *În umbra deasă a realității, Calitatea luminii* și *Pumn-de-Fier. A* tradus peste 60 de volume. A îngrijit apariția mai multor reviste literare electronice și a fondat, în anul 2012, *Revista de suspans.* A editat două antologii de proză scurtă. Din 2003 este redactor la revista de cultură *Familia.*

Când înfloresc narcisele

S-a forțat să țină ochii închiși. Și-a tras perna peste cap. Voia să mai doarmă. Acum putea. În sfârșit, putea.

Cioc-cioc! *Cioc-cioc*!

Pauză cât el să se scufunde doar puțin dincolo de suprafața somnului.

Apoi: *Cioc-cioc*! *Cioc-cioc*!

Chiar și prin bariera de pene de gâscă a pernei. *Cioc-cioc*! Două picături de plumb topit căzându-i direct în timpane.

— Futu-i să-i fut! a urlat Camil și a aruncat perna cât colo prin cameră, a aruncat cât colo și plapuma prin cameră și a sărit soldățește în picioare. Futu-i gura ei să-i fut! a mai zis o dată, întărindu-și afirmația, după ce a dat cu ochii de ceasul electronic de pe noptieră.

Era 7:23. Dacă ar mai fi trebuit să meargă la serviciu, încă ar fi avut timp să ajungă înaintea lui Laurențiu. Și oricine știa că prima ședință a zilei nu începea fără muistul de Laurențiu.

Cioc-cioc! Pauză. *Cioc-cioc*!

Pentru prima dată, Camil și-a dat seama de unde se auzea. S-a rotit pe călcâie și a rămas cu privirea țintă la ușa de sticlă a balconului.

— Cioc, futu-i, cioc, așa-i! s-a răstit.

Părul vâlvoi, pe care nu-l mai spălase de o săptămână, i s-a mișcat în vârful capului ca un cuib de vrăbiuță în plină furtună.

De dincolo de geam, din balcon, chiar o vrăbiuță se uita la el. Mică și sură ca toate suratele din neamul ei, pasărea îi arunca priviri sincer nedumerite.

— Da, futu-te-n aripă să te fut, tu m-ai trezit! Vrabia vieții!

Gol de la brâu în jos, Camil a străbătut din trei pași distanța dintre pat și ușa balconului.

Cioc-cioc!

— Băi, așa ceva…, a pufnit el. Obraznică creatură te-a mai făcut Dumnezeu!

A deschis ușa mai s-o smulgă din țâțâni. A întins mâna cât a putut de repede, dar pasărea a făcut *zbîr*!

imediat. Camil a rămas în fundul gol în aerul încă rece al dimineții, înjurând de toți sfinții toate ființele pământului care nu trebuiau să stea în izolare.

Camil behăie. Camil nechează și chirăie ca o maimuță în călduri. Face ochii mari în oglindă, își dezgolește dinții. Scoate limba. O mișcă prin aer de parcă ar vrea să-l adulmece. Ca un șarpe. Camil sare într-un picior. Face o piruetă. Încă una. Și încă una. Amețește. Se ține de marginea biroului – de fapt, a mesei din bucătărie. Acum a adus-o în livingul mic, deci probabil că se numește masă de living. Sau, în definitiv, birou. Camil se agață de birou-masa din living-masa din bucătărie și rămâne agățat de ea până ce lumea își recapătă stabilitatea. Apoi Camil sare în vârful patului, se face covrig și începe să toarcă.

Când îi sună telefonul, Camil nu răspunde. Nici nu se mai uită cine e. Camil nu știe cum îi cheamă pe vecinii lui, dar le știe de acum numerele de telefon. Le-a răspuns la început tuturor. I-a ascultat pe speaker în timp ce se pișa sau mesteca o gură de sandviș cu parizer și murături sau râgâia după un gât prelung de apă. Dar s-a săturat să mai fie deranjat. Nu le mai răspunde. Iar ei nu au curaj să-i bată la ușă. Și-i imaginează cum fac spume în casele lor, vrând să vină să-i dea o lecție și oprindu-i teama. Când nu cântă sau dansează sau face ca toate animalele pământului sau, mai nou, îl imită pe Tarzan cu talent, Camil tușește. Strănută exploziv și tușește ca ultimul tebecist.

— Nu mor! strigă cât îl țin puterile. Io îs tânăr și nu mor! V-am futut pe toți!

Și hap-ciu! *hap-CIU*!

Și a-hîrc! *a-hîrc*! *a-hîrc*!

Până noaptea târziu, când știe că vecinii lui ar vrea să doarmă. Până după ce se termină și ultimul talk-show la cea mai infectă televiziune de știri.

Cioc-cioc! a doua zi, din nou. *Cioc-cioc*! la ușa balconului lui Camil. *Cioc,* futu-te-n cioc! Din nou, ochii bine strânși. Din nou, perna apăsată tare peste urechi. Din nou, degeaba. Și vrabia *zvîrrr*! Și aerul dimineții, încă rece, încrețindu-i din nou pielea oricum zbârcită a scrotului.

— Ziua bună, lume! a zis Camil. Care-i bilanțul? Câte victime a mai adus și noaptea asta?

Ar fi foarte trist dacă n-ar mai merge camerele web din oraș. Deși nu mai vede mare lucru la ele. Stă cu orele în fața monitorului și urmărește un cadru care ar putea fi static. O poză. Dar, din când în când, strada e traversată de câte un câine. Sau de două pisici. Întotdeauna două. Poate aceleași. Și mai sunt păsările care zboară jos. Și norii, în fundal, printre blocurile turn. Moarte ziua, pline de lumini după ce se înserează. Ca un pâlc de brazi de Crăciun. Trec uneori și mașini. Salvări grăbite. Fără girofar însă. Și, deși nu are sunet, Camil știe că nici sirena nu este pornită. Stă cu orele și vânează momentele astea. Își roade unghiile, își răsucește șuvițele soioase de păr pe deget. Când apar pisicile, Camil împinge scaunul cu spatele pulpelor, sare în picioare și scandează ca la fotbal. Aplaudă, tropotește, fluieră, face valuri cu brațele. Sunt zile în care nu se întâmplă nimic și atunci Camil se duce la culcare cu o uriașă tristețe întinsă pe toate organele sale vitale. Adoarme plângând, chiar. Mușcându-și buzele până la sânge. Și în somn tresare mult, scâncește a jale ca un câine care simte sfârșitul stăpânului său.

Doamne, apără și păzește, în marea Ta bunătate, camerele web din oraș. Această rugăciune cu care Camil își începe fiecare zi, dacă nu cumva uită. Oricum, el nu crede în Dumnezeu.

Cât de tare l-a urât pe Laurențiu! L-ar mai urî și acum, dar nu mai poate. Bulangiul ăla pus de tac-su să conducă firma cât timp el, tac-su, stă cu pula la soare prin destinații exotice… Bulangiul de Laurențiu sigur a murit. Camil simte chestia asta ca o certitudine. Nu, nu e dorința

lui arzătoare. Nu mai e doar asta acum. În minunata lume nouă a izolării, Laurențiu, tac-su și tot neamul lor au belit-o până la os. Dacă nu i-a omorât guturaiul ăsta ieftin și contrafăcut, le-a venit de hac însingurarea. O săptămână, hai, două, la fel, dar după ce au intrat în a treia, apoi a patra și apoi au ținut-o tot așa naiba mai știe cât, Laurențiu și ai lui și-au pus ștreangu-n gât fără nici o îndoială. Regulamentar, fiecare în casa lui, respectând de nevoie mai mult decât de voie drastica distanțare socială impusă în toată lumea. Nu, alunga el gândul, în mod sigur n-au întins copita pe stradă, împușcați de lunetiști pe când încercau să fugă. Laurențiu & Co n-au genul ăsta de curaj. Când nu le-a mai mers nici cu mita (cui s-o dea?), soarta le-a fost pecetluită. Și numai pentru asta, Camil se bucură că lucrurile s-au petrecut în felul ăsta.

— Eu nu mor! țipa cu rânjetul pe buze, ca Jokerul lui Joaquin. Nu mor, bă! V-am futut pe toți, bulangiilor!

Și executa un dans indian al victoriei în jurul biroului-mesei din sufragerie-mesei din bucătărie.

— Cucurigu! Cucuriguuuu!

S-a trezit cu noaptea-n cap. S-a gândit de cu seară că pe asta n-a mai făcut-o. Soarele încă nu apăruse sus pe cer.

— Cucuriguuuu!

Afară pe balcon, cu pielea încrețită toată de la frig, gol de la brâu în jos. Cu capul dat pe spate, cu pletele în sfârșit curate (s-a îndurat ieri să le spele) curgând lenеșe între omoplați.

— Cucurigu, futu-vă-n aripă pe toți!

Vocea lui umblă singură printre blocuri, se strecoară cât poate de departe. Rătăcește. Câteva geamuri se luminează. Nimeni însă nu răspunde. „Lașii pulii!” își zice Camil și stima de sine crește-n el ca o erecție.

Dacă tot i-a sărit somnul, s-a pus în fața monitorului și a accesat camera web din parcul central. A urmărit răsăritul așa, dorindu-și o cafea. În rondurile din preajma statuii soldatului necunoscut înfloriseră narcisele.

Cioc-cioc!

„IO ȘI TAICĂTĂU SUNTEM BINE AI GRIJĂ DE TINE”

Mesajul e la locul lui. A ajuns la el la ora 7:36. Mai mult sau mai puțin ca de obicei. Camil îl citește, deși îl știe deja pe de rost.

Răspunde și el cu același text parcă dintotdeauna: „Să nu ieșiți din casă. Ne auzim duminică seară, la 8.”

E ziua în amiaza mare. Camil urcă pe balustradă și sare în stradă cu o mișcare fluidă. Aterizează suplu ca o felină. Nici nu se uită în jur. Se ridică drept și o ia la fugă. I se pare că fuge ca-n povești: cu viteza gândului. În jurul lui, orașul e doar o ceață.

Prima dată se oprește la blocul lui Laurențiu. Nu-i e clar cum știe unde locuiește șeful lui. Pur și simplu știe. Dintr-un salt se agață de marginea balconului de la primul etaj. De dincolo de geam îl privesc două perechi de ochi bătrâni. Se uită prin el. Camil se opintește. Are mușchi tari. Toate flotările pe care le-a făcut de la începutul crizei își spun cuvântul. Se agață de al doilea balcon, apoi de al treilea. La fiecare etaj vede oameni în spatele sticlei. Nu toți se uită afară la el. Nu-i mai interesează ce se întâmplă afară. Ajunge la etajul zece. Ultimul. Laurențiu ocupă, cum altfel, penthouse-ul.

Ce frumos se vede orașul de acolo! Nici urmă de poluare în aer. Camil ar putea să străbată cu privirea o distanță aparent infinită. De n-ar fi munții din zare… Inspiră adânc, stând ghemuit ca o maimuță pe balustrada balconului lui Laurențiu. E gol de la brâu în jos și simte foarte bine răceala marmurei sub testicule. Atunci își dă seama că a plecat de acasă desculț. Și-ar dori să se lovească cu pumnii în piept și să arunce peste oraș chiotul lui Tarzan. Poate mai târziu.

Laurențiu, mare și perfect, un corp bine îngrijit chiar și după atâta timp, atârnă la un metru de sol. Camil vede pe fața lui buhăită și învinețită că are sprâncenele proaspăt pensate. Limba i s-a umflat în gură. Nu iese printre buzele hialuronice, ci împinge obrajii din interior. Laurențiu pare că are fălci de buldog.

În apartamentul luxos pute îngrozitor. În clipa cea de pe urmă, tânărul nu și-a mai putut controla sfincterele. Nările lui Camil freamătă. Fornăie ca un cal.

Face stânga-mprejur și iese înapoi pe balcon.

De pe blocul de vizavi l-ar putea vedea lunetistul în combinezon de camuflaj și cu mască chirurgicală, alb-strălucitoare, pe figură. Dar nu-l vede.

Mai departe merge la blocul părinților. Pașii îl poartă de la sine. Știe drumul foarte bine. Acolo a copilărit Camil. Cea mai fericită parte a vieții sale. Plecarea de acolo a fost ca o fugă din rai. Nu s-a gândit niciodată până acum, dar ăsta e sentimentul.

De data asta nu se mai agață de balustradele balcoanelor. Camil se oprește în fața blocului, dă capul pe spate, surâde, după care începe să lovească din brațe – depărtate de corp, pompează cu ele de sus în jos. Împinge aerul sub el așa cum, la ștrand, în bazinul mare, învățase să împingă apa. Fără ezitare, se desprinde de sol. Pornește spre balconul părinților, purtat parcă de un curent ascendent.

Nu intră imediat, ci își ia un răgaz dincolo de geamul ușii de la balcon. Mama lui zace întinsă pe patul din living. Au desfăcut canapeaua. Pe perna de alături se intuiește forma unui alt cap. Tatăl lui nu apare, altfel, în cadru. Camil ridică palma strânsă cu gândul de-a lovi în sticlă. Atunci, mama lui se mișcă. Ia telefonul dintre faldurile plapumei, îl duce foarte aproape de ochi. Citește ceva pe ecranul, de altfel, stins. Nici o rază de lumină nu-i scoate fața din semiîntunericul încăperii.

Tata vine din bucătărie. E mai bătrân decât și-l amintește Camil. Abia trage papucii de casă după el. Ține ceva, ocrotește ceva în căușul palmelor împreunate. Înainte să se întindă în pat lângă soția sa, depărtează mâinile. Le ridică deasupra capului. Și tot deasupra capului său se înalță în zbor o pasăre sură, care începe apoi să dea ocol camerei. După câteva ture în jurul candelabrului, pasărea aterizează pe televizorul stins, nefolositor. Amândoi părinții stau cu ochii la ea, întinși în pat, urmărind-o ca pe cea mai interesantă emisiune.

Camil simte mulțumire. Liniște pe dinăuntru. Ca o ninsoare mult-așteptată. O simte cum se așterne cuminte peste tot ce-a adunat în sinea sa.

Lasă mâna jos, zâmbind. Se întoarce pe călcâie și își ia zborul într-o liniște deplină. Zborul acesta i se pare

acum cel mai firesc lucru din lume.

Se ridică deasupra orașului și rămâne acolo, făcând pluta cu ochii spre cer.

O ultimă imagine. Sau poate doar o impresie.

Stâlpul din centru pe care este montată camera web. Înalt cât cea mai înaltă clădire din jur. Camil, cățărându-se pe el până sus. Sus, la fructul electric, ca un pomelo cu un singur ochi. Luându-l în palme ca pe un bun prieten. Ca pe o prietenă, poate. O iubită. Uitându-se în lentila camerei de supraveghere, căutând înțelegere, un strop de îngăduință, poate puțină reciprocitate. Sentimentele lui erau dintre cele mai sincere.

În pachetul de săptămâna aceasta a găsit, pe lângă alimentele obișnuite, o pungulință cu măsline negre. Înainte, Camil le prefera pe cele verzi. Acum și acestea i s-au părut apetisante. Imediat s-a gândit că ar putea să-și facă o pizza. Făină mai avea și putea să sacrifice o roșie sau două din noua coșniță ca să-și facă sosul. În loc de mozzarella sau cașcaval putea să pună brânza aia oribilă de soia. Oricum îi era al naibii de greu s-o mănânce în alt fel. Măslinele alea aveau să schimbe totul.

A muncit toată ziua în bucătărie. Chiar și când nu avea niciun rost s-o facă și-a găsit de lucru. A tăiat măslinele în reprize, mai întâi înjumătățindu-le, apoi înjumătățind jumătățile și, cel mai migălos, luând apoi sferturile pe rând pentru a le tăia și pe acestea în jumătate. A stat vreo trei ore cu ochii pe aluat, deși nu avea cum să crească. Nu pusese în el pic de drojdie. Iar la urmă, asamblarea pizzei a durat și ea mai bine de o oră. Camil a așezat straturile cu o grijă maniacală. Doar cu răzuitul brânzei de soia s-a grăbit. Nu-i plăcea nici mirosul ei.

Cât timp pizza a stat la copt, Camil a șezut turcește în fața aragazului. Era deja seară. Când mâncarea a fost gata, doar lumina din cuptor mai risipea întunericul din bucătărie.

A fost cea mai bună cină din câte își amintea Camil de mult timp. A fost și motivul pentru care, după parcă la

fel de mult timp, s-a îndurat să deschidă din nou Instagramul. A postat poza cu pizza sa aburindă aproape cu ochii închiși și imediat a închis aplicația. Îi bătea inima ca disperata.

Deși el n-a știut, prima inimioară a venit în doar câteva secunde chiar de la Adina.

Deasupra lui stătea o hoașcă de femeie cu care Camil nu s-a putut înțelege de când se mutase. La cel mai mic zgomot, baba bătea în țeava de încălzire. Lui Camil îi plăcea să asculte uneori muzica ceva mai tare. Și îi plăcea muzica rock. Dar cât de tare erau în stare să emită difuzoarele amărâte ale laptopului său?

De când începuse criza, de când fusese decretată starea de urgență și mai ales de când nimeni nu mai avea voie să iasă din casă, babornița își îmbunătățise repertoriul. Pe lângă lovitul oarecum ritmat în calorifer începuse să bată și cu mătura în podea. Se plictisea, pesemne. Bocănea din senin, fără ca mai tânărul ei vecin să o fi provocat. Camil îi auzea semnalele Morse când în bucătărie, când în hol, dar mai des le auzea în baie. Când se plictisea și el, adică mai mereu, intra în dialog cu hoașca. Lovea ea în podea, lovea și el în tavan. Bocănea ea în țeava de coloană, răspundea și Camil cu aceeași monedă.

— Mori, în pula mea, odată! țipa tânărul. Mori!

Și prelungea cuvântul pe o voce groasă, guturală, ca un cântăreț de death metal.

— Moooori!

Într-o zi, pesemne baba i-a dat ascultare. Camil nu era sigur în care anume. Într-o vineri și-a dat seama că n-a mai auzit zgomote în apartamentul de deasupra de ceva timp. A continuat să stea cu urechile ciulite toată ziua aceea și tot weekendul care a urmat. Nimic.

Camil a început atunci, seară de seară, să bată în calorifer la cele mai târzii ore. În afară de vecinii de jos, scoși până la urmă din sărite, n-a primit alt răspuns.

„Când pula mea au și luat-o din bloc?” își spunea el în timp ce lovea fierul cu ciocanul de bătut șnițele.

După două săptămâni de liniște, baba încă nu împuțise toată scara.

În lunile următoare, Camil a fost cât se poate de atent la viața blocului. Și mai mult decât la viață, la moartea lui.

Rând pe rând, toți vecinii în vârstă, aceia care îl sunau și cărora el nu le răspundea, au încetat să mai sune.

Pe scara lui era tot mai liniște cu zi ce trecea. Chiotele, mârâielile, hăuiturile, nechezatul și miorlăitul lui Camil aveau tot mai puțin haz. Începea să-și audă ecoul.

Vrăbiuța se întorcea la ușa lui aproape în fiecare dimineață. Camil nici nu o mai băga în seamă. Pasărea ciocănea ce ciocănea, după care se plictisea și pleca. Camil își imagina că mergea să ciocănească la alte geamuri. Refuza să-și imagineze ce se afla în spatele acelor geamuri. Știa că oricum va veni noaptea și visele îl vor purta unde vor voi ele. Lor nu li se putea opune.

„IOS BINE. DA TAICĂTĂU ANCEPUT SĂ TUȘASCĂ. .AI GRIJĂ DETINE”

Găsește mesajul pe telefon la zece minute după ce l-a primit.

E dimineață și pasărea încă n-a venit. Dincolo de geam, orașul se pregătește de venirea toamnei. Aproape că nu mai recunoaște strada. Toată verdeața sălbatică de peste vară începe să se scuture, îngălbenită.

Răspunde: „Ne auzim diseară, la 8.” E duminică.

— Nu știu, Camiluș, habar n-am unde-i taică-tău, îi zice printre suspine mama la telefon. L-au luat tusele ieri după-amiază și a ținut-o așa toată noaptea. Și-a băgat fața în pernă, să nu se audă așa tare. A tușit de să-și scuipe plămânii. Știi cum, din rărunchi. La prânz l-a mai lăsat și ne-am culcat amândoi, că n-am dormit nici unu' deloc noaptea trecută. Și, când m-am trezit, nu mai era lângă

mine. Nu ştiu unde-i. L-am căutat peste tot. Jur că l-am căutat. Mă crezi, Camiluș, nu-i așa?

— Te cred, mamă. Lasă, c-o să fie bine.

Camil e în fața monitorului, cu telefonul la ureche. Pe ecran, camera web îi transmite imagini în direct din centrul orașului. De mult nu se mai aprind becurile pe stâlpi, iar acum e primul întuneric al nopții. Camil vede siluete. Oameni care se plimbă nestingheriți, ca odinioară. Se întâlnesc, se recunosc, se opresc să stea la o vorbă. Se despart, își imaginează el, cu zâmbetul pe buze. Ochiul din vârful stâlpului vede tot și Camil vede tot ce vede ochiul din vârful stâlpului. În întunericul tot mai adânc, vede tot.

Aude țârâitul și are nevoie de câteva clipe ca să-și amintească de la ce vine.

Videoconferință pe Zoom.

Se așază la birou-masa din sufragerie-masa din bucătărie. Îl sună Laurențiu.

— Băi, bulangiule, de ce pula mea nu răspunzi? Am crezut că te-ai dus pe pulă! Hai că te bag în grup.

Laurențiu, cu sprâncenele pensate perfect, cu buzele umflate de acid hialuronic de nota zece, rânjește într-un colț de ecran. În alt colț este el, Camil, cu părul vâlvoi și nespălat, cu barba crescută alandala. Adina apare imediat în al treilea colț. Lui Camil îi stă inima în loc. E mai frumoasă decât în cele mai frumoase amintiri ale lui. Ochi albaștri mari, de-o inocență ireală, ten impecabil, nas puțin în vânt și o gură ușor întredeschisă, mereu, ca într-o continuă așteptare. Părul blond i-a mirosit întotdeauna a narcise – de altfel, florile ei preferate. Camil i-a oferit un buchet impresionant de narcise anul trecut și Adina l-a sărutat pe obraz și a ținut florile pe birou zile întregi. În al patrulea colț apare Eusebiu, colegul de la contabilitate.

— Încerc să dau și de Maria și Sebi, zice Laurențiu cu ochii în monitorul calculatorului său, atent să dea clicurile corecte.

Voci și chipuri din altă viață. În afară de Adina, ceilalți colegi și mai ales muistul de Laurențiu, beizadeaua, prințul imobiliarelor din zona de vest a țării, îi dădeau pur și simplu o stare de greață.

— Doamnelor și bulangiilor, zice Laurențiu după ce reușește să umple ecranul cu toată vechea echipă de conducere a filialei centrale. Din informațiile mele, criza se apropie de final. Și asta înseamnă că trebuie să ne apucăm din nou de treabă. Vom avea mult de lucru, doamnelor și bulangiilor. Din păcate pentru alții și din fericire pentru noi, în ultimele luni s-au eliberat multe apartamente pe piață… Trebuie să ne mișcăm repede. Am vorbit și cu taică-meu. Avem mână liberă să investim. O să cumpărăm tot ce putem, la cele mai mici prețuri posibile. Dacă ne mișcăm cu talent, jumate din orașul ăsta o să fie al nostru. Nu-i așa că sunteți entuziasmați? Ne așteaptă vremuri frumoase, doamnelor și bulangiilor! O să vedeți că a meritat tot… disconfortul ăsta.

Gol de la brâu în jos, Camil simte răceala scaunului pe testicule. A lăsat ușa de la balcon deschisă și frigul toamnei intră nestingherit în cameră.

În seara aceea, Camil nu se bagă în pat. În schimb, rămâne în fața calculatorului. Urmărește imaginea sacadată transmisă în direct din oraș. Felinarele sunt stinse și stinse sunt acum și multe dintre ferestrele care-n urmă cu câtva timp – cât? – luminau în noapte, făcând blocurile să semene cu niște brazi de Crăciun uriași. Camil mijește ochii. Încearcă să deslușească siluete. Oameni care să se plimbe, în sfârșit, liberi pe străzile orașului. La un moment dat i se pare că vede ceva. Nu, e prea mic să fie om. Probabil doar un câine.

— Cioc, futu-te-n cioc să te fut! murmură Camil.

S-a adunat prea multă neliniște în el. Strat peste strat, sufocându-l. Îi vine să se scuture ca un urs după hibernare. Vrea să iște un cutremur în sine, să zdruncine bine lumea aia devenită atât de străină.

Degetele lui bat darabana în masa devenită birou, fără ca el să fie conștient de asta. Sunetul nici nu ajunge la urechile lui.

S-a gândit de multe ori cum ar putea s-o facă. Simplu nu putea să fie, de asta era sigur. Locuia la etajul a treilea. Până jos era mult.

Dar acum, ajuns jos, se întreabă de ce-a amânat atât de mult. Toate flotările făcute în captivitatea autoimpusă și-au spus cuvântul. Cât de ușor a sărit dintr-un balcon în altul! Cât de simplu a fost, de fapt, să-și ia avânt de pe margine și să aterizeze ca o felină în balconul vecinilor de la doi, apoi în al celor de la unu, iar de acolo să plonjeze prin aer spre sol ca un circar și să amortizeze perfect aterizarea, flexând genunchii!

Nu l-a văzut nimeni. Nimeni nu l-a auzit. Camil s-a transformat într-o altfel de ființă. Nu chiar așa cum crede că se transformă cei care prind virusul, însă cu siguranță nu mai este cel care a intrat ultima dată în bloc. Se ridică în picioare și ciulește urechile. Nimic. Mulțumit, o ia la fugă spre centrul orașului.

Și-a făcut un fel de cuib într-un colț al gardului viu, la marginea parcului. A trebuit să rupă din copacii din jur crengile de jos, să le târască până în locul ales la sosire. De acolo avea în câmpul vizual mare parte din zona centrală. În spatele lui se profilează înaltă, ca un turn de observare, statuia soldatului necunoscut. Stâlpul pe care este montat fructul camerei web se găsește vizavi. Din cuibul lui, Camil vede sclipirea acelei pupile de sticlă. Se întreabă câți mai privesc din spatele ei. Câți l-au văzut, în crucea nopții, strângând conștiincios crengi și făcându-și adăpost după gardul viu?

Începe să-l ia frigul. Cât a lucrat la cuib și-a ținut sângele în mișcare. Nici nu s-a gândit la altceva în afară de cuibul lui. Acum, stând ghemuit între crengi cu frunze uscate, care cad la prima atingere, încep să-i clănțăne dinții, dârdâie așa cum stă, îmbrățișându-se singur. Pe deasupra, acum își dă seama că a plecat de acasă desculț. La ce i-a stat capul? Și acum ce să facă?

— Așteaptă-n pula mea! se ceartă singur.

„Poate-mi trag și o palmă," își zice și chicotește ca și cum ar sughița.

Da, își amintește de ce și-a dorit atât de tare să ajungă aici. Dincolo de nevoia de-a evada din apartament era dorința de-a se convinge. Voia să vadă cu ochii lui oamenii. Toți oamenii virusului, cei dispăruți din casele lor, baba de la patru și ceilalți bătrâni din blocul lui și din toate blocurile din oraș. Taică-său. Generația a treia,

victimele. Voia să-i vadă cum se plimbă pe străzi, să se convingă la fața locului.

Până la ora asta, nici țipenie. Zgribulit, Camil aruncă priviri în jur. De la stânga la dreapta. De la dreapta la stânga. Panoramează. Focalizează acolo unde are impresia că zărește ceva. Dar până acum n-a dat cu ochii decât de vietățile obișnuite ale nopții. Câini și pisici. Ultimele ieșite la vânătoare de șoareci și șobolani; primii vânând, aparent, doar propria umbră în lumina lunii. Blocurile sunt cufundate în întuneric. Slabe pâlpâiri se intuiesc în spatele unor geamuri. Monitoare, poate. Camil speră să fie monitoare.

Înainte să mijească zorii, Camil se ridică cu greu din cuib, se duce în mijlocul străzii și începe să cânte.

— Cucurigu! Cucuriguuuu!

Vocea lui sparge liniștea dimineții. Se izbește de clădirile din jur. Face unele geamuri să se aprindă.

— Cucurigu, futu-vă-n aripă pe toți! Cucuriguuu!

A început să se dezmorțească. Ridică un picior, își face vânt și începe să se învârtă ca un titirez pe celălalt, cântând în continuare ca un cocoș.

— Taci! se aude un glas de la înălțime. Taci, în morții mă-tii de nebun!

— Du-te acasă, cretinule! zice o voce de femeie. Lasă-mă să dorm.

Alte voci li se alătură, vorbind însă prea încet ca să se facă înțelese. Toate formează un murmur cum n-a mai auzit partea aceea de oraș dintr-un alt anotimp.

— Cetățene, sunteți rugat insistent să vă întoarceți la domiciliul dumneavoastră și să așteptați venirea echipei de decontaminare.

Aceasta este o voce oficială. Se aude venind dintr-un megafon de pe unul dintre blocuri.

— Repet, sunteți rugat insistent să vă întoarceți la domiciliu și să așteptați echipa de decontaminare!

— Mor! Mor! face Camil în loc de răspuns. Moooor!

Acum imită mersul greoi al ursului. Fără să vrea, în mintea lui se vede semănând cu Baloo.

— Futu-ți gura ta! zice bărbatul de mai înainte. După care se adresează celui cu megafonul: Luați-l de

aici! Faceți-l să tacă. De ce pula mea vă plătim?

Ochiul de pe stâlp urmărește impersonal scena. Camil îi simte privirea în ceafă. Îl arde.

O ia la fugă spre el. Se agață cu brațele și cu picioarele de stâlp. Dă să se cațăre. Nu este în stare. Alunecă mereu când ajunge la doi metri de sol. Renunță. Se întoarce în mijlocul străzii și, cu privirea la ochiul de sticlă, începe să tușească și să strănute demonstrativ.

— Hap-ciu! Hap-ciu!

— A-hârc! A-hârc!

— Hap-CIU!

— Trageți-i, în pula mea, un glonț în cap! cere vocea de la înălțime.

Dar nu e nevoie de asta. De după colțul străzii se apropie, cu girofarurile pornite, dar fără sirenă, o salvare SMURD. Înainte s-o ia la fugă, Camil observă că duba aceasta e specială – are gratii la geamuri.

Se privește în sticla ușii de la dormitor. Nu se recunoaște. Abia i se mai văd ochii. Nasul e doar un moț de carne înconjurat de păr. Gura-i e acoperită complet. O față de animal preistoric mai mult decât de om. Stă în patru labe în balcon și încearcă să se uite în propriul apartament. Dar nu vede altceva decât chipul ăsta hirsut, un străin înfricoșător, având intenții neclare.

— Cioc-cioc! zice Camil.

— Cioc-cioc! răspunde imaginea din fața lui.

— Cioc-cioc! zice iarăși Camil.

— Cioc-cioc! răspunde iarăși imaginea.

— E cineva acasă? întreabă Camil.

Arătarea din sticla ușii nu zice nimic.

— E cineva casă? repetă Camil.

Nimic.

— Poate dac-ai vorbi cu voce tare, zice arătarea într-un târziu. Poate atunci ți-ar răspunde cineva.

Camil își dă seama ce înseamnă asta și izbucnește în hohote bestiale de râs. Camil din sticla ușii face la fel.

Până să vină echipa de decontaminare, Camil nu primește niciun SMS de la mama lui. Îi trimite el unul,

dar nu vine niciun răspuns. Lui Camil îi dau lacrimile și începe să-i curgă nasul. Părul care îi acoperă capul și fața era oricum murdar, dar acum se năclăiește, în plus, și de lichidele tristeții.

Când oamenii în combinezoane de protecție intră în casa lui neștiuți de nimeni, pe furiș ca hoții, Camil stă împietrit la biroul din living, fosta lui masă de bucătărie. Urmărește imaginile de pe monitor. I se pare că au înflorit din nou narcisele în rondul de lângă statuia soldatului necunoscut. Ce buchet frumos ar face din ele!

Oana Stoica-Mujea (n. 1981) este o scriitoare de romane *fantasy* și polițiste.

Activitatea autoarei este impresionantă, oscilând între pasiunea pentru științele exacte și cea pentru literatură. Activitatea ei literară începe în anul 2005, când debutează cu romanul *Stăpânul – Răpirea zeilor*. În 2007, Oana Stoica-Mujea a făcut un viraj în cariera sa și a început să cocheteze cu arta scenaristică, fiind scenarist la Media Pro Pictures, iar mai apoi jurnalist de teren.

Nevinovatul

Situație de urgență (*Iolanda Știreanu*)

Încerc să ascult muzică clasică și să mă liniștesc. Fulg de Nea nu pare de acord. Acum e în perioada în care perdelele mele par niște chestii interesante de escaladat. Îl privesc cu o oarecare admirație, dorindu-mi din suflet să am puțin din libertatea aceea a lui, ba chiar mi-aș dori să dărâm jumătate de casă, să beau o sticlă de Jack și să mă trezesc când toată nebunia ia sfârșit.

Pentru cine nu a aflat încă, un dușman invizibil, așa cum se exprimă duduile de la TV, vrea să ne decimeze. Tocmai acesta a fost și motivul pentru care ministrul de Interne m-a sunat în creierii nopții să-mi spună că toți polițiștii de la Judiciar, dar și criminaliștii, vor patrula pe străzi și vor da amenzi. Mi-a înșirat o grămadă de reguli ce trebuie respectate, dar tot ce mi-am amintit a fost faptul că s-a contrazis de trei ori într-o propoziție, iar eu băusem mult.

Numele meu este Iolanda Știreanu, iar apropiații îmi spun Lala. După ce șeful meu s-a retras din criminalistică, cu ceva sfori trase, pentru că procurori corupți prinzi la tot pasul, la fel și politicieni, am ajuns să conduc secția pe care Mihai, cel care mi-a fost ca un tată, a condus-o zeci de ani. Oamenii îl iubeau și îl respectau. De mine le e frică, ceea ce îmi convine de minune.

Sunt un om cu multe vicii, bine, cu toate viciile, de la droguri, alcool și bărbați; singurul lucru bun la mine este că am conștiință. Viciile le mai las uneori, apoi revin la ele ca un uliu care se întoarce zi de zi cu mâncare la puii care stau cuminți în cuib. De multe ori am făcut-o lată, ba chiar am fost și împușcată în cap. Concluzia fiind simplă: bărbații sunt mai nocivi decât drogurile sau alcoolul. Cumva, în subconștientul colectiv, sunt o paria a uniformei. Pe de altă parte, sunt criminalistul cu cele mai mari realizări. Și unul dintre puținii corecți, chiar dacă, atunci când situația o cere, trec pe lângă lege.

Trag o gură din sticla de Jack. Bine, nu trebuie să mă priviți așa! Și ce dacă e șase dimineața? Trebuie să-mi fac curaj să ies pe stradă și să patrulez, nu e ca și cum ar fi meseria mea de zi cu zi. Acum mă simt ca un torționar. Ies în drum și pândesc oamenii dacă au după ei o declarație pe proprie răspundere că vor să-și cumpere pâine. O aberație ca asta trebuie amorțită. Nu am de gând să hăituiesc băbuțe pe stradă pentru un petec de hârtie. E clar, bă, ăștia de nu știți ce planetă conduceți, că femeia merge să cumpere mâncare.

Cu multă rea voință trag uniforma pe mine. Nu am mai purtat-o din ultimul an de facultate. Criminalistica m-a ajutat să uit de ea iar acum, după mai bine de douăzeci de ani, mă trezesc la ordinul MAI polițist la circulație, eu și toți colegii mei.

Ora șapte. Marius Gibon, adjunctul meu, îmi dă de veste că mă așteaptă afară. Îl dau jos pe Fulg de Nea de pe perdea, îl pup în bot și plec. Noua menajeră trebuie să ajungă în jumătate de oră. Are ordine precise să schimbe perdelele și draperiile cu unele mai groase, poate așa pisica nu o să mai scoată toate ațele din ele.

Cobor fără niciun chef. Gibon mă așteaptă stând sprijinit de mașină trăgând cu nesaț dintr-o țigară.

— Eh? Cum e cu populația care nu e de acord cu arestul la domiciliu? întreabă el retoric. Și ei, totuși, au dreptul să iasă din casă, pușcăriașii nu. Fac pariu că după o lună de sechestru la domiciliu vor cere eliberarea pușcăriașilor.

Aprind o țigară și mă așez lângă el. E luna martie. E încă răcoare dimineața, dar parcă nici asta nu mă mai deranjează.

— Populația, bombăn. Populația nu va înțelege nimic nici după un an de stare de urgență. Doar se va plânge.

— Ce vrei să facem azi?

Întreabă de parcă am avea opțiuni la tot pasul. Cârciumile s-au închis, majoritatea magazinelor la fel, oamenii au fost trimiși să se încuie în casă, iar în cazul în care virusul bate la ușă să se prefacă de-al naibii că nu sunt acolo. Mulți au rămas fără locuri de muncă, alții au intrat în șomaj tehnic și, cel mai probabil, nici jumătate dintre ei nu se vor întoarce la slujbe după ce firmele își vor redeschide porțile.

— Am putea să urcăm la mine, să cumpărăm o sticlă de ceva și să fumăm iarbă, spun pe un ton serios. Deja poliția e în stradă, armata, jandarmii și prin ultima ordonanță militară s-a stabilit că nu mai avem drepturi nici asupra proprietăților, așa că am putea profita de lucrul ăsta. Pontez eu la sfârșitul zilei, doar nu crezi că ne va duce cineva lipsa.

— Am putea, spuse Gibon serios, eu nu știu să patrulez și nici nu vreau să dau amenzi. Rezolv crime, nu alerg după oameni să văd dacă știu să scrie.

Îmi place de Marius. E un om pragmatic. Știe să-și facă bine meseria, dar nici lui nu-i convine să fie folosit ca un polițai oarecare. Aruncă chiștocul pe asfalt, parcă în ciuda autorităților care urlă, efectiv, să ținem străzile curate.

— Mă duc să iau un Jack, cu verdele faci cinste?

Zâmbesc.

— Sigur, mai ales că trebuie să apară Mădălina și ea se moleșește doar de la fum. Va fi destul de distractiv.

Scrisoarea lui Victor Negrescu

Ajung din nou în casă și decid că ar fi cazul să deschid terasa. În curând va fi suficient de cald încât să ne putem bucura de ziua care urmează. Mădălina a intrat în casă la puțin timp după mine.

Despre Mădălina nu știu multe. Desigur, e studentă la Drept, ceea ce o face destul de antipatică. Aleargă după tot felul de avocați și procurori, poate, poate o vor băga și pe ea în vreun proiect de unde să câștige bani, pentru că, desigur, e sătulă de mine și de lucrurile pe care trebuie să le vadă. Iar treaba cu menajera, spune ea, nu i se potrivește, dar îl iubește pe Fulg de Nea și vrea să-l știe în siguranță, de parcă aș fi o ucigașă de pisici. Nu intru în prea multe detalii cu ea. În fiecare zi îi las o listă cu ce are de făcut. Mădălina nu e Carmen, iar apropierile de menajerele mele nu mai sunt o opțiune.

Decid să o ignor în timp ce îmi caut iarba, foițele și filtrele. Deschid câteva sertare. Nu am mai făcut de mult lucrul ăsta. În timp am renunțat la drogurile grele pe care le foloseam când lucram sub acoperire. Iarba o folosesc doar atunci când vreau să rămân calmă, dar nu îmi doresc

mereu lucrul ăsta, așa că mai răruț e mai drăguț. Căutând cu frenezie dau peste un teanc de scrisori.

Oftez plictisită. De obicei, polițiștii primesc scrisori de la deținuții care vor să li se redeschidă cazul, pentru că, evident, toți sunt nevinovați. Desigur, unii chiar sunt. Găsesc ustensilele, dar iau și teancul de scrisori care veniseră cu câteva zile în urmă. Strig la Mădălina să facă un borcan de cafea că avem musafiri și să o aducă pe terasă, acolo unde mă îndreptam și eu.

Îl las pe Fulg de Nea s-o zbughească pe ușă, timp în care îmi iau o pătură pe care să o pun pe mine până când soarele își va face apariția. Pregătesc cuiul și-l las în scrumieră, apoi, rând pe rând, mă uit la plicurile deținuților. Unul îmi atrage atenția. E scris frumos, caligrafic și pare că nu ar avea greșeli. Îl desfac, despăturesc scrisoarea și arunc un ochi. Se pare că nu m-am înșelat. E scrisă îngrijit și coerent, dar așa fac și schizofrenicii. Decid totuși s-o citesc. Orice e mai bine decât să patrulez pe niște străzi goale și să văd puținii cetățeni care mai muncesc îngroziți de faptul că ar putea să ia oricând o amendă.

Și aici e o problemă, pentru că prin ordonanțe militare președintele nu poate dispune și amenzi, așa că oamenii ăștia vor câștiga procese pe bandă rulantă. Dar, cum nu sunt eu cea în măsură să le explice că nici treaba asta nu le iese, prefer să citesc epistola numitului Victor Negrescu.

Mă întind pe șezlong și, fără vreun interes deosebit, încep lectura. Nu e o scrisoare lungă. Omul explică clar și coerent că a primit cincisprezece ani cu executare pentru un viol pe care nu l-a comis. Nu s-au găsit probe ADN… ba nu, s-au găsit, doar că nu îi corespundeau. Procurorul de caz, cumva, a convins-o pe mama fetiței că el este autorul, iar probele ADN nici măcar nu au fost prezentate în fața judecătorului. Mama copilului nu a fost singurul martor cooptat de procurorul Alina Ilinca, au mai fost doi bărbați care spun că au văzut toată scena. Mda, din punctul meu de vedere, doi bărbați la fel de vinovați. Oare se uitau pe geam în momentul ăla sau au participat activ? Lucruri care nu apar în dosar. Plus că nimeni nu i-a întrebat care au fost circumstanțele în care au devenit martori. Mister total.

Încerc să aflu cine sunt acești doi martori, dar se pare că au identități protejate.

Mă uit la scrisoare cu o oarecare îngrijorare; îl cred pe omul ăsta. E inadmisibil ca în anul 2020 să nu se admită proba ADN, dovada cea mai clară. Ciudat e și faptul că există doi martori protejați. De mama copilei nu pot zice nimic, starea de șoc ar fi făcut-o să spună orice.

Între timp apare și Mădălina cu cafeaua, dar și Gibon cu Jack-ul. După ce Mădălina dispare în casă și Gibon se face comod, îi întind scrisoarea. Cât timp el se adâncește în povestea lui Victor Negrescu, torn Jack-ul în pahare și dau foc cuiului.

— Ce părere ai? mă refer la scrisoare.

— Pare o victimă a procurorului. În ultimul timp au ordine să azvârle oameni la pușcărie. Scuze să rezolve cât mai multe cazuri. De lene să caute dovezi, le fabrică, că doar nu degeaba câștigă toată țara la CEDO.

Noi nu putem face mare lucru, mai ales când trebuie să ne punem un procuror în cap, dar, dacă lucrăm corect, am putea găsi martorii protejați și am putea afla adevărul.

— Cred că ne-am putea juca de-a detectivii în starea de urgență. Până la urmă, noi suntem cretinii de eroi din prima linie de pe terasa mea.

Gibon râde și îmi ia cuiul dintre degete.

— Prefer să facem asta decât să stăm ca tâmpiții pe străzi.

Batem palma.

Se anunță o crimă

Stau în stradă deja de patru ore. Străzile sunt pustii și sinistre. Din când în când mai zărești câte o mașină sau câte un pieton care aleargă la magazin. Realizez cât de hăituiți se pot simți oamenii ăștia cu toate forțele MAI cu ochii pe ei. E o țară băgată la pușcărie. Avem o țară de deținuți, lucru care pare să-mi displacă mai mult mie decât lor.

Nu m-am dat jos din mașina de serviciu. Am citit o carte destul de prostuță scrisă de o divă care se vrea atât comediant, cât și sexolog. Probabil cea mai proastă carte erotică pe care am putut să o citesc în ultimul timp, și asta doar pentru că am fost curioasă să văd cum scrie una dintre duduile care se crede stăpâna internetului. Ei, bine,

cel puțin nu am stresat puținii oameni care și așa se poartă ca niște deținuți.

Sunt anunțată prin stație că mi se schimbă tura. Demarez imediat fără a aștepta să vină următorul agent. Mă îndrept spre secția pe care o conduc. Presupun că ăștia care stau cocoțați prin guvern nu au idee că hârtiile nu se scriu singure, iar la criminalistică scriem mai ceva decât scriitorii consacrați.

Intru în sediu, mă dezinfectez, după noile reguli, arunc mănușile de unică folosință și masca chirurgicală pe care sunt obligată să o port atâta timp cât patrulez. Urăsc masca asta și empatizez cu medicii care sunt nevoiți să o poarte ore în șir.

Îmi salut cei câțiva colegi rămași la birou și mă închid în biroul meu, unde desfac o sticlă de bourbon.

Da, da, știu. Secretara mea, Ioana, va intra în două minute cu o cană mare plină de cafea și mă va mustra că iar am început să beau cam mult. Asta e, nu pot să nu regret faptul că mă simt ca un obiect al ministrului de Interne, care azi zice una și mâine alta, iar toate aberațiile lui se revarsă nu doar asupra populației, dar și asupra poliției, pentru că nici noi nu mai înțelegem ce ar trebui să facem.

Așa cum era de așteptat, fără să bată la ușă, Ioana intră ducând pe o tavă o cană plină cu cafea. Ridică din sprâncene, dar nu mă ceartă.

Lasă cafeaua pe masă.

— Am primit un telefon, nu știu cât ar putea fi de important, dar ținând cont că nu mai putem cerceta crime am zis că poate vrei să știi.

— Vreau, recunosc.

— Cu trei zile în urmă a fost dus în arestul central un domn pe nume Victor Negrescu…

Măresc ochii și aproape că mă înec cu cafeaua fierbinte.

— Ha! face Ioana. Ei bine, omul tot urla că e nevinovat și că i se fabrică probe; azi dimineață l-au găsit mort. Cumva a făcut rost de un cuțit kukri și… Oricum, cei de la arestul central vor un criminalist. Să-l solicit pe Gibon?

Reușesc totuși să gust din cafea fără să-mi ard limba.

— Nu, o vreau pe Amelie Diaconu.

Ioana e genul care nu se atașează de figurile noi. Pentru ea ești o figură nouă și după douăzeci de ani, așa că pe tânăra Amelie nu o avea deloc la inimă.

Amelie Diaconu are în jur de douăzeci și cinci de ani, a intrat direct la Criminalistică având o inteligență peste medie, dar și o ingenuitate care o face să pară deloc periculoasă. Ioana nu o place nu doar pentru că e cea mai nouă din secție, dar e și foarte tânără. Însă cel mai rău, din punctul ei de vedere, e politețea. Amelie e o persoană foarte politicoasă, provenită dintr-o familie bună care a dus-o la cele mai înalte școli. Desigur că ar fi putut să devină orice și-ar fi dorit pe lume, și asta a făcut. Pe lângă faptul că deține o inteligență demnă de admirat, fata asta are și un al șaselea simț deosebit.

Ioana încă mă privește de parcă aș fi înnebunit. Îi fac semn să părăsească încăperea și strig după ea să o trimită pe Amelie la mine în trei secunde.

Desigur, cele trei secunde s-au transformat în vreo treizeci de minute, timp în care am fumat jumătate de pachet de țigări și am băut jumătate de sticlă de bourbon. Când să trec la cafea, care oricum se răcise, aud o bătaie în ușă.

— Intră!

Ușa se deschide timid, de parcă cel de dincolo de ea nu și-ar fi dorit să se afle acolo.

— A, spun, Amelie.

Amelie e o tânără superbă. Pare mai degrabă foto-model. Are păr lung, auriu, ochi de un verde marin, pielea catifelată și ușor maronie, un trup de invidiat și tinerețea care e de-a dreptul enervantă.

— Ia loc, îi cer.

Se conformează.

Îmi place fata asta că nu lasă niciodată privirea în pământ, chiar dacă știu că nu ar vrea să aibă prea mult de a face cu mine.

— Cafea? Alcool? Tutun? o chestionez.

— Sunt bine, mulțumesc.

Îi întind totuși niște bourbon. Știu că nu e o persoană vicioasă, dar peste câțiva ani meseria o va conduce pe drumul ăsta. Puțini scapă.

— Bea, o să fie o zi ciudată.

Privește paharul cu neîncredere. Și-ar dori să spună un NU hotărât, dar cumva se răzgândește.

— Doriți ceva de la mine?

— Da, noi două vom merge la arestul central.

— Trebuie să schimb tura lui Gibon, spune ea.

— O va face unul dintre mocofanii ăștia care atunci când aud de o crimă își iau concediu medical. Sunt tocmai buni de patrulat, iar noi două nu am avut ocazia să lucrăm împreună. Vreau să văd dacă poți deveni un criminalist de valoare.

A dus paharul la gură și l-a dat peste cap. Fată deșteaptă, înțelege că va lucra cu mine și o să aibă nevoie de tot calmul din dotare.

— O crimă?

Aprob din priviri.

— Te voi pune la curent cu ce știu. Mergem la arestul central, vedem ce s-a întâmplat, apoi o să ai un ordin special să-mi cauți doi martori. Și îi vreau vii. Nu o să mai patrulezi. Ăștia de la circulație, chiar dacă nu prea știu să scrie, se descurcă cu amenzile. Avem ceva de rezolvat, cred că un nevinovat a fost ucis și numele i-a fost pătat.

Are o privire blândă, dar o simt când nu e sigură.

— Doamnă Co…

— Iolanda, o corectez.

— Vreți să spuneți că, dintr-o dată, ne interesează să reabilităm numele unui om?

Chipul mi se înnegrește. Întotdeauna am încercat să fac dreptate, doar ai mei colegi, cu puține excepții, nu văd în mine decât o vicioasă fără suflet.

— Te deranjează?

— Nu, spuse ea cu toată sinceritatea, doar că…

— Să mergem, nu avem timp de pierdut.

— Ministrul de Interne știe?

Beau și ultima gură de cafea.

— Să-l ia dracu'!

Procurorul de caz

Ajungem la arestul central tocmai când Președintele țării anunță o nouă ordonanță. În același timp îmi sună și telefonul. Ministrul de Interne. O las pe Amelie să aștepte și ies afară.

— Bună ziua!

— Domnișoară Știreanu, doamna procuror Ilinca m-a anunțat că vi s-a pus pata să rezolvați o sinucidere chiar

când starea de urgență e peste noi. Nu cred că sinuciderile sunt prioritatea noastră.

— Adevărat, doar că e vorba despre o crimă și doamna, asta, Ilinca, a falsificat probele.

— Domnișoară, realizați că ceea ce spuneți…

— O, mai scutiți-mă, vreți să anunț presa că acoperiți o crimă?

— Omul era un violator de minore.

— Cine a stabilit asta? ADN-ul care nu a fost admis în instanță și care, apropo, nu îi aparține, sau doamna procuror avea nevoie să mai aducă clienți în pușcăriile patriei?

L-am simțit înghițind în sec.

— Aveți patruzeci și opt de ore să dovediți, dacă nu o veți face ajungeți la circulație pentru tot restul vieții.

— Nu mi-aș face prea multe griji. Nu veți fi ministru pe viață și dacă nu vă interesează să reabilitați un om nevinovat nici măcar nu aveți ce căuta în funcția asta. Situația de urgență nu înseamnă că oamenii nu mai mor și din alte cauze. Covidul vostru e o inepție. Aici oamenii sunt uciși, procurorii acuză la normă, fără niciun fel de probă. Să nu ne amintim de Dincă, criminalul din Caracal, unde ni s-au pus toate piedicile să nu se afle adevărul. Domnule Ministru, eu sunt un om cu resurse financiare, pot trăi liniștită fără jobul ăsta, dar dumneavoastră, după ce veți pleca din fruntea ministerului, veți rămâne omul care a închis ochii atunci când s-a produs o crimă pentru că se lupta cu un virus.

I-am închis și, cu mâinile tremurânde, am aprins o țigară. Amelie a venit după mine când abia trăsesem două fumuri.

— Doamna procuror ne așteaptă.

— Frumos din partea ei. Arunc țigara și o urmez pe mai tânăra mea colegă.

Un polițist ne conduce în camera unde s-a produs presupusa sinucidere. Cadavrul lui Victor Negrescu era pe jos, chircit în poziția fetusului, despicat de la buric până la gât. Alina Ilinca a apărut și ea în ușă.

Facem prezentările. Ea e o femeie între două vârste, dacă ar fi să ghicesc are undeva la patruzeci de ani, dar arată de șaizeci și asta doar din pricina coafurii de pe timpul lui Ceaușescu. Altfel, trăsăturile îi sunt frumoase, dar pomeții scot în evidență o femeie rea.

Îmi pun mănușile, iau penseta din trusă și o punguță sigilabilă. O rog pe Amelie să aprindă lanterna și ne apropiem de cadavru. Cuțitul kukri era strâns bine între degetele mâinii stângi.

— Era stângaci?

Nimeni nu-mi răspunde.

Privesc cu atenție tăietura, nu ar fi putut să și-o facă singur, nu cu stânga.

— Cum a ajuns în posesia acestui cuțit? o aud pe Amelie.

Procurorul face un gest zeflemist din mână.

— Sunt criminali, ăștia trec peste orice regulă.

Nu mă întorc spre ea. Am observat încă de la început toate acele camere video. Doar un om din interior ar fi putut face asta, doar un om din interior l-ar fi putut ucide.

Mă uit la Amelie și din priviri îi dau voie să strângă probele.

— O să sun la legist și la echipa tehnică. Asta nu e o sinucidere.

Pun accent pe cuvântul „sinucidere”, privind-o pentru prima oară în ochi pe doamna Ilinca.

Cineva din interior a vrut să scape de el. Știa prea multe, nu?

— Chiar credeți că asta s-a întâmplat?

Doamna procuror face pe naiva, așa că decid să par docilă.

— Nu știu, doamnă, dar trebuie să elimin toate posibilitățile.

— Credeți că e prudent ca în timpul stării de urgență să ne ocupăm de un caz minor?

Femeia mi se pare incredibilă.

— Dacă ați fi fost ucisă sau dacă v-ați fi sinucis ați fi preferat să aștept să treacă starea de urgență?

Nu mă place, privirea ei a devenit înghețată, dar sentimentul e reciproc, doar că eu îmi controlez mimica feței făcând pe naiva. Dar chiar și așa, doamna a preferat să părăsească încăperea și să bombăne ceva de genul că ministrul va fi pus la curent.

— Amelie, te rog să prelevezi probele până ajunge legistul, apoi te aștept în birou.

Am părăsit arestul central și am decis să fac câțiva pași pe jos.

Orașul e trist. Aproape că nici vântul nu mai îndrăznește să bată. Dintr-o dată mă simt și eu de parcă aș

fi evadat dintr-o închisoare de maximă securitate și toată poliția mă caută. Senzația e ciudată. Trebuie să porți tot timpul o declarație pentru a ști organul ce gânduri ai. Desigur, mie nu mi se aplică, dar chiar și așa simt un miros dictatorial în aer. Mirosul acela pe care-l simțeam când eram copil pe timpul lui Ceaușescu. Cumva, polițiști sau oameni de rând, am început să avem acel gen de temeri că libertatea noastră e pe ducă. Sigur, procurorii și politicienii nu au astfel de simțiri, ar fi prea mult, doar ei creează situația.

Trag aer în piept și profit de statutul meu pentru a merge în parc. Arăt legitimația celor care stau să păzească Dumnezeu știe ce și mă îndrept spre prima bancă. Scot țigările și sticluța de o sută de Jack. E momentul să înțeleg ce se întâmplă. Mai întâi scrisoarea, poate mi-a scăpat ceva, apoi trebuie să caut rudele bărbatului, mama fetiței violate, iar pe Amelie, de data asta, o să o pun în echipă cu Gibon, pentru că nu am nici cea mai mică intenție să alerg după cei doi martori protejați.

Când gândurile mele încep să prindă contur, primesc un mesaj de la ministrul nostru că la orele treisprezece ne așteaptă la o ședință pe Skype. Pun mâna pe telefon și îi rog pe cei de la internet să-l oprească vreo trei ore. Apoi îl sun pe ministru.

— Îmi pare sincer rău, dar avem o problemă cu internetul, băieții se chinuie să o remedieze, așa că nu voi putea participa la ședință.

— Domnișoară, vreau să opriți ancheta. Epidemia este mult mai importantă și am nevoie de toți oamenii pe teren.

— Sigur că da, vom lăsa criminalii în libertate, deschidem granițele să vină toți infectații, ba chiar îi trimitem și la sparanghel că poate mor natural. Am înțeles, închidem ancheta.

Îi închid din nou și-l sun pe Gibon.

— Tu și Amelie veniți la mine acasă într-o oră… A, da, și vă faceți cereri de concediu.

— Bună și ție, spune el, dar îi închid și pornesc spre casă.

Slalom în starea de urgență

Ședințele prin internet devin deja o obișnuință. În fiecare zi ministrul comunică lucruri pe care, desigur, le contrazice în aceeași zi nenorocită.

Gibon și Amelie, ambii dornici de-a afla adevărul cu sau fără stare de urgență, cât de discret se poate, încearcă să afle cine sunt martorii misterioși. Între timp eu dau de o soră de-a victimei, singura de altfel, care e doctor la Suceava. Ăsta poate fi considerat un nenorocit de ghinion ținând cont că spitalul e în carantină dar, în același timp, poate să fie și un mare noroc.

Cu toate că știu că trebuie să mă mișc repede până când Ilinca nu face cazul dispărut, trebuie să dau și senzația că-mi pasă de starea de urgență și că sunt lângă domnul ministru. Așa că încerc să coc planuri. Doar că un nou apel telefonic îmi dă soluția perfectă pentru a scăpa o perioadă de ministru.

— Sunt de la Criminalistică doi, se prezintă bărbatul de la capătul receptorului. Marian Durdui. Astăzi de dimineață am găsit o persoană decedată în locuința proprie. Era spintecat de la vintre până la gât, nu s-a găsit arma crimei. Mi s-a spus să iau, discret, legătura cu dumneavoastră.

— Bei, Marian?

Bărbatul a făcut a pauză.

— Ca orice om.

— Bine, trimite-mi adresa victimei și ai grijă să nu se atingă nimeni de nimic. Rămân datoare cu un Jack.

Mă întorc spre Amelie care nu se mai despărțea de motan.

— Păpușă, sper că nu ai lăsat kukri la probe.

— Nu, șefa, e la mine în geantă.

— Iolanda, repet, și data viitoare nu mai fura probele. Acum vreau să mergi cu tot cu cuțit la un expert în arme. Îi trimit pozele cu tăieturile ambelor victime….

— Am înțeles ce trebuie să fac, spuse ea, cu părere de rău că trebuie să-mi lase pisica în pace.

Gibon a mai turnat un pahar de alcool și m-a privit cu o oarecare satisfacție.

— L-am găsit pe unul dintre martorii protejați.

Îl recuperez pe Fulg de Nea și îi fac semn să dezvolte.

— E mortul găsit de Marian ăla.

— Aha, e timpul să am o discuție cu ministrul între patru ochi.

— Sper că nu te duci înarmată.

Zâmbesc.

— E suficient să mă duc fără măscuță.

Râdem amândoi de parcă situația cu virusul nu ar fi suficient de serioasă – și nici nu –, dar panica e sănătoasă, cu ghilimele de rigoare, într-o societate care se pregătește de comunism.

— Trebuie să ne purtăm ca pe timpul lui Ceaușescu, îi mărturisesc lui Gibon înainte de-a ieși pe ușă, să căutăm situațiile la limita legii și să rezolvăm cazul.

Gibon pare destul de satisfăcut.

— Sunt maestrul în chestiuni de astea.

Ne facem cu ochiul și pornesc spre ușă. Mădălina mă oprește înainte să apuc să deschid ușa.

— Domnișoară, draperiile noi…

— E o pisică, nu te agita, spun eu fără să aștept continuarea.

După fața ei îmi dau seama că nu asta voia să-mi spună, dar nu îmi pasă deloc.

Pe lângă lege

Natura. Stau în fața parcului și, pentru prima oară, simt că îmi place natura. Nu tu picior de om, nu tu mașini, nu tu copii gălăgioși, liniște mormântală… Bine, exagerez, se aude foșnetul frunzelor și mai apare și câte o rază de soare care îmi dezmiardă chipul. Prefer să stau pe loc fără să fac nimic. N-am băut, nu am fumat și încă nu m-am certat cu nimeni. Mi se pare un moment perfect, mai ales că natura e doar a mea.

Cu greu decid să merg la întâlnirea cu ministrul. Aproape că l-aș fi chemat în parc, să-i mai iasă bățul ăla din dos.

Ajung în cinci minute la minister, timp în care mă rog să-mi vină ideea salvatoare. Îl aveam cu multe la mână pe actualul ministru – bine, oricine îl avea la mână, doar că eu mai știam și alte lucruri. Doar că nu prea mergea metoda. Îmi pun botnița și mănușile, regulamentar, prezint portarului legitimația și pornesc pe holuri. Nu mică mi-a fost mirarea să constat că angajații nu poartă măști, drept pentru care decid să fac același lucru.

La biroul ministrului nu e niciun argat, așa că decid că pot să-mi folosesc degetele și de una singură, lucru pe care desigur că-l și fac, bătând de două ori în ușă.

— Da, da, da, se aude din partea cealaltă.

Nu aveam cum să înțeleg ce e cu acea multitudine de „DA” așa că o interpretez ca orice om normal și intru.

El nu ridică imediat ochii din calculator, așa că eu mă așez fără să fiu invitată, pentru că de la un timp mă dor excesiv mușchii picioarelor și nu mi-aș dori să obosesc prea tare. Aștept în liniște până când domnul binevoiește să-mi arunce o privire. Inițial observ o scurtă încruntătură care a apărut sub ochi sub forma a două riduri, după care chipul i se destinde și ochii i se luminează.

— Domnișoară!

— Domnule Ministru!

— Nu cred că vă așteptam, spune puțin încurcat.

Ridic din umeri fără să-mi doresc să-i răspund.

— Ceva de băut? se interesează el.

— Ce propuneți?

Zâmbește ca un dandy de Dorobanți.

— Chiar dacă sunteți în timpul serviciului, ca și mine, de altfel, se scuză el repede, putem bea o gură de whisky.

— Aș vrea o cafea și, dacă tot putem încălca puțin legea, aș dori să fumez o țigară.

Fără să stea prea mult pe gânduri ridică receptorul și cere două cafele mari și o scrumieră. Aproape că m-a impresionat.

— Vă ascult, domnișoară, preia el frâiele după ce amabilitățile au fost făcute.

— O crimă, spun eu simplu.

Nu înțelegea ce îi spun, așa că m-a privit speriat.

— Nu, nu omoară nimeni pe nimeni, deja a fost comisă. De fapt, până acum sunt două.

— Și ce pot face eu?

— Să îmi înlesniți ancheta, că o să mor de covid și nimeni nu o să afle cine e criminalul.

O secretară roșcată, cu față de șoarece dar cu un corp de invidiat, intră fără să bată la ușă, ne așază cafelele și scrumiera și dispare fără niciun cuvânt. Sorb repede din cafea fiindcă simțeam o poftă nebună.

— Să vă spun despre ce e vorba.

— Domnișoară, știu despre ce e vorba și doresc să opriți ancheta.

— Vă rog să mă credeți că o să vi se pară interesant, spun eu cu calm.

Încep cu faptul că am primit o scrisoare de la un om care cincisprezece ani a susținut că nu este vinovat de violul pentru care a stat la pușcărie, apoi i-am povestit cum a fost găsit ucis Victor Negrescu, dar și unul dintre martorii protejați. În timp ce îi povestesc, pe nesimțite scot un cui din buzunar și îl aprind; fără să-și dea seama, trage și el câteva fumuri bune.

Scutură din cap ca un câine ud.

— Domnișoară, avem probleme mai importante, e doar o sinucidere a unui om care s-a simțit vinovat. Doamna Ilinca este o pro…

— Vă rog, îl întrerup. Am găsit posibilul martor spintecat în același fel, cu un kukri. E deja dublă omucidere.

— Dar Victor Negrescu s-a sinucis în arestul…

— Știu, i-o tai din nou, dar nu v-ați întrebat nicio secundă cum a ajuns un cuțit ca ăla în arestul central, unde e doldora de polițiști.

Drogul își face efectul. Pare mai relaxat și mai zâmbăreț. Caută ceva, apoi, de parcă s-ar fi deschis cerul pune mâna pe telefon și o roagă pe secretara bățoasă să comande ceva de mâncare și să aducă niște beri reci.

Începător, îmi spun în minte, a tras trei fumuri și moare de foame și de sete.

— Domnișoară, spune el ceva mai vesel, eu știu unde bateți. O bănuiți pe doamna procuror că a făcut o greșeală și a ucis un om nevinovat pentru a nu fi prinsă.

— Foarte perspicace, mărturisesc, dar nu e doar asta, există un violator neprins și un criminal. Și pot să bag mâna în foc că nu e una și aceeași persoană.

Domnișoara roșcată intră cu două beri scoase de la rece. Sticlele abureau. Ministrul se repede la una dintre ele de parcă nu mai văzuse niciodată așa ceva. Femeia îmi oferă una, dar o refuz politicos.

Mă ridic.

— Domnule ministru, probabil că îmi știți reputația, știți destul de bine că mă bat cu orice guvern dacă am dreptate, iar eu am, așa că dacă nu vă retrageți cățelușul de pe urmele mele, nu răspund de faptele mele.

— Domnișoară, spune el ușor panicat. Putem face un compromis. Dacă dovediți că Ilinca e vinovată promit să urmez cursul legal.

— Nu, spun hotărâtă, îmi dați scris cu martor.

El aprobă din priviri în timp ce duce a doua sticlă de bere la gură.

— Amator, murmur.

Veronica Negrescu (Amelie Diaconu)

Să intri în Spitalul din Suceava în perioada asta sinistră, e aproape o Misiune Imposibilă, iar eu nu îl aveam pe Tom de partea mea. Faptul că sunt polițist nu mă ajută cu nimic. Nu intră și nu iese nimeni. Am vorbit cu Iolanda și oricâte sfori ar fi tras nu a reușit nimic. Mi-a spus să-mi folosesc imaginația și să nu-i mai pierd timpul, pentru că nu are. Se luptă cu ministrul, cu procurorul, dar și cu Dumnezeul ei interior, iar eu nu ar trebui să fiu grija ei.

O plăceam pe Iolanda, de cele mai multe ori. Știa, de obicei, când să nu dea cu bățul în baltă. Sigur, nu am cunoscut-o în perioada ei de glorie, când bățul în baltă era la ordinea zilei. Cei din secție spuneau că e un șef excepțional chiar dacă metodele ei, de cele mai multe ori, nu au nimic de-a face cu ortodoxia.

Pentru o perioadă scurtă am intrat în panică. Era primul meu caz la Criminalistică. Câțiva oameni din secția Iolandei intraseră la pușcărie, ieșiseră la pensie sau, pur și simplu, deciseseră să plece. M-au repartizat direct acolo. La început mi-a fost teamă. Ieșeam rar pe teren, de cele mai multe ori făcând muncă de cercetare. Nu eram familiarizată cu schemele tactice din teren. Sigur, le știam pe cele din cărți, dar mi-am dat seama repede că nu au nicio legătură cu realitatea.

Am sunat-o pe domnișoara Negrescu și i-am cerut să ne întâlnim când pleacă din tură. Femeia a fost reticentă inițial, spunea că poliția e implicată și că fratele ei nu a făcut nimic. Nu avea încredere în polițiști, indiferent de cum se numeau ei.

I-am explicat că nu aș fi în nenorocitul ăla de oraș dacă aș vrea să apăr polițiștii sau procurorii corupți, vreau

doar să știu adevărul. În cele din urmă a fost de acord să ne vedem în spatele unei berării sinistre pe care o frecventa fratele său. Ultimul lucru pe care l-a spus înainte să închidă a fost că știe cine a violat-o pe fetiță.

Negreasca ar fi trebuit să apară de mai bine de o oră. La telefon nu răspunde și de la spital plecase. Îmi e tot mai clar că ceva s-a întâmplat. Eram hotărâtă să plec când m-a sunat Gibon.

— Ghici, îmi spune el cu un glas amărât.

Mi-am dat seama că uitasem total ce avea el de făcut în povestea asta. M-am concentrat atât de mult să-i demonstrez Iolandei că merit o șansă că uitasem că există o echipă.

— Ai vorbit cu mama fetei violate, am spus fără să gândesc.

— Da, și asta, dar am găsit-o și pe sora lui Negrescu. Știu că ești curioasă cum de-a fost spintecată în același fel ca fratele și martorul, iar MAI vrea să țină totul la secret, ceea ce ne îngreunează ancheta.

Simt o frustrare interioară rar întâlnită. Abia găsisem pe cineva care m-ar fi putut lămuri și e moartă.

— Pot vorbi cu femeia?

— Sigur, te aștept la secție. Sper că ai declarația pe propria răspundere; e trecut de douăsprezece noapte.

Râde.

Îmi dau seama că nu mă simt amuzată, mai degrabă împietrită de ciudă. Și era vina mea, ar fi trebuit să mă gândesc.

— Nu e vina ta, a spus Iolanda simplu. Cu toată prostia asta pe capul nostru, limita legii, rahaturi, niciunul dintre noi nu s-a mai gândit la asta. Eu o să vorbesc cu mama fetiței….

— Nu, apuc să spun, te rog…

— Bine, poți veni cu mine.

Mă mulțumesc cu atât, oricum era mai mult decât aș fi sperat. În drum spre camera de interogatoriu mă întreb îngrozită dacă declarația mamei nu a fost cumva dictată de procuroare.

Înainte de-a intra în camera de interogatoriu, un ofițer ne dezinfectează ca pe niște leproase și ne oferă măști și mănuși. Le refuz, Iolanda face la fel. Aș fi vrut să spun ceva, dar ea mi-a luat-o înainte.

— Să te încrunți tu la ea cu masca pe bot.

Ofițerul s-a retras și ne-a lăsat să trecem.

Am intrat pe rând. Desigur, ea prima. Eu am rămas în colțul ușii, nu pentru că nu aș ști unde să stau, dar prefer să urmăresc de la distanță.

Iolanda se așază în fața ei și îi aruncă pe birou dosarul unde se aflau pozele cu fiica ei violată.

— Câți ani are fiica dumneavoastră acum? începe ea interogatoriul.

— Douăzeci și trei, spune rapid femeia.

Pare o femeie amărâtă, dar nu la limită, e îngrijită, are un păr negru lucios și un machiaj discret. Poartă rochie veche, dar îngrijită, de un bej indescifrabil, dar măcar e curată, de culoare uniformă. Nu pare chiar speriată, mai degrabă deranjată, de parcă după cincisprezece ani a reușit să uite tot, iar noi o incomodăm.

— E la facultate, nu?

Ea aprobă din priviri.

— Văd că e una cu plată.

Aprobă din nou. Știe exact unde vrea să ajungă Iolanda și speră din răsputeri să reușească să evite răspunsurile elaborate.

— Și? Cum vă permiteți, că văd că domnișoara nu lucrează?

— Asta e problema noastră personală, spune ea frecându-și mâinile. Puteți chema și fiscul, am cum să justific banii.

Iolanda își aprinde o țigară. Ofițerul de la ușă dă să intre, dar ies înaintea lui.

— Nu vrei să te pui cu ea. Du-te afară și fumează și revino în cinci minute.

Nu stau să-i ascult scuzele și miorlăielile. Intru în camera de interogatoriu și închid ușa în urma mea.

— Bine, o aud pe Iolanda spunând. Bine, vreau să-mi povestiți cum a trecut fata peste perioada asta.

Îmi place ce face, iar pe femeie o văd mirată, de parcă ar fi întrebat: „Serios”?

— Nu știu, a fost o perioadă grea pentru mine. Nu știu, un an sau doi nu a vrut să mai iasă din casă, nu s-a

mai apropiat de străini și a trebuit să o dăm la școală la nouă ani.

— Aveți un soț?

Chipul i se schimonosește.

— Nu, tatăl fetei a plecat înainte ca ea să se nască, mă refeream la fratele meu care m-a ajutat să o cresc.

Nu îi vedeam chipul Iolandei, dar puteam să jur că amândouă ne-am gândit la același lucru.

— Cum se purta fratele dumneavoastră cu ea?

— Ca un tată, a răspuns ea simplu. El a fost cel care mi-a cerut să am răbdare, să nu o grăbim, să încercăm să ne purtăm normal cu ea. Până la urmă strategia lui a dat rezultate. Și, încet, încet totul a reintrat în normal. Apoi, la șaisprezece ani, a intrat la liceu și s-a mutat cu gazdă. A terminat liceul în doi ani și a intrat la facultate în America.

— Am înțeles. Și fratele dumneavoastră mai stă cu dumneavoastră?

O privește ușor mirată.

— Fratele meu a murit anul trecut de cancer.

În momentul acela ambele înjură în gând, dar asta, până la urmă, nu înseamnă nimic. Mergem mai departe chiar și așa.

— Presupun că fata a venit la înmormântare.

Nu știu de unde scoate Iolanda întrebarea asta, dar mie nu mi-ar fi trecut prin cap.

— Ah, nu, Ioana nu a mai venit în țară…

S-a oprit o clipă și părea că stă să plângă.

— Fata nu a mai vorbit cu noi după liceu. Nu știu de ce, dar parcă a intrat în pământ.

— Măcar știți dacă e vie sau moartă?

Cinismul Iolandei o ia prin surprindere.

— E vie, țin legătura cu o prietenă de-a ei.

— Asta e bine. Doamnă, fata a fost chestionată după viol?

— Da, sigur, un psihiatru criminalist a stat de vorbă cu ea.

— Vă amintiți ce a spus fata atunci?

Femeia pare că se relaxează.

— Din păcate fata a fost legată la ochi și la mâini, nu își aduce aminte mare lucru.

Iolanda dă să se ridice, dar se răzgândește.

— Doamnă, dar dumneavoastră ați fost unul dintre martori. Cum anume, când anume l-ați văzut pe agresor?

Femeia se înroșește și începe să tremure.

— Eram în casă. Mai întâi m-a legat pe mine și mi-a pus o cârpă la ochi, am reușit să văd puțin, dar cum i-am explicat și procuroarei, frica, țipetele, neputința, frustrarea, nu m-au ajutat prea mult, plus că se vedea ca prin ceață. I-am spus că nu sunt sigură că el e omul și i-am spus să facă proba ADN.

— Și?

— A spus că se ocupă. Mi-a dat de înțeles că probele se potrivesc, dar nu vor fi de mare folos dacă nu declar că l-am văzut.

Începe să plângă.

— Doamnă, continuă Iolanda, vă aduceți aminte de ceva special din acea seară?

— Îmi pare tare rău, dar m-am trezit cu atacatorul peste mine. Nu s-a întâmplat nimic nefiresc în ziua aceea. Nu există nimic care să-mi dea de gândit.

— Bine, spuse Iolanda, vă rog să nu părăsiți localitatea, o să mai am nevoie de dumneavoastră. Uf… oftează Iolanda, obișnuința. Starea de urgență vă va ține oricum în casă. Păstrăm legătura.

Femeia pleacă ca fulgerul, închizând ușa după ea.

Iolanda mă privește fix, cu un zâmbet malefic în colțul gurii.

— E mai complicat decât am crezut. Amelie, acum e momentul tău. Vei pleca sub acoperire. Dacă te prind ăștia cu starea lor de urgență, nu te cunosc.

Ridic din sprânceană.

— Nu, nu glumesc. Mâine la șapte te aștept în birou, să-l anunți și pe boul de Gibon.

Îmi face cu ochiul și pleacă lăsându-mă singură în camera de interogatoriu într-o panică de nedescris – eu nu am lucrat niciodată sub acoperire, nu beau, nu fumez și nu știu să fiu mimoză, dar sunt perfect conștientă că toate astea fac, parte din fișa postului…

Va urma

George Arion Jr. (n. 1992) e traducător și redactor la Crime Scene Press. A absolvit Facultatea de Limbi și Literaturi Străine a Universității București, secția Filologie italiană-germană, și a terminat Masteratul de Traducere a Textului Literar Contemporan (limba engleză) la aceeași facultate.

George e băiat cuminte

I just dropped in to see what condition my condition was in

Kenny Rogers & The First Edition, „Just Dropped In"

George e băiat cuminte.

El se bucură când află că poate sta acasă două săptămâni, ca să-și termine traducerile pe care oricum le-a întârziat enorm. Dimineața o să se trezească la 8, o să facă niște flotări, duș, mic-dejun, cafea, apoi o să se așeze la calculator, de unde n-o să se mai dezlipească decât seara. De fapt nici seara, pentru că a stabilit cu prietenii lui că joacă *World of Warcraft* pe un server plin de oameni rămași în carantină sau autoizolare.

George e băiat cuminte.

El știe că n-o să mai găsească nimic de mâncare în următoarele câteva zile, așa că pornește să se aprovizioneze de la hypermarket. Aruncă în coș o mulțime de lucruri peste care acum o lună trecea cu privirea ca și cum n-ar fi fost. Știe deja cum o să facă numai cozonac și gogoși din toată făina și drojdia pe care le cumpără, pentru că pâinea e gata împachetată și feliată. Deja vede coca dând pe-afară din recipientul în care a lăsat-o la dospit, simte mirosul îmbietor din cuptor, își imaginează textura pufoasă a miezului. Mai cumpără și conserve, pentru că așa a văzut că se face în filmele postapocaliptice, eroii sunt gata să-și riște și viața pentru jumătate de cutie de compot de piersici. E mulțumit că *The Walking Dead* și *Fallout* îl ajută în sfârșit în existența de zi cu zi. El nu strâmbă din nas când vede oameni cu două sau trei cărucioare pline, dintre care unul cu bere. El știe că în situații dramatice lumea are nevoie de orice sprijin găsește la îndemână. Înainte să ajungă la casă pune și el în coș câteva beri, „să fie".

George e băiat cuminte.

El dă fuga la farmacie să-și cumpere măști medicale și dezinfectant. Fiind atât de prevăzător, găsește din belșug. Pleacă de acolo cu un braț întreg de provizii, lăsând pe tejghea o sumă care o face pe farmacistă să-i

zâmbească larg. Se gândește s-o invite în oraș când termină traducerile, dar nu mai devreme.

Pentru că George e băiat cuminte.

Ceva mai târziu află că e instituită starea de urgență. Nu știe el prea bine ce înseamnă asta, dar într-o primă fază înțelege că, dacă poate lucra de acasă, nu e obligatoriu să meargă la birou. E fericit că economisește câte două ore pe zi petrecute în metrou. Îi pare rău că nu mai poate s-o invite pe farmacistă la o terasă mișto în Centrul Vechi, dar trebuie să se gândească la sănătatea lui și a ei. Nu vrea să pună pe nimeni în primejdie.

Pentru că George e băiat cuminte.

În pauzele lungi și dese pe care și le ia de la lucru, George citește pe net articole mai mult sau mai puțin pertinente despre ce se întâmplă în toată lumea. Cifrele pe care le descoperă îl înfioară, la fel și ritmul accelerat în care se răspândește virusul. Se felicită singur că poate să stea acasă și să comande totul online, mai ales că, află el, ambalajele nu pot să te îmbolnăvească. Oricum, e clar că virusul e o armă biologică, o catastrofă naturală, intervenție divină, reacția planetei la cât rău îi facem, accident cosmic. Cu siguranță e făcut de chinezi, ruși, americani, evrei, masoni, mexicani, musulmani, creștini, budiști, atei. În orice caz, nu există niciun dubiu că e viu, mort, atacă plămânii, atacă sângele, nu face nimic, va eradica omenirea.

George e băiat cuminte.

El nu cheltuiește mult, dar își face câteva mofturi. Până la urmă, cine știe când o să mai poată. Încearcă pe cât posibil să susțină afacerile mici, doar că afacerile mici nu prea au ce-i trebuie lui. Nu se-ntâmplă nimic, la urma-urmei, dacă mai dă și el câteva comenzi de pe site-urile mari. Prin apartament răsar asemenea ciupercilor cărți, sticle, *boardgames* și pungi de la livratorii de mâncare. Va veni și rândul cozonacului, dar parcă e prea dulce și la cât are de stat în casă nu poate să mănânce atât de mult aluat, pentru că se îngrașă. Poate de Paște.

Însă George e băiat cuminte.

El știe că mai ales atunci trebuie să se ferească de ieșiri nejustificate pentru că o să se îmbulzească mulți oameni peste tot, iar forțele de ordine, oricât de disciplinate, conștiincioase și bine echipate, nu le vor putea face față. Nu e foarte sigur ce să creadă despre buluceala din magazine pusă în balanță cu închiderea

bisericilor, dar bănuieşte că e spre binele tuturor și nu le mai pune în balanță. O să aprindă și el o lumânare și o să decojească un ou roșu în timp ce se uită la cel mai nou *Mad Max* pe un site pirat, pentru că pe Netflix și HBO Go nu găsește întotdeauna exact filmele pe care le vrea el.

George e băiat cuminte.

A ieșit, totuși, să scoată la xerox vreo cincizeci de declarații pe proprie răspundere. „Să fie." Poartă mănuși și mască, iar când vrea să numere banii nu reușește, așa că trage un scuipat discret pe degete ca să-i poată manevra mai ușor. Mulțumește respectuos și iese. Tipa de la xerox nu pare de treabă, așa că pe ea nu se gândește s-o invite în oraș când se vor redeschide terasele.

George e băiat cuminte.

Acum, că a terminat traducerile, el își dă seama că are ocazia să se aplece asupra tuturor activităților pentru care nu avea energie, dispoziție sau timp când trebuia să meargă zilnic la birou. În timp ce dă scroll pe Facebook se gândește la miniaturile pe care nu le-a pictat de un an. Pe sub ochi îi trec o sumedenie de comentarii care exprimă idei diametral opuse. Le citește cu sârguință pe toate, se amuză, se enervează, cumpănește, acuză, judecă, condamnă – de scris nu scrie nimic, nu se simte pregătit. După trei ore, ajunge la concluzia filosofică a rabinului: cumva dă dreptate tuturor, dar e de acord că nimeni nu are vreun răspuns concludent. În orice caz, în timp ce se împușcă la *Counter-Strike* cu niște necunoscuți își compune în minte bibliografia esențială și programul draconic pe care-l va respecta începând de mâine. Iar dacă nu de mâine, atunci sigur de poimâine – în fine, să se facă luni, ca să înceapă săptămâna cum trebuie.

George e băiat cuminte.

El știe că, asemenea lui, multe alte persoane se bucură de timp petrecut acasă, singuri sau cu familia, în armonie deplină. Sigur, a aflat între timp că vecina de vizavi e complet senilă și își acuză soțul nonagenar că merge la curve; că lângă el s-a mutat o familie cu doi copii mici cu un apetit pentru stricăciuni demn de Mythbusters; că vecinii de dedesubt sunt supărați pe calorifer; că alți vecini de dedesubt fac sex pe calorifer – ritmul zgomotelor prin țeavă e altul în ambele cazuri, știe precis care apartament le produce; că deasupra tocmai s-a mutat un cuplu care dimineața se înjură, în restul zilei

repară apartamentul, iar seara dau la maximum muzică tehno. Chiar și așa, pentru el și pentru alții autoizolarea înseamnă timp de calitate petrecut alături de cei dragi.

George e băiat cuminte.

Când e invitat să trimită o povestire pentru o antologie de texte polițiste nu-și mai încape în piele de bucurie și abordează chestiunea foarte serios, cum a învățat că trebuie s-o facă. Își comandă o agendă Moleskin și un stilou Parker, își eliberează masa de lucru, începe să estimeze numărul de pagini, se gândește la un subiect. Însă – oroare! – familiile perfecte din jurul lui fac gălăgie și nu se poate concentra.

Dar George e băiat cuminte.

Nu poate să le reproșeze vecinilor că fac prea mult zgomot. El știe că nu e sănătos să aibă vreun fel de conflict, și oricum nici nu prea știe să se comporte în astfel de situații. Ar prefera ca restul lumii să fie ca el dar, asta e, nu se poate, așa că amână planurile pentru a doua zi. Între timp, vede în curtea interioară un cuplu inconștient care a ieșit fără măști sau mănuși să sară coarda și să facă gimnastică. Dă din cap a lehamite, spunând curajos în sinea lui: „Ce bine că nu mă identific cu generația mea!” El nu a făcut niciodată ceva reprobabil, riscant, violent, extrem. E un cameleon desăvârșit, chiar dacă nu-și dă seama. Situația actuală îi convine de minune.

Pentru că George e băiat cuminte.

Începe să-l cam deranjeze că restul nu sunt la fel de cuminți. Oricât ar vrea să se concentreze la fabulosul text pe care sigur îl va scrie, doar că nu știe cum, nu aude decât zgomote imposibil de neglijat. Cum să scrie într-o asemenea ambianță? Tutorialele de scriere de pe net nu l-au învățat să gestioneze o asemenea situație. Acolo a aflat doar că trebuie să se exprime sincer. În loc să scrie, se uită pe geam.

George e băiat cuminte. Cei din jur nu sunt deloc cuminți.

A văzut cum în curtea interioară au ieșit tot mai multe persoane care se distrează. Cum să se distreze când unu – e plină pandemie și doi – îl deranjează pe el din toate punctele de vedere?

George e băiat cuminte – ceilalți de ce nu pot fi ca el?

După câteva zile în care situația s-a tot repetat, el decide să-i pândească pe scara blocului pe cei doi care par să dea tonul activităților din curte, cei care fac sport fără mănuși sau mască, punând în pericol întreg blocul. În treacăt fie spus, George nu s-a dus pe la niciun vecin să întrebe dacă poate să ajute cu ceva, pentru că s-ar fi expus și ar fi expus și pe alții, iar sănătatea e cea mai importantă. De ce nu pricep cu toții asta?

George e băiat cuminte, iar cumințenia poate lua diverse chipuri.

El consideră că cei doi aveau suficient timp și destule surse de unde să înțeleagă pericolul care paște întreaga omenire. Cine se cred ei să organizeze activități în curtea blocului? Îi vede – sunt zâmbitori și nu au echipament de protecție. Niște inconștienți!

George e băiat cuminte și știe că face parte dintr-un neam care nu înțelege cu binișorul, ci numai cu măsuri radicale, așa că îi împinge din spate pe cei doi, care ajung la poalele scărilor cu gâtul frânt. Nu simte nimic, poate doar ușurare și sentimentul că și-a făcut datoria morală și civică. Se retrage discret în apartament. După câteva minute, un țipăt îi confirmă că pe cei doi i-a găsit cineva. O să urmeze o adevărată desfășurare de forțe, poliție, ambulanță, întrebări adresate locatarilor, însă probabil că ancheta n-o să dureze mult. El, în orice caz, are conștiința împăcată.

Pentru că George e băiat cuminte.

El știe că pe vecinii lui i-ar fi ucis oricum coronavirusul.

Mihnea Arion s-a născut în București în 1995. A studiat informatică timp de doi ani în Scoția și Singapore, după care s-a reprofilat pe limbi străine, acum fiind masterand la Universitatea din București. Este colaborator constant al grupului editorial Flacăra, iar pentru Crime Scene Press a tradus trei romane: *Fără Simțuri* – Stona Fitch, *Nopți Albe* și *Pescărușul* – Ann Cleeves). Pe lângă literatură, e pasionat și de muzică.

Nebunie-n pandemie

Din cerul mat, încovoiat pe zare
Ca un imens cuptor de porțelan,
Un soare imobil și diafan
Trimite raze perpendiculare.

Orașul „adâncit ca-ntr-o visare”,
Cu tot aspectul lui cotidian,
E bântuit în fiecare an
De felurite boli imaginare.

Prin atmosfera plină de insecte,
Vin de departe adieri suspecte:
Se furișază molima perfidă…

Trag storul la fereastră și, de frică,
Simt inima cum mi se face mică
Cât un microb de febră tifoidă.

George Topîrceanu – *Sonet estival*

În funcție de persoana întrebată, zice-se că toate problemele umanității s-ar trage fie de la Adam și Eva (sau, în funcție de răspunderea asumată, de la Dumnezeu însuși), fie de la lăcomia băncilor, fie de la ce face vecina de la parter, fie de la mulțimea jucătorilor de loto prin comparație cu numărul câștigătorilor, fie de la faptul că bărbații sunt porci (sau că femeile sunt toate la fel), fie chiar și de la faptul că cineva iar lasă nenorocita aia de ușă de la lift deschisă și, ca urmare, iar trebuie să faci gimnastică cine știe câte etaje.

Un lucru, însă, e aproape cert: sistemele, în speță cele umane, tind către dezagregare (orice ar însemna asta). Din fericire, în această scriere este vorba despre o lume paralelă, fictivă, așa că putem sta liniștiți. Ca de obicei, orice asemănare cu cea reală se datorează strict întâmplării.

Însă există totodată și nenumărate diferențe. De pildă, în această lume există șansa ca oamenii, indiferent

de domeniul în care activează, să fie pur și simplu iresponsabili. Așadar, putem sta liniștiți: la noi așa ceva nu s-ar putea întâmpla nicicând.

Spre exemplu, un renumit savant (dar totodată controversat pentru întrebuințarea unor mijloace de cercetare lipsite de etică) care fusese angajat de către un comitet guvernamental oarecare (aflat mână-n mână cu armata țării respective; ambele având, desigur, drept scop final pacea între popoare) să fabrice o armă biologică (sub forma unui virus) făcu o gafă tocmai din această cauză: eliberă din neglijență un agent patogen.

Între noi fie vorba, membrii respectivului comitet nu își doreau neapărat eliberarea acestuia în lume, dar, după cum știm cu toții, nu strică niciodată să ai celelalte superputeri la mână cu altceva în afară de bomba atomică. Ce să mai, bomba atomică e deja cam învechită, iar în era digitală e cu atât mai interesant să poți lupta pe cât mai multe fronturi (tot o formă de *multitasking,* desigur!).

În orice caz, greșeala făcută de savantul menționat anterior se produse dintr-o pornire firească: plictisit fiindcă nu avea succes la îmbunătățirea capacităților virusului, omul dorise pur și simplu să bea la muncă. Problema era că atunci când umblase la berea dosită strategic în frigider scăpase lamelele cu virusul – ceva ce nicio persoană responsabilă nu ar face.

Firește, acest lucru nu ar fi însemnat neapărat o tragedie, însă omul nostru stărui în greșeală, aplecându-se și încercând să strângă mizeria. Spre lauda lui eternă, nu făcea nicio diferență între el și foștii săi cobai (atât animali, cât și umani): câtă vreme își satisfăcea compulsiile, viața, sub orice formă, era la fel de irelevantă pentru el.

Astfel, deoarece mănușile pe care le purta erau, la rândul lor, defectuoase, deveni primul purtător (uman) al noului virus, adăugând și acest amănunt la lista meritelor sale mai degrabă îndoielnice.

Hazardul completă acest ansamblu de factori oricum impresionant de improbabili prin apariția unei pisici, pe care eroul nostru o mângâie *înainte* să se dezinfecteze corespunzător. Mai mult, această pisică buclucașă intră în contact cu nenumărate alte persoane care făcură același lucru: atinseră animalul simpatic, dar infectat.

Rezultatul era previzibil: agentul patogen s-a răspândit repede, cuprinzând aproape întreaga regiune (vedeți, era o pisică tare populară), însă din cauza perioadei mari de incubație nimeni nu a observat efectele în timp util – nici măcar savantul care se ocupa de el, cel care primise botezul de foc.

La un moment dat, însă, la multe zeci de zile după, un medic din zonă, mai curios din fire (și/sau băgăcios și care nu avea ce face, în funcție de interpretarea aleasă), observând că tot mai mulți vecini erau mai mereu roșii la față, strănutau și tușeau, avu ideea neinspirată să îi cheme pe câțiva la consultație.

Îi convinse destul de greu, pentru că aceștia îi spuneau că nu au febră și că nu se simt rău, însă, din nefericire pentru el, unii acceptară totuși. După ce efectuă o analiză de exsudat pentru mai multe persoane, ajunse la o concluzie care îl tulbură oarecum.

Pentru a se convinge pe deplin, îi descrise situația unui coleg de încredere aflat în vacanță, chemându-l de urgență. Acesta se conformă (deși nu avea niciun chef) și îi confirmă descoperirea: era vorba de un virus nou, nemaivăzut până atunci la om (cel puțin nu sub forma respectivă).

Nevrând să panicheze populația, cei doi apelară de îndată la autorități pentru a le aduce la cunoștință situația, dar indivizii cu care vorbiră (toți roșii la față și strănutând din plin) se prefăcură că nu le înțeleg jargonul, trimițându-i dintr-o parte în alta a orașului.

Nici memoriile adresate diverselor persoane care puteau să ia măsuri nu avură vreun efect. Degeaba scriseră mormane întregi de misive, căci abordarea era la fel de folositoare ca plimbările neîntrerupte de dinainte.

În sfârșit, cu picioarele și mâinile obosite până peste poate, apelară la o jurnalistă independentă din regiune. Aceasta avea o reputație cumplit de proastă, însă cei doi chiar nu mai știau ce să facă. Femeia îi ascultă, scrise un mic editorial (pe care cei doi îl verificară în prealabil pentru a se asigura de corectitudinea datelor) pe *blog*-ul ei pe care nu îl citea aproape nimeni, după care așteptară.

De această dată, autoritățile reacționară prompt: a doua zi trimiseră câte un echipaj de poliție ca să-i ridice, după care îi supuseră la niște torturi cumplite pentru a dezvălui cine îi plătise ca să disemineze informații false care atacau prestigiul statului. Desigur, erau

nemaipomenit de dezamăgiți să audă repetată aceeași poveste, indiferent de ingeniozitatea metodelor aplicate.

În sfârșit, cineva sus-pus și cu o minte ceva mai luminată (o combinație cu adevărat rară) făcu legătura dintre spusele nefericiților (relatate întâmplător, ca într-un banc, de către un alt oficial) și cercetările virale din regiune.

De îndată ce autoritățile conștientizară pericolul, îl supuseră și pe cercetător la un interogatoriu amănunțit (asezonat cu tortură, desigur) ca să afle tot ce era de aflat despre virus. În urma acestuia, îl executară prompt (firește, gurile rele spun că ar fi murit de fapt chiar în timpul torturii), deoarece nu fusese în stare să dea un răspuns clar despre capacitățile virusului, decât că „probabil erau destul de reduse la momentul în care a scăpat”.

Problema nu era faptul că un virus posibil periculos scăpase în lume și nici măcar incompetența de care dăduse dovadă savantul, ci pur și simplu ineficiența lui. Până la urmă, lipsa rezultatelor era cel mai deranjant lucru pentru angajatorii săi. De ce îl mai plăteau? Dacă tot dăduse drumul la virus, ar fi fost cazul ca măcar să fie unul de temut.

Pe lângă cercetător, și medicii care raportaseră autorităților descoperirile lor „dispărură” la rândul lor, împreună cu jurnalista. Nu de alta, dar ce încredere se poate avea în cineva care se pune de-a curmezișul statului, indiferent de motiv?

Odată scăpat în lume, virusul începu, evident, să se modifice. Lunga sa durată de incubație era o bombă cu ceas care ticăia încet, dar sigur.

La început, firește că nimeni nu băgă în seamă molima care începea să se răspândească. Guvernul țării de unde pornise nu putea risca să se facă de râs pe plan internațional – într-adevăr, cum era posibil să se compare *un virus* cu *imaginea statului*? – iar specialiștii din alte locuri care tot descopereau cazuri de infecție erau luați în râs cu alarmismul lor în privința unui nou virus care cauza… colorarea feței, tuse și strănuturi!

Apărură tot mai multe măști roșii și, judecând după nenumăratele creații de modă și hainele purtate de toată

lumea, roșul devenise culoare de sezon. Apărură de asemenea nenumărați clovni roșii, iar mingile roșii, de toate mărimile și din toate materialele (deși e greu de spus ce culoare are un virus), începură să se vândă pe bandă rulantă. O cunoscută actriță chiar își ascundea complexele declarând sus și tare că noua culoare a feței „îi completa de minune tenul oricum bronzat”, așa încât unele persoane începură să caute în mod activ să se infecteze. Nu mică le era dezamăgirea când descopereau că exista o șansă să fie bolnave, dar asimptomatice: nuanța de roșu aprins pur și simplu nu apărea, oricât s-ar fi străduit!

Alții, în schimb, aveau nenorocul doar să tușească și să strănute (despre aceștia gurile rele spuneau că ar fi avut, de fapt, doar o gripă sezonieră).

Însă toate aceste lucruri nu serviră decât la aruncarea virusului în derizoriu, lucru care nu începu să se schimbe decât odată cu „prima victimă”: o bătrânică de optzeci de ani, cu chipul roșu ca para focului. Pentru că știrea prinsese la public (fascinat să descopere că persoanele cu fața roșie puteau să și moară), celelalte agenții și canale de presă preluară și repetară știrea *ad infinitum* pentru o audiență tot mai mare.

Desigur, faptul că sărmana femeie murise călcată de o mașină în timp ce traversa ilegal era un detaliu care le scăpase celor mai mulți jurnaliști, ca să nu mai vorbim de telespectatori și cititori. În mod previzibil, incidentului îi urmă o serie de altele asemănătoare, variațiunile pe această temă isterizând anumite segmente ale populației.

Totuși, spre lauda lor veșnică, deși porniseră de la premisa greșită, jurnaliștii ajunseseră, într-un fel, la o concluzie corectă (sau, în orice caz, reală): tot cam pe atunci una dintre formele virusului începuse să se manifeste în mod agresiv. Deși chipul roșu se păstrase, acum provoca și o tuse acută, care nici nu se compara cu varianta inițială.

Decizia guvernului țării de unde pornise agentul patogen s-a oglindit și în abordarea organizațiilor care trebuiau să se ocupe, cel puțin în teorie, de gestionarea răspândirii lor. Acestea își luară misiunea foarte în serios și răsplătiră fondurile semnificative cu care erau hrănite prin cea mai înțeleaptă decizie: nevrând să mai panicheze degeaba în prealabil populația, declarară mai întâi sus și tare că nu exista niciun pericol nici pentru oameni, nici

pentru animale, după care au așteptat până în momentul critic (mai exact clipa în care opinia publică se scandaliză până peste măsură) înainte să ia în serios noul virus.

Apoi, cu aceeași nonșalanță, de parcă ar fi fost un fapt oarecare, au declarat în cel mai firesc mod că este vorba de o pandemie, dând peste cap diversele planuri guvernamentale gândite de dinainte. Interpretând, desigur, în mod eronat strălucita metodă aleasă de organizațiile anterior menționate, multe persoane considerau că de fapt virusul nu era cine știe ce. Într-adevăr, nu era – cel puțin la început.

În ciuda asigurărilor contrare venite de la tot felul de persoane cu autoritate (reală sau închipuită), virusul se părea că nu ține cont în mod clar nici de rasă, nici de culoarea pielii, nici de gen, nici de avere, nici de înălțime, nici de gabarit, nici de religie (și nici măcar de confesiune, spre nedumerirea și dezamăgirea multora). Desigur, nelipsitele guri rele spuneau că probabil ataca, totuși, după un anumit criteriu, așa că dădură vina pe legendara lipsă de imaginație a specialiștilor pentru neputința lor de a interpreta statisticile.

Prima isterie reală se produse abia atunci când jurnaliștii, scotocitori ca întotdeauna, aflară printr-o minune că printre primele ființe responsabile de răspândirea virusului (acum stabilit clar, potrivit experților, ca situându-se în ceea ce privește gradul de periculozitate undeva între *total inofensiv* și *absolut letal,* diferența fină dintre cele două fiind imposibil de determinat) și, deci, de pandemie, se număra și o pisică.

Sărmanele animale erau înjurate de unii – cei nemulțumiți de noua culoare a feței – și divinizate de alții – adică de cei mulțumiți – peste tot pe unde erau văzute și existară chiar și cazuri de ucideri ritualice: pisicile (încă vii, desigur) erau legate pe un soi de rug și apoi li se dădea foc, fie în speranța unei revelații divine, fie pentru refularea unor puternice frustrări. Pe de altă parte, în acea perioadă luară naștere și diverse secte organizate special întru venerarea virusului.

Noua mișcare sau religie care le cuprindea se baza pe incluziunea universală – toți oamenii erau, în sfârșit, cu adevărat egali într-o privință. Scepticii erau însă (ca de obicei) de părere că lucrurile nu stăteau chiar așa: chiar dacă în aparență virusul era unul egalitarist, era demn de menționat faptul că bogătașii probabil navigau liniștiți pe

cine știe ce iahturi de lux, sau fumau trabucuri imense în complexuri cu acces restricționat.

După cum spune o veche și înțeleaptă vorbă: poporenii cu ponoasele, boierii cu foloasele.

Un cunoscut jurnalist (de formație pesimist convins) îndrăzni să comenteze la știri situația în felul următor, ironizând lipsa de reacție atât a autorităților, cât și a populației:

— Ei, domnule, să spunem lucrurilor pe nume: până nu încep să crape celebritățile de care știe toată lumea, nimeni nu o să ia în serios treaba asta! Știți la fel de bine ca mine că așa stă treaba, doar așa merg lucrurile dintotdeauna.

Firește, spre mulțumirea tuturor părților vizate, autoritățile opriră emisiunea respectivă și îl amendară pe jurnalist pentru cinismul abordării, după care se felicitară pentru măsura luată.

În mod ironic sau nu, la scurtă vreme chiar jurnalistul crăpă, la rândul său, împlinindu-și profeția și stârnind un val de simpatie, mânie și chiar iritare din partea publicului și autorităților deopotrivă, precum și un val paralel de panică, în ciuda faptului că fusese răpus de o pneumonie, nu de virus. Fața lui veșnic roșie din cauza patosului cu care vorbea părea să îl arunce în tabăra „virusaților”.

Așadar, într-adevăr, abia din acel moment, măcar unii oameni începură să ia lucrurile în serios: se înarmară cu măști, tone de dezinfectant, luară cu asalt și chiar devalizară magazinele, călcându-se, îmbrâncindu-se, sau chiar luptându-se unii cu alții pentru drojdie și conserve, făină și spaghete – niște reacții mărețe, care aduc o adevărată cinste gradului de evoluție al speciei umane, arătând că suntem în stare de orice doar pentru o rolă în plus de hârtie igienică atâta vreme cât *știm* cât de importantă este.

Acestea fiind spuse, una peste alta populația se comporta destul de normal: în afară de prevăzătorii menționați, ceilalți dădeau dovadă de o indolență cumplită, văzându-și mai departe de viețile lor de parcă mai nimic nu se întâmpla.

Povestirea de față se concentrează asupra stătulețului est-european unde problemele reale începură abia în urma unei ședințe excepționale organizate de președinte, un individ pirpiriu, dar carismatic cum nu se poate:

— Dragii mei miniștri și generali, prieteni, dar și – *foști,* sper – oponenți, suntem nevoiți să lăsăm la o parte diversele noastre frecușuri ca să luăm anumite măsuri pentru… *consolidarea puterii.* După cum bine știți, se apropie alegerile și nu vrem să se producă nicio… *nebunie,* în caz că virusul e mai puternic decât avem impresia. Sper că suntem cu toții de aceeași parte a baricadei măcar în privința asta, da?

Apoi începu să-și expună planul de luptă, care cuprindea niște măsuri care în mod normal ar fi părut cel puțin excentrice din moment ce era vorba doar de combaterea unei pandemii, însă fiind prezentate de el erau clar gândite cu un scop precis.

Toți cei din jur aprobară din cap, mai puțin un ministru care ținea cu tot dinadinsul să joace rolul de avocat al diavolului:

— Dar poporul? Ce va spune poporul despre asta?

— Poporul? Aș! Nu e nevoie să îl consultăm, vorbim noi pentru el! Doar de aia suntem plătiți, nu?

— Corect!

— Absolut!

— Nici eu n-aș fi putut s-o zic mai bine, domnule președinte!

— Mare dreptate aveți!

Liderul aprobă grav, după care adăugă împăciuitor:

— Și să nu uitați niciodată, în caz că va întreba lumea… *totul se face pentru bio-securitatea cetățenilor noștri și a statului*!

Prima declarație (venită din partea autorităților) care stârni o ușoară aprehensiune în rândul *întregii* populații suna cam așa:

— Dragi cetățeni, în primul rând, stați liniștiți! Facem tot posibilul pentru confortul și bunăstarea voastră! Sunteți rugați să rămâneți în casă pentru o *consolidare* pașnică a puterii în vederea alegerilor viitoare! Țineți cont că toate măsurile pe care le luăm

sunt *pentru bio-securitatea voastră*! Trebuie să tragem cu toții împreună în această perioadă! Vă mulțumim că sunteți alături de noi! Doamne ajută!

O altă declarație interesantă veni chiar din partea prim-ministrului. După ce strănută puternic de câteva ori înspre cei din jur și își linse degetul în repetate rânduri ca să poată răsfoi mai ușor paginile din fața sa, acesta declară cu emfază:

— *Nu sunt sănătos, dar sunt asimptomatic.* Acestea sunt vorbele pe care dacă le auziți din partea cuiva aflat într-un spațiu public, vă anunț că aveți în preajmă un criminal! Aceste persoane iresponsabile trebuie vânate cu orice mijloace dacă îndrăznesc să iasă din casă!

Pentru a înlesni vânătoarea, autoritățile puseră la dispoziția populației niște site-uri moderne unde orice persoană cu simț civic dezvoltat putea să toarne din confortul propriei case pe oricine, pe motive de tipul *am impresia că strănută pe ascuns, de la o vreme pare mai colorat la față, cred că noaptea aud prin pereți cum tușește* și altele asemenea. Astfel, turnătoria Online se dezvoltă mai repede decât preconizaseră și cele mai optimiste așteptări, numărul imens al utilizatorilor atestând eficacitatea și înțelepciunea inițiativei.

La rândul lor, experții nu se lăsară mai prejos și declarară necesitatea evitării sub orice formă a interacțiunii cu alte persoane (mai ales a sexului și a ocheadelor cu subînțeles), dar și strănuturile efectuate la un anumit unghi față de soare pe la ora amiezii și în general a oricărui proces fiziologic elementar, câtă vreme exista o cât de mică șansă de îmbolnăvire.

Însă toate acestea nici nu se puteau compara cu momentul în care populației (care rezistase cu stoicism tuturor vicisitudinilor de până atunci) i se aduse la cunoștință că *în vederea opririi diseminării sistematizate de informații false urmează să fie restricționate serviciile de internet, telefonie* (*fixă și mobilă*)*, precum și de televiziune și radio*.

Spre stupoarea guvernanților și în ciuda tuturor recomandărilor experților, abia atunci avură loc demonstrații în stradă sub sloganul *Opriți tăierea abuzivă a netului*!

Însă pe cât de repede se enervă lumea, pe atât de ușor se și pacifică, deoarece după două zile autoritățile luară decizia înțeleaptă să declare redeschiderea site-

urilor de pariuri și jocuri de noroc, de pornografie, a serviciilor de *streaming,* cum ar fi Netflix, precum și difuzarea unor programe de știri două ore pe zi la televizor. Nu uitară nici de site-urile de turnătorie online, care își reprimiră utilizatorii entuziaști cu o interfață nouă și îmbunătățită.

Abia apoi începură operațiunile de salvare.

Totodată, pentru siguranța din cadrul marilor centre urbane, în cadrul guvernului începu să se vehiculeze ideea formării unei Gărzi Civice – poreclită pe loc (inspirat sau nu) *Garda Virală* (lucru care dădu naștere și unui slogan aferent: *Gărzile Virale sunt vitale*!) – pentru păstrarea ordinii în rândul populației *tot de către populație* (cu ajutorul armelor, bineînțeles).

Membrii acesteia urmau să patruleze singuri sau alături de poliție în timp ce armata adevărată păzea obiectivele de importanță strategică maximă, cum ar fi vilele și restaurantele favorite ale politicienilor, precum și complexurile unde aveau să fie duse persoanele *cu un risc înalt de îmbolnăvire.* Nu dură mult și, în mod total neașteptat, spre stupoarea tuturor (mai ales a autorităților), Garda chiar luă ființă.

În orice caz, ca orice tânăr care plesnește de testosteron (sau măcar vrea să creadă că așa stau lucrurile), care tinde să ia decizii pripite și care e dotat în același timp și cu un ciudat simț al răspunderii (prost înțelese), Anton se înscrise de îndată.

Nu se știe exact dacă luă decizia ca urmare a nenumăratelor ore petrecute în fața ecranului trăgând în inamicii virtuali din jocuri precum *Counter Strike 1*.6., dacă în sufletul său poate își dorea să se fi născut de fapt în *the land of the free and the home of the brave* ca să se joace cu mitraliera oricând avea chef (deși, dacă ar fi fost întrebat, ar fi negat cu vehemență), sau pur și simplu fiindcă pusese la un moment dat mâna pe o armă adevărată (doar un pistol ruginit, ce-i drept) cu care trăsese de câteva ori la țintă și găsise o satisfacție deosebită în această activitate.

La fel de posibil este să fi luat această decizie pur și simplu din plictiseală: poate că se săturase de stat în casă, poate că se plictisesc așteptând un telefon de la presupusa

lui jumătate sau poate că îl atrăsese posibilitatea de a mărșălui cu arma în mâna.

O altă teorie ar fi aceea că, indiferent ce îi plăcea să creadă, nu era chiar atât de imun la manipulare pe cât credea.

Cert este că, indiferent dacă existase un singur motiv sau un cumul de factori determinanți, nu-și dorea să împuște oameni – în cel mai rău caz ar fi obținut o satisfacție ușor bolnavă doar amenințând pe cineva (și atunci numai dacă știa că *trebuia* s-o facă). Se pare că în adâncul sufletului său considera într-adevăr că *with great power comes great responsibility,* după cum spun celebrele vorbe din nemuritorul film despre *Omul-păianjen.*

În orice caz, Anton trecu antrenamentul cu brio – nu că ar fi avut o condiție fizică bună (chiar din contră), ci fiindcă cerințele erau foarte reduse: dacă puteai ține o armă și aveai mai mult de două degete la o mână era de-ajuns.

Îi sună pe ai lui ca să le comunice vestea. Aceștia se aflau împreună cu toate celelalte rude pe un vas de croazieră, profitând la maximum de fortuita invitație primită de la un oarecare unchi pe nume Samuel (singurul „realizat" din familie). Din fericire pentru pasagerii de pe navă, aceasta se oprise într-un port asiatic și se aproviziona constant cu cele necesare traiului, așa încât, teoretic, erau în afara oricărui pericol.

Singurul motiv pentru care nu se afla și Anton acolo era faptul că unchiul respectiv nu îl suporta, sentimentul fiind reciproc.

Din moment ce era ultima conversație înainte de întreruperea serviciului telefonic pe întreaga suprafață a statului, salută pe rând pe toată lumea și le ură sănătate (mai puțin unchiului). La final, tatăl îi adresă o întrebare criptică:

— La ce ne uităm, fiule?

— Ce, asta? Aș zice că e dezagregarea lumii în secolul XXL

— Nu, e dezagregarea secolului XXI în lume. E o diferență fină, dar importantă!

— Cum zici tu.

Primii pe care statul îi salvă de virus? Bătrânii, desigur, căci întotdeauna trebuie început cu începutul, după cum bine știm.

Luați pe nepusă masă pentru „testarea *gratuită* în vederea depistării răspândirii agentului patogen" (după cum bine punctaseră autoritățile) sau asigurați că urmează să fie găzduiți în condiții optime (adică aveau să aibă televizor) în cele mai năstrușnice și neașteptate destinații și că dacă rămân în casele lor sau oriunde altundeva decât li se spunea exista un risc garantat (experții declaraseră un procent de necontestat de 100%) să moară în niște condiții cumplite, aceștia erau de fapt transportați cu o flotă de ambulanțe și autobuze la diverse autogări, de unde erau preluați de o altă flotă de autocare proaspăt rechiziționate și duși în diverse *centre de colectare,* locuri având nume cu o tentă ușor sinistră, dar despre care erau asigurați că sunt *absolut minunate pentru seniori.*

Firește, de acolo nu se mai întoarseră, însă nimeni nu știe cu exactitate de ce. S-ar putea ca unul dintre bătrâni să fi avut totuși o idee, oricât de vagă. Acesta, ajungând acolo și văzându-și noua locuință, declarase criptic:

— Fir-ar, n-oi fi eu prea deștept, dar am citit destulă istorie la viața mea ca să știu ce urmează…

Din păcate nu vom ști exact la ce se referea, din moment ce muri inexplicabil la scurtă vreme.

Apoi preluară diverse alte persoane incomode (închipuit sau vădit) planului de salvare: savanți, doctori, specialiști, profesori, statisticieni, dar și preoți, mistici, conspiraționiști și dătători cu părerea oarecare. Și aceștia urmară același drum. Analiștii politici rămași erau de-a dreptul șocați (în mod pozitiv, desigur), motiv pentru care nu mai conteniră cu elogiile: în sfârșit, iată primul guvern care-și trata cu mărinimie cetățenii, indiferent că erau susținători sau oponenți!

De data aceasta, nici măcar gurile rele nu mai îndrăzniră să spună ceva negativ, dar șoptiră, totuși, în felul lor cinic, că guvernul chiar avea *mai multă grijă* de detractori decât de susținători – încă o dovadă că excesul în orice direcție strică.

Băgând de seamă popularitatea sporită și nevoia de ordine, disciplină și curățenie în vederea combaterii cu succes a virusului, guvernanții hotărâră că era un moment numai bun să elimine (din orașe, desigur) și persoanele

fără adăpost, indiferent de motivul pentru care ajunseseră în această situație. Le strânseră și le trimiseră în centrele respective, unde – zice-se – le reabilitară pe deplin la viața normală, acestea ajungând să se bucure de o igienă de invidiat.

Treptat, începură să apară diverși jurnaliști care puneau tot soiul de întrebări răutăcioase, cum ar fi: *Cine o să plătească toate astea*?, *Cu ce bani se fac*?, *Cum arată aceste facilități*?, *Unde se află*?

Nevrând să dezamăgească pe nimeni și dând dovadă de o dorință admirabilă de transparență, cei din înaltele cercuri de conducere hotărâră să le satisfacă aceste curiozități: îi trimiseră prompt pe toți către respectivele facilități. Desigur, le plăcu atât de mult încât nici măcar unul nu se mai întoarse de acolo sau, dacă se întoarse, nu mai îndrăzni să comenteze ceva negativ (de rușine că pusese măcar vreo clipă la îndoială bunele intenții ale autorităților, desigur).

În mod curios, numai de nebuni uitaseră – aceștia își duceau viața mai departe în aceleași condiții.

La fel ca polițiștii din bancuri și din realitate, și membrii Gărzilor Virale trebuiau să umble tot câte doi.

În cazul respectiv, pentru Anton era vorba de o banală patrulă forestieră la marginea de nord a orașului, pentru a treia oară alături de C., un individ pe care nu-l suferea, oricât s-ar fi străduit: era genul în fața căruia până și comandantul trebuia să umble cu grijă, satisfăcându-i hatârurile (spre exemplu, refuza să poarte cască deoarece considera că își strica freza șic, formată mai mult din gel decât din păr) deoarece era fiul unor înalți demnitari și primise ordin de sus de tot să aibă grijă ca acesta să avanseze cât de repede posibil.

Însă, până când avea să aibă loc promovarea (între noi fie vorba, rangul de general nu îi suna deloc rău individului), trebuia să se distingă în vreun fel, așa că alesese să înceapă „de jos”, gândindu-se că acest amănunt urma să dea și mai bine în cadrul poveștii lui de succes prefabricat.

Pentru a nu intra în discuții, Anton nu deschidea gura și evita aproape întotdeauna să-i dea vreun răspuns de altă natură decât monosilabic. Strategia părea să

funcționeze, căci C. ajunsese să-l considere fie idiot, fie plictisitor, așa încât nu prea îl băga în seamă decât pentru strictul necesar.

Brusc, dispozitivul de comunicație cârâi:

— Baza către patrula forestieră 15… Ceva de raportat?

C. se opri și răspunse cu emfază:

— Aici patrula forestieră 15… Nimic nou… nimic neobișnuit…

Își reluară amândoi drumul în tăcere. Anton deja se plictisea de moarte – pur și simplu nu înțelegea de ce era nevoie să patruleze prin pădure. Ce fel de pericol exista pe acolo? Muma Pădurii? Zmeul Zmeilor? În același timp, se gândea și că fusese o idee extraordinară să se înroleze: măcar așa se plimba prin natură și era plătit destul de bine să facă asta. Cu siguranță că era preferabil pe lângă statul între patru pereți. Privind lucrurile din această perspectivă, merita cu prisosință să-l suporte și pe C., oricât de nesuferit îi era.

Prin comparație, alți băieți de la cazarmă aveau tot soiul de povești, care mai de care mai incredibile: unii dintre ei susțineau că fuseseră trimiși să disperseze o adunare a unui cult care venera virusul și încerca să-și inducă îmbolnăvirea prin transă (spre scopul final al izbăvirii, desigur) într-o biserică pe care o ocupaseră și unde omorâseră ritualic un preot (precum și un număr impresionant de pisici) alții spuneau că fuseseră atacați de pe niște acoperișuri de către indivizi mascați, iar alții spuneau că probabil *ceilalți* (cei infectați, desigur) născoceau noi și noi arme ca să răspândească virusul și să moară cu toții până la urmă.

Firește, era probabil ca multe dintre acestea să fie doar scornelile unor minți plictisite. Dacă nu exista ceva interesant despre care să discute, cu siguranță că oamenii fără ocupație creau acel ceva în mintea lor.

Camaradul său îi întrerupse gândurile trăgându-i un pumn și întrebându-l:

— Ai auzit?

— Ce? Nu…

— Ssst! Se aud gemete… E cineva prin apropiere…

Îi făcu semn să-l urmeze, iar Anton se luă după el, înjurând printre dinți și gândindu-se că, probabil, iarăși avea impresia că face pe eroul dacă începe să tragă în copaci sau în cine știe ce animal inofensiv.

C. înainta prin întuneric cu arma la șold. Numai lanternele frontale le luminau calea, altminteri n-ar fi văzut nici pe unde calcă. Deși la începutul patrulărilor pe acolo i se păruse sinistru, Anton se obișnuise în scurtă vreme și nu mai era impresionat de toate sunetele mai mult sau mai puțin ciudate din pădurea aflată atât de aproape de oraș.

O cracă trosni sub piciorul vajnicului C., iar acesta sări peste un tufiș, după care direcționă fasciculul de lumină înspre locul din care păreau să provină sunetele.

Prinși cu pantalonii în vine (la propriu), un bărbat la bustul gol și o femeie aproape complet despuiată făceau cel mai firesc lucru cu putință pe o rogojină, printre plante. Din cine știe ce motiv, deși trupurile lor se atingeau din plin (lucru în vădită contradicție cu sfaturile specialiștilor), lumina discretă a unei lămpițe așezate strategic dezvăluia că amândoi purtau măști. Anton nu putu să se abțină să zâmbească și cu greu își stăpâni râsul când se întrebă dacă cei doi aveau vreun fetiș medical sau se jucau de-a medicul și pacientul.

Când își dădură seama că erau priviți, femeia țipă prelung, iar bărbatul îi făcu semn să tacă (fără succes), după care ridică mâinile și spuse speriat:

— Nu trage, frate! Înțelege-ne și pe noi, doar am ieșit să… să facem și noi ce fac toți oamenii! Uite, avem până și măști la noi! E sex protejat! adăugă individul, încercând să detensioneze atmosfera, deși vocea îi trăda panica.

— Ești glumeț, ai? După ce că ne pui pe toți în pericol, mai ai și tupeu… Na d-aci!

Deși bănuia ce urma să se întâmple, Anton înghență. La fel de posibil e că înghență *tocmai* pentru că știa ce urma să se întâmple. E greu de descris relația de cauzalitate dintre cele două (vedeți problema oului și a găinii pentru mai multe detalii în această privință).

Cert este că tovarășul lui de arme îl ciurui pe nefericitul pe care tocmai îl descoperiseră.

Bărbatul urlă și se prăbuși sângerând peste femeia care începu să țipe și să se zvârcolească sub el.

— Așa îți trebuie! Și fufa ta merită la fel! Ne puneți în pericol pe toți! Auzi la ei! *Am ieșit să facem și noi ce fac toți oamenii*! Îl maimuțări C. Oamenii întregi la cap și responsabili stau în case! Nu ies să umble prin pădure ca

voi, bezmeticilor, ca să dea toate bolile și toți *virușii* la toată lumea!

Femeia plângea și încerca să-l dea jos de pe ea pe bărbatul muribund, dar acesta, ca într-o parodie a actului lor, părea să nu mai vrea să-i dea drumul. C. avansă către cei doi.

Anton își reveni din șoc îndeajuns încât să bâiguie:

— La-las-o! Oprește-te! Potolește-te!

— Ce, pe asta? Dă-o dracu' de cotoroanță! E doar o jegoasă, ce te impresionează așa ușor niște lacrimi false? Unde vrei să fugi, hă?

Înainte ca Anton să mai poată să spună sau să facă ceva, C. mai trase o rafală către cele două trupuri. Se mai auzi doar un țipăt scurt, gâtuit, după care se lăsă tăcerea.

— Stai liniștit, ce te panichezi atâta? Îți arăt eu acum că dacă le scoți măștile la amândoi sunt roșii la față! Ăsta e un simptom claaar, așa cum a zis specialistu' ăla… Cum dracu' îl chema? Mă rog, dă-l dracu' și pe ăla! Știu eu bine în cine trag, nu trebuie să mă învețe nimeni, cu atât mai puțin tu, care habar n-ai! Vezi și tu să ai grijă de acum, fii pe fază, da? Nu știi de unde mai pot să apară. Știi ce zic?

C. se apropie țanțoș de cadavre, împingându-l cu piciorul pe bărbat. Își trase pe mâini niște mănuși de unică folosință scoase dintr-unul dintre buzunare, după care dădu la o parte, pe rând, măștile celor doi și le lumină chipurile schimonosite. Îi arătă victorios lui Anton că avusese dreptate – într-adevăr, cei doi erau roșii la față…

— Ei, vezi acum? Hai, mai zi ceva! Mai zi ceva dacă mai poți! Nu? Așa mă gândeam și eu…

Nici nu știa cum să mai reacționeze. Brusc, conștientiză absurdul covârșitor al întregii situații: umbla înarmat până-n dinți pe întuneric printr-o pădure alături de un copil supradimensionat care se juca de-a soldații, dar cu arme și vieți adevărate, în căutarea unor „dușmani" care fie nu existau, fie… făceau sex!

— Hai, ce te-ai făcut așa stană de piatră? Nu vezi că-s morți? Relaxează-te! Stai să vezi ce-o să mă mai distrez la bază. O să-ți iau și ție o bere Dacă nu vrei, nu le spun băieților că ai fost laș și n-ai tras. Deși poate ți-ar prinde bine o cotonogeală ca lumea, să-ți intre mințile în cap…Și să nu uiți, pe viitor să nu îți mai lași camarazii la greu… Ei, dar ce-avem aici?

Vajnicul legiuitor începu să cotrobăie prin buzunarele hainelor celor doi. Aruncă mai multe mărunțișuri pe jos, după care dădu de un portofel și de niște ochelari de soare, pe care și-i puse pe nas în ciuda faptului că era aproape întuneric beznă.

— Ei? Ce zici, crezi că mi-ar sta bine așa? întrebă C. rânjind.

Deja era prea mult. În clipa aceea, Anton făcu un gest pe care ulterior nu și-l putu explica sau aminti foarte clar: își îndreptă mecanic arma spre tovarășul lui, trase piedica și îl împușcă.

Fiindcă nu țintise absolut deloc, îl nimeri doar în braț, făcându-l să scape arma.

C. țipă scurt, după care îl fixă cu o privire plină de ură și, în același timp, de nedumerire. Probabil că nimeni nu mai îndrăznise până atunci să i se opună în vreun fel, așa că senzația trebuia să fie cu atât mai ciudată. Deși îi dădură lacrimile, încercă să-și mascheze panica printr-o serie de insulte și amenințări:

— Dobitocule! M-ai împușcat! Pe mine! Ești cretin?! Te-ai țicnit?! Ah! Sângerez! Cretinule! M-ai împușcat! *Pe mine*! Trădător împuțit, ești infectat și tu, de asta ai făcut-o! Jegosule! Nenorocitule! Stai să vezi când o să audă *mami și tati* ce-ai făcut! O să te mănânce închisoarea! Sau mai rău! Trădător împuțit! O să putrezești în carceră pentru ce-ai îndrăznit să faci, stai să vezi!

Fără să clipească, Anton ridică arma, ochind de această dată către căpățâna individului, și apăsă din nou pe trăgaci.

Oare cum o să-ți mai stea acum freza?

Freza nu îi mai stătea nicicum, deoarece (așa cum era de așteptat) porțiunea superioară a craniului explodase.

Simțind cum e acoperit de bucățele de creier, craniu și ochelari de soare amestecate cu sânge, Anton își aruncă prompt arma cât colo, se întoarse și vomită prelung.

Ce dracu'…? *Ce dracu' am făcut*?

Tremura tot, așa că se așeză pe pământul umed. Începu să se bâțâie înainte și înapoi, așa cum mai văzuse că fac unii drogați. Fără să-și dea seama, scormoni pământul cu mâinile.

Realiză ce făcea abia când atinse o ditamai râma pe care o deranjase. Deja trecuse ceva vreme, așa că observă

că atât în stânga, cât și în dreapta lui săpase două gropi măricele.

Se ridică și abia atunci își privi mai îndeaproape opera. Chipul incomplet al lui C. nu prea mai semăna deloc cu cel din viață.

— Ei bine, presupun că cineva trebuia s-o facă și pe asta, spuse cu voce tare.

Îi veni să vomite din nou, dar de data asta nu mai avea ce să dea afară.

Din păcate, abia atunci când auzi un cârâit electronic își dădu seama că avea radioul de frecvență scurtă pornit.

Oprise aparatul, dar ce era de făcut mai departe?

Gândește, gândește, gândește…

Dintr-un impuls complet lipsit de sens, înainte de orice altceva, se apropie de cele două cadavre, de parcă gestul ar mai fi putut să ajute la ceva. Le studie rănile, după care le închise ochii. Apoi, brusc, de parcă abia atunci îl lovise enormitatea gestului, simți cum inima iar îi bate să-i spargă pieptul, iar mâinile i se răcesc și transpiră.

— Rahat. Acuma chiar c-am pus-o, rosti pe un ton mai liniștit decât se așteptase.

Ce e de făcut? *Presupun că aș putea să mă sinucid acum, nu*? *Arunc o grenadă și – bum*! *Totul se termină*!

Însă știa că era prea laș să facă una ca asta.

Sau să aștept mai bine aici până mă iau pe sus ceilalți din Gardă? *Nu am nicio șansă dacă ajung la curtea marțială, mai ales că părinții ăluia sunt cine sunt…*

Mai era și varianta în care se ducea chiar el către bază și începea să împuște în toate părțile ca Rambo, dar cumva îi ajunsese deja ce văzuse și făcuse.

Tot își derula în minte scena unei posibile sinucideri în speranța că poate își face curaj așa, când avu o revelație.

Ah, desigur, asta e!

Din moment ce oricum luase parte la – și, de ce nu?, chiar *făcuse – o* gogomănie imensă, ce mai conta una în plus? Nu era cel mai deștept plan, dar altceva nici că-i venea în minte.

Se duse la cadavrul lui C., admirându-și opera pentru o clipă.

— Uneori mă surprind și pe mine.

Apoi, începu să se dezbrace și să-și pună uniforma mortului, insigna, plăcuțele și tot ce mai avea care să-l identifice.

Acum trebuie doar să mă rog să nu dau de o patrulă de la unitatea noastră, că altfel s-a terminat.

Într-un ultim gest odios, dar necesar, strânsese la un loc cadavrele celor trei, precum și radioul, după care aruncase înspre ele toate grenadele din dotare – spera că nimeni nu era într-atât de nebun încât să stea să verifice ce și cum se întâmplase.

Încercase din răsputeri să-și aducă aminte data și locul nașterii și tot soiul de alte tâmpenii pe care i le mai spusese C. de-a lungul vremii, dar era în stare de șoc (și, oricum, niciodată nu fusese prea atent la ce vorbea acesta), iar creierul nu-i funcționa prea bine, așa că ajunse la concluzia că trebuia să facă ceva în plus.

Cu siguranță că nu era așa simplu să îi fure identitatea altui membru din Gardă – mai devreme sau mai târziu ar fi fost trimis înapoi la unitatea lui, iar cei de acolo l-ar fi recunoscut pe dată. Pe lângă asta, era o șansă nemaipomenit de mare ca *mami și tati,* după cum îi numise chiar C., să îi mai telefoneze ocazional (căci *unele* telefoane funcționau de fapt în continuare) sau să se intereseze prin alte mijloace de soarta mirificului lor plod.

Prin urmare, trebuia să se dea țicnit.

Cu puțin noroc, avea să dea de o patrulă de la altă unitate, care să nu-l recunoască, iar șarada urma să țină dacă era destul de convingător.

În clipa respectivă nici nu i se părea prea greu, din moment ce simțea că oricum pierde legătura cu realitatea.

Umbla lejer fiindcă lăsase toate armele în urmă și tocmai se gândea care să fie trăsăturile lui definitorii ca nebun când auzi pe cineva urlând către el:

— Staaai! Nu mișca!

Îi îngheță sângele în vine.

Să spun ceva sau nu? *Să reacționez sau nu*? *Iisuse, dacă nu fac ce-mi spun ăștia, mă împușcă și s-a terminat*!

Dar nu pot să îi ascult, altfel nu mai sunt convingător ca țicnit…

— Am zis să nu miști! Ți s-a urât cu viața? Stai pe loooc!

Rahat, stai să vezi că până aici mi-a fost!

Brusc, Anton își aduse aminte că, teoretic, erau obligați să tragă măcar un foc de avertisment înainte să împuște pe cineva – încă un lucru de care nu ținuse cont C. –, așa că păși mai departe, deși simțea că îi vine să leșine.

În fața lui se profila silueta întunecată a unui TAB parcat, cu luminile stinse, iar pentru o clipă se întrebă cât de pierdut în gânduri fusese de nu-l observase mai din depărtare. Lângă vehicul mișunau mai multe gărzi.

— Ce-ai, mă, n-auzi?!

Zgomotul unei împușcături brăzdă pădurea.

Hait! *Următoarea s-ar putea să fie țintită chiar spre tărtăcuța mea*!

— O fi surd!

— Nu mai trageți, mă! E de-al nostru! Ia uitați-vă, are uniformă!

— Da' de ce nu zice dracu' nimic? E nebun, sau ce?

Bingo!

Se apropie de TAB cu dinții clănțănind.

Acum trebuie doar să le arăt cât de razna sunt, dar fără să-i sperii prea tare…

Gărzile îl înconjuraseră, așa că făcu un semn către luna plină de pe cer și dădu drumul unui simulacru de urlet de lup. Îi ieși mai bine decât se așteptase, dar în afară de câțiva care zâmbiră, dându-și coate, ceilalți nu păreau deosebit de impresionați.

E fumată treaba… Repede, repede, încă ceva, ca să le rețin atenția!

Urlă din nou, de această dată mai cu jale, după care începu să adulmece în jur și să se holbeze pe rând la fiecare în parte, lucru care-l făcu pe unul dintre ei să exclame:

— Să moară mama, dacă se mai uită mult la mine așa, jur că…

— Lasă-l, mă, o fi văzut ceva nasol…

— Se crede vârcolac, sau ce?

— Frate, știți bancul cu vâcolacu'? Nu? Stați că vi-l spun eu, dacă nu-l știți. Deci: un vârcolac intră în bar și zice…

Unul dintre ei, inventiv și mucalit din fire după câte se pare, își scoase lanterna frontală și i-o vârî în ochi. Deși îl orbea, simți că era mai bine să se holbeze în continuare, nu să-și ia privirea.

După câteva clipe, individul retrase lanterna și exclamă admirativ:

— Ia uite, frate! Ăsta s-a țicnit de tot!

— Țicnit e puțin spus!

Perfect! *Și acum piesa de rezistență…*

Începu să scoată niște sunete guturale, ca ale unui animal imens, și să își dea ochii peste cap.

Se holbară la el, după care, brusc, începură să râdă cu toții.

— Ăsta e nebun rău, mă!

Problema cu nebunii, concluzionă Anton, e că dacă stai îndeajuns de mult prin preajma lor există riscul să te molipsești. Același lucru se putea spune și despre propriul comportament sărit de pe fix pe care-l practica pentru supraviețuire – începea, ușor, ușor, să devină o parte integrantă din personalitatea lui.

Cele două erau destul de nocive chiar și luate separat, însă juxtapunerea lor părea să fie rețeta pentru un dezastru.

Poate era mai bine să mă execute pentru trădare și gata. Măcar așa nu mă țicneam încet, dar sigur. De fapt, poate că atunci când te țicnești cu adevărat nu îți mai dai seama. Poate că deja m-am țicnit! *Totuși… Parcă nu-mi vine să cred. Oare țicniții își pun astfel de probleme*? *Ar trebui să întreb pe cineva care se pricepe…*

Elucubrațiile îi luară sfârșit deoarece, contrar obiceiului, unul dintre ceilalți pacienți se îndreptă spre masa lui. Dintr-un motiv care-i scăpa, avea capacitatea neașteptată de a repugna celorlalți nebuni. Era greu de spus de ce. Poate că, într-un fel, își dădeau seama că nu e cu adevărat de-al lor, sau poate că schimonoselile lui idioate reușeau să-i calce pe nervi până și pe ei.

Curios, se uită cu un rânjet tâmp la femeia care i se alătură. O recunoscu pe individa cu ochi verzi, cearcăne imense și părul de un blond șters: se număra printre nebunii care ieșeau în evidență și primise porecla *Franțuzoaica* fiindcă (în mod previzibil) vorbea exclusiv

în franceză, motiv pentru care comunica doar prin semne cu ceilalți.

Părea veșnic agitată, hăituită, așa că pentru care de obicei doar blestema în limba lui Voltaire. Un alt detaliu neașteptat era ditamai șiragul de mărgele pe care-l avea mereu la gât. Părea să fie singura persoană care deținea vreun fel de accesoriu propriu care să completeze nelipsitul halat, iar Anton se întrebase de la bun început cum de reușise să-l păstreze și să-l poarte în fiecare zi.

Intimidat de intrusă, rânjetul îi cam pieri și, pentru o clipă, nu știu cum să reacționeze. Oare ce însemna asta? Ce se întâmplase? De ce venea taman la el? Ce se schimbase?

Încercând să-și mențină masca, grohăi agresiv, dându-și ochii peste cap.

Franțuzoaica îl privi cu îngăduință, după care i se adresă încet, pe un ton blând, dar totodată ironic:

— Poți să te potolești, să știi. Cu mine nu e nevoie să te prefaci.

Apoi începu să-și mănânce tacticos pilaful din farfurioară.

Lui Anton nu-i veni să-și creadă urechilor.

Ce să mai însemne și asta? *Oare e un truc la mijloc*?

Observându-i nedumerirea (pe care o masca foarte prost afișând din nou rânjetul tâmp de la început), individa îi șopti din nou:

— Ți-am zis că poți să stai liniștit. Știu că nu ești țicnit – nici eu nu sunt. Cel puțin nu sunt razna în felul *ăla,* adăugă cu un zâmbet conspirativ.

Așa cum era de așteptat, vorbele femeii avură exact efectul opus.

Hait! *Am pus-o*! *Trebuie să fie un spion*! *Au plantat-o ca să vadă cine e dus cu pluta pe bune și cine nu*!

Încercă să facă o grimasă oribilă ca să îi descurajeze încercările, dar degeaba, căci zâmbetul de pe chipul femeii se transformă într-unul compătimitor.

— Haide, știu că ești singurul întreg la cap de aici… nu-mi lua și bucuria asta! Sau cel puțin nu ești atât de scrântit, oricât te prefaci cu grohăiala aia tâmpită a ta!

Deși știa că nu e o idee bună, Anton cedă până la urmă. Oricum, simțea că dacă nu vorbea, paranoia avea să-l cuprindă în curând, așa că hotărî să-i răspundă la amabilități.

— Să zicem că da. Și ce-i cu asta?

Îi venea mai greu decât se așteptase să vorbească *normal,* exprimând cu adevărat ceea ce gândea în clipa respectivă – nu o mai făcuse de multă vreme. Se simțea ca un om al peșterii care încearcă să stea de vorbă cu un călător în timp, conștientizând totodată diferența dintre ei.

— Ah, chiar vorbești! Tiii, ce mă bucur!

— Da, știu, e minunat…

— Ascultă, mai bine intri și tu în joc. Lasă prostelile și vorbește cu mine în franceză. O să-i intimidezi mai tare. Poți să te și strâmbi în continuare, că văd că asta îți iese din minune – până și pe mine mă sperii uneori, chiar dacă *știu* că nu ești dus cu capul pe bune. Dar așa putem să purtăm conversații mai liber, fără ca ei să se prindă. Ce zici?

Tot nu era sigur dacă să o creadă sau nu.

— Aș face asta cu mare drag, dar nu știu franceză.

— La dracu'!

Individa înjură, oftă, după care dădu cu pumnul în masă, așa încât aceasta zăngăni. Brusc își dădu seama că toată lumea se uita la ei, așa că îi făcu semn cu ochiul.

— *Merde*!

Apoi șopti:

— Ce dracu' făceai la ora de franceză?

Ca să nu se lase mai prejos, apelă la rândul său la mișcarea lui semnătură – se urcă pe masă și urlă la lună, satisfăcând curiozitatea celor din jur, precum și dorința de divertisment. Apoi coborî și îi șopti:

— Citeam despre Napoleon.

— Și eu aveam cartea aia. Să știi că erai la pagina greșită. Fii atent cum facem…

Nu dură mult și se prinseră la ce ore și pe unde puteau să umble în liniște. În caz că asistentele observară măcar că stăteau mai tot timpul împreună, nu luară nicio măsură. Ceilalți nebuni îi lăsau în pace: parcă îl plăceau și mai puțin acum că era însoțit de o prezență feminină.

Un alt motiv pentru care erau lăsați în pace era faptul că uneori Anton îi intimida de-a dreptul pe cei din jur. Știa că nu era original, dar după ce se consultase cu Franțuzoaica ajunsese să intre în pielea unui Napoleon cu nervi șubrezi, așa încât asocierea lor să pară firească. Îi plăcea să umble în pas militar, scuipând pe gură tot soiul de banalități, în speță înjurături și *oui*-uri.

La un moment dat, când rămaseră singuri, ea îl apucă, îl zgâlțâi bine de tot, după care îl trase aproape și

îi șopti:

— Nu mai fi prost! Nu mai zice *merci* și *bonjour* tot timpul, că astea le știe orice tâmpit. Fii și tu mai convingător, zi și tu de exemplu…

Nu mai află ce trebuia să zică, căci îi scoase tricoul și îl luă în brațe, după care-l împinse la fel de brusc și se uită lung la el:

— Măi, dar să știi că ești cam costeliv! Nu-ți place pilaful ăstora?

O privi pe femeia cu cearcăne imense și cu părul cam soios.

— Ei, da, ce să-ți spun! Nici tu nu arăți tocmai bine, să știi!

Începură să râdă amândoi.

— Dacă scăpăm vreodată de aici…

— Doamne ferește! Știi vorba aia: *We are all just prisoners here…*

— *…of our own device…*

— Îmi place de tine.

Era al cine știe câtelea coșmar. În mintea lui se suprapuneau într-un mod halucinant chipurile celor doi împușcați, formând un fel de ființă androgină care se hlizea în mod bizar la sângele și moartea din jur. După ce o privea pentru multă vreme, visul se termina întotdeauna cu o anume scenă, mai exact suprapunerea ființei de natură dublă cu chipul insolent al lui C., care rânjea și-l întreba veșnic:

— *Ei*? *Ce zici, crezi că mi-ar sta bine așa*?

Apoi, invariabil, căpățâna îi exploda în mii și mii de bucăți.

Mereu se trezea lac de sudoare din coșmarul repetat.

Deși la început nu băgase de seamă, într-o noapte Franțuzoaica totuși îl întrebase:

— Și ia zi – de ce ești, de fapt, aici?

— Adică?

Parcă am fi la închisoare, la cum mă întreabă. Bine, într-un fel chiar suntem…

— Adică de ce te ascunzi? E clar că fugi de ceva. Nu-mi spune acum că ești aici de plăcere sau din curiozitate, iar de bine ce e, nici atât! Totuși, trebuie să

recunosc: au mâncarea mai gustoasă decât mă așteptam de la un asemenea loc.

— Pentru că… am…

În minte îi reveni toată scena. Scena *reală.* Bărbatul împușcat căzut peste femeia care urla, teroarea din glasul ei, modul în care îi rânjise C., plin de el și *absolut convins* că făcuse ce trebuia, apoi felul în care îl omorâse, de parcă ar fi fost cel mai firesc lucru din lume (și într-un fel chiar fusese), iar apoi ploaia de bucățele de oase și creier…

— Pământul către Anton, am restabilit legătura? Gata? Se poate vorbi din nou cu dumneavoastră?

— Pentru că am ucis un om.

Care o merita din plin. Dar dacă o merita din plin, de ce nu mă simt în regulă nici acum?

Franțuzoaica izbucni în râs.

— Tu?! Fugi d-aci! N-ai fi în stare să vatămi nici măcar o muscă.

Se uită mai mult *prin* ea.

— Ei, hai acuma, ce-ai? Te-ai supărat că nu ți-am crezut minciuna gogonată? Așa pot și eu să spun că sunt o damă din înalta societate. Da, sunt o mare ducesă, cu un soț sclipitor de plictisitor, care m-a trimis aici din gelozie… Ei, cum sună? Crezi că mi-ar sta bine așa? Anton?

Din cine știe ce motiv, nebunii nu prea umblau la televizor, sau, mai exact, nu umblau cu telecomanda (iar aparatul era amplasat sus, pe un perete înalt din salon), așa că erau la mila asistentelor. Acestea alegeau în fiecare zi alt canal (deși toate difuzau exact același reportaj despre virus între exact aceleași ore), în ciuda insistențelor medicilor cu privire la stresarea pacienților cât mai puțin.

Din întâmplare, Anton și Franțuzoaica avură privilegiul să asiste la un moment epocal, momentul în care fostul-președinte-devenit-președinte-perpetuu rosti celebrele vorbe rămase în analele istoriei:

— Dragi concetățeni, a fost greu, dar, într-un final, am învins! Gata, putem să ne dăm măștile jos!

Fostul-președinte-devenit-președinte-perpetuu făcu o pauză dramatică, după care, spre stupoarea tuturor,

chiar își dădu jos masca (moment în care mai multe asistente înjurară) și continuă:

— Din păcate, spre profunda mea părere de rău, anumite măsuri vor trebui menținute. De asemenea, așa cum bine știți, au mai și murit unii dintre noi, dar ce să le facem dacă n-au stat în casă? Până la urmă asta e! Noi să fim sănătoși! În orice caz, felicitări vouă și mie că am supraviețuit, vă iubesc pe toți! Doamne ajută!

Cei doi se priviră câteva clipe.

— Am impresia…

— …că la balamuc sunt oameni cu mintea mai întreagă? Da, și eu.

Într-un final, pandemia trecu așa cum și venise, pe nesimțite, iar dictatura căzu în același fel pentru oamenii de rând: printr-o lovitură de stat atent orchestrată, în mod evident, tot de către eminențele cenușii ale guvernului.

Președintele-devenit-președinte-perpetuu-devenit-prim-acuzat se transformă în ținta tuturor nemulțumirilor populației (direcționate discret de către băieții deștepți și fetele cuminți) dar, spre lauda lui, nu cedă – contracară cu o altă replică legendară (consemnată, desigur, la rândul ei, în analele istoriei):

— Dar spuneți-mi, domne, toții oamenii ăștia de care ziceți că ar fi murit… Ei bine, să admitem că au murit! Dar au murit sănătoși, sau nu? Asta e tot ce vreau să știu! Vă rog să-mi răspundeți!

Neputând găsi vreun contraargument care să se ridice la nivelul corespunzător, detractorii și oponenții se găsiră în situația de a fi nevoiți să-l lase liber. Acesta umblă și astăzi din insulă în insulă pe un iaht impresionant, bând cocteiluri cu nume pretențioase și blestemându-și soarta de a fi condus un popor atât de nerecunoscător și nevrednic de el.

Firește, odată cu schimbarea regimului apărură nenumărați eroi din toate cele patru colțuri are lumii. Discuții de acest fel erau deja pe toate posturile:

— Astăzi, la doar câteva zile de la căderea *Dictaturii virale,* ia să vedem ce au de spus experții noștri, acum că s-a dat din nou drumul la presa liberă. Să începem cu domnul X…

— Înainte de a porni pe calea explicațiilor, aș vrea să laud toți oponenții regimului dictatorial, printre care am onoarea să mă număr și eu…

— Chiar așa? Dumneavoastră cum ați contribuit?

— Vai, dar nu știți încă? Eu am fost un mare luptător pentru drepturile cetățeanului! Mă certam mereu cu dictatorul, m-am opus în fel și chip măsurilor drastice, am făcut și am dres și am participat chiar și la un complot care din păcate a eșuat! Trebuie doar s-o întrebați de doamna Y, aici de față…

— Da, da, așa e, pot confirma! Aș mai adăuga că și eu am procedat la fel și am suferit enorm ca urmare! Cred că ar trebui să se instituie ceva, un soi de recompensă pentru puținii curajoși care au îndrăznit să se opună! Da, da, chiar așa…

Existau, firește, gurile rele, care spuneau că domnul X, doamna Y și toți ceilalți asemenea lor fuseseră nici mai mult, nici mai puțin, decât niște turnători celebri în vremea pandemiei (și că, în general, și înainte de ea ar fi fost tot turnători de profesie, doar că nu avuseseră un mediu tocmai propice).

În sfârșit, unul dintre membrii guvernului interimar declară:

— …în orice caz, acum, după interzicerea gărzilor și căderea *Dictaturii virale,* așa cum bine a numit-o cine o fi numit-o așa, putem trage concluzia că ce a dus la *exacerbarea* puterii statale a fost de fapt lipsa de cooperare din partea populației. Am chiar aici, la îndemână, un studiu făcut de niște experți, vă pot citi oricând opinia lor. Așadar, spre profunda noastră părere de rău, pentru a evita pe viitor o astfel de situație neplăcută, vom fi nevoiți să menținem anumite măsuri până la revenirea la democrație, oricând o fi asta. Vă reamintim că toate acestea sunt pentru siguranța *voastră,* cetățeni!

Firește, urmară aplauze furtunoase din partea auditoriului ales cu grijă în prealabil.

După ce lucrurile începură să „revină la normal”, așa cum le plăcea mai-marilor zilei să trâmbițeze, Anton și Franțuzoaica aflară de la TV ce se întâmplase. Bucuria lui că Garda Virală fusese desființată și trecută în ilegalitate nu durã: deși el nu mai avea motive să se ascundă, se părea nu același lucru se putea spune despre ea.

— Mai bine du-te doar tu. Eu mai trebuie să stau o vreme…

Oricât insistă, mai multe nu află.

Îi veni greu să plece fără ea, mai greu să-i convingă pe specialiști că de fapt nu era nebun și că avea alt nume decât cel trecut în registru, dar cel mai greu îi veni să renunțe la rolul său, abandonându-și franțuzismele și pasul cadențat care-l făcuseră spaima pacienților și asistentelor deopotrivă.

În fine, reuși să-și contacteze familia (care se afla în continuare în croaziera statică dintr-un port asiatic) și care, evident, habar nu avea de toate peripețiile lui. Hotărî să le povestească altă dată întreaga aventură.

La scurtă vreme după ce ieși de la balamuc, primi un telefon la prima oră a dimineții. Un bărbat cu voce groasă, autoritară, îi spuse să se prezinte de urgență la cea mai apropiată secție de poliție, adăugând:

— E foarte important. Să veniți imediat. Repet, e o chestiune de importanță majoră, care ține de siguranța statului!

Ce mama naibii? *La ce replică a avut, parcă aș fi într-un film prost cu spioni*!

Apoi se gândi că poate nu era chiar atât de în siguranță pe cât credea. Oare „trădarea” din Gardă se punea? La cum îi înjurau și tratau pe foștii membri, el ar fi trebuit să primească o medalie din moment ce făcuse ce făcuse! Oricum, părea puțin probabil să cadă în sarcina poliției un asemenea lucru… Oare?

Ajuns acolo, se mai liniști. Înaintea lui se profila o coadă imensă, dar la ce discuții auzea în jurul lui se părea că era vorba de un fel de verificare sau luare în evidență a populației („vor să vadă care dintre noi n-au crăpat încă”, după observația mucalită a cuiva).

Deja am impresia că era mai simplu să fi rămas nebun.

Într-un final, îi veni și lui rândul. Funcționarul-polițist (sau polițistul-funcționar) i se adresă foarte ceremonios:

— Domnu’ Anton? Ne pare rău, dar avem o problemă… Trebuie să rezolvăm cumva situația… În baza de date figurați ca membru al Gărzilor Virale, ca pacient internat la un centru de boli nervoase sub numele altei persoane și… totodată mort… pentru o anumită perioadă… Alegeți și bifați o singură căsuță dintre astea

trei, vă rog… Înțelegeți-ne și pe noi, ca să rezolvăm mai repede… Așa, bifați una… Oricare… Care să fie? Asta? Bine… Așa, perfect… Următorul!

PANDEMICON

Povestiri pentru sfârșitul lumii

În istorisirile acestea veți întâlni neliniște, încrâncenare, situații insolite,
finaluri neașteptate și, oricât ar părea de ciudat, chiar și umor.
Sau viziuni de domeniul fantasticului.
Sau dezvăluiri cutremurătoare.

Stelian Țurlea
George Arion
Michael Haulică
Eugen Cristea
Ovidiu Pecican
Amalia Lumei
Petre Crăciun
Caius Dobrescu
Adrian Onciu
Gabriel Brănescu
Alexandru Arion
Mircea Pricăjan
Oana Stoica-Mujea
George Arion Jr.
Mihnea Arion

PANDEMICON

Povestiri pentru sfârşitul lumii

În istorisirile acestea veți întâlni nelinişte, încrâncenare,
situații insolite, finaluri neaşteptate
şi, oricât ar părea de ciudat, chiar şi umor.
Sau viziuni de domeniul fantasticului.
Sau dezvăluiri cutremurătoare.

Stelian Ţurlea
George Arion
Michael Haulică
Eugen Cristea
Ovidiu Pecican
Amalia Lumei
Petre Crăciun
Caius Dobrescu
Adrian Onciu
Gabriel Brănescu
Alexandru Arion
Mircea Pricăjan
Oana Stoica-Mujea
George Arion Jr.
Mihnea Arion

ISBN 978-606-8959-51-1

Volum apărut cu sprijinul

Pernod Ricard Romania

CRIME SCENE PRESS

Foto copertă © freepik.com

Table of Contents

Table of Contents